SUE MONK KIDD

Autoarea bestsellerului
VIAȚA SECRETĂ A ALBINELOR

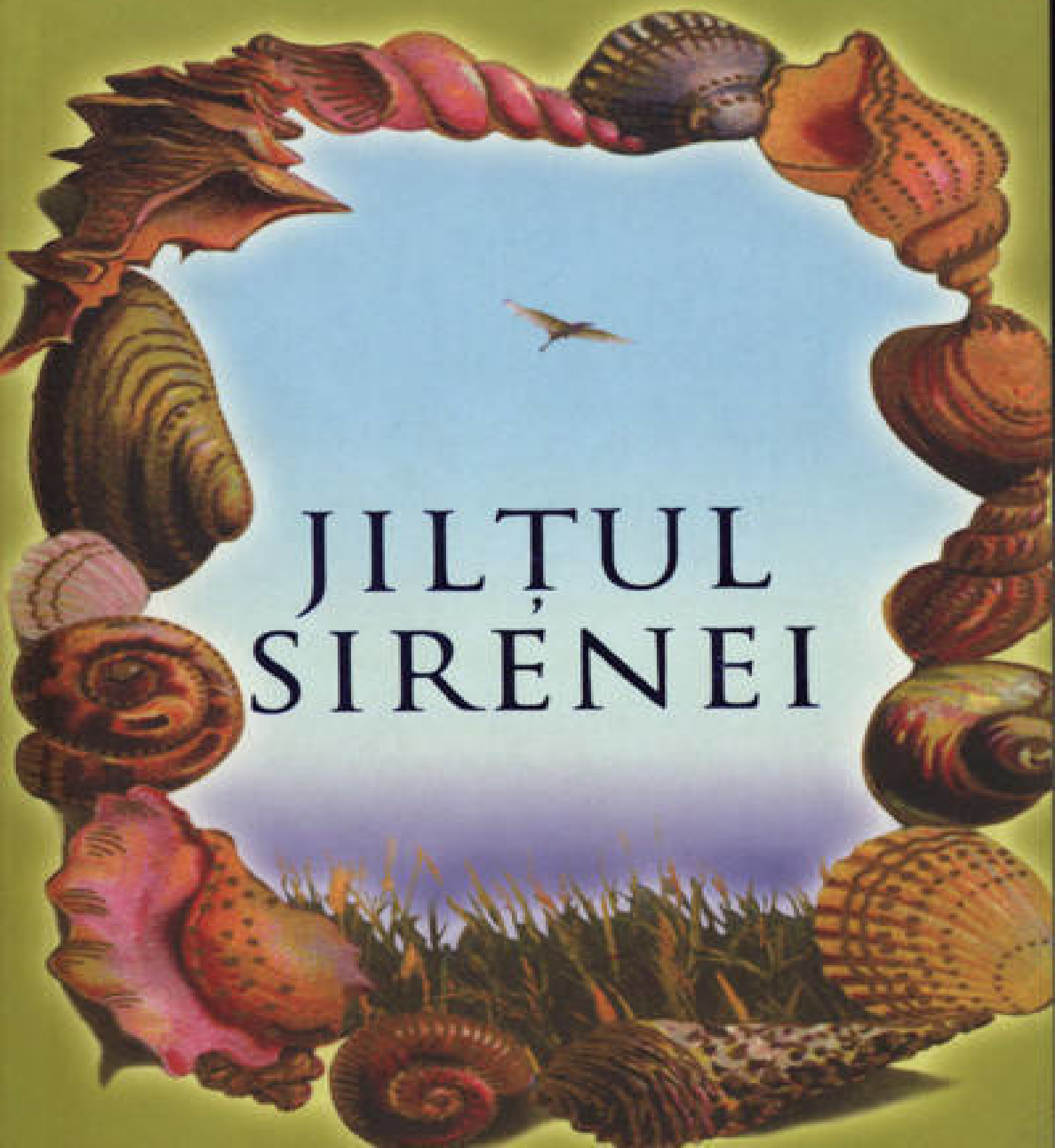

JILȚUL SIRENEI

Cuprins

Mulțumiri
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
    Fratele Thomas
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
    Fratele Thomas
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
    Whit
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
    Whit
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31

Whit
Capitolul 32
Hugh
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Epilog
Nota autoarei

Sue Monk Kidd

JILȚUL SIRENEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA BARTIC

RAO
2007

Pentru Scott Taylor și Kellie Bayuzick Kidd,
cu multă dragoste.

Mulțumiri

Mă simt onorată să le mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă apariția acestei cărți. Voi începe cu extraordinarul meu editor, Pamela Dorman. Îmi este imposibil să redau în cuvinte importanța minunatei sale activități de editare și modul în care m-a sprijinit în muncă, dar și pe mine personal.

Îi sunt recunoscătoare agentului meu literar, Jennifer Rudolph Walsh. Niciun scriitor nu și-ar putea dori un ghid mai strălucit și un avocat mai pasionat ca aceasta. Mulțumirile mele sincere se îndreaptă de asemenea către Virginia Barber, un agent literar extraordinar, care a fost alături de mine de la bun început.

Îi sunt recunoscătoare întregii echipe de la Viking Penguin: Susan Petersen Kennedy, Clare Ferraro, Kathryn Court, Francesca Belanger, Paul Buckley, Leigh Butler, Rakia Clark, Carolyn Colebum, Tricia Conley, Maureen Donnelly, John Fagan, Hal Fessenden, Bruce Giffords, Victoria Klose, Judi Powers, Roseanne Serra, Nancy Sheppard, Julie Shiroishi și Grace Veras. Le mulțumesc celor de la Departamentul de vânzări: Dick Heffernan, Norman Lidofsky, Mike Brennan, Phil Budnick, Mary Margaret Callahan, Hank Cochrane, Fred Huber, Tim Mecall, Patrick Nolan, Don Redpath, Katya Shannon, Glenn Timony și Trish Weyenberg.

Le datorez enorm următoarelor persoane, pentru că au găsit timp să răspundă întrebărilor mele: lui Greg Reidinger, pentru că mi-a împărtășit din experiența lui în ambarcațiuni și pentru ideile sale; lui dr. Deborah Milling, pentru generozitatea cu care mi-a oferit informații legate de situațiile medicale din carte; lui Tim Currie, care m-a ajutat să descâlcesc arta fabricării năvoadelor; lui Trenholm Walker, pentru informațiile necesare în

cazurile de legislație a mediului; lui dr. Frank Morris, care a făcut traducerile din latină.

E imposibil să-mi imaginez ca aș fi putut scrie această carte fără dragii mei prieteni care mi-au dat sfaturi și m-au încurajat: Terry Helwig, Susan Huli Walker, Carolyn Rivers, Trisha Sinnott, Curly Clark, Lynne Ravenel, Carol Graf și Donna Farmer.

Îi sunt recunoscătoare lui Jim Helwig pentru prietenie și pentru momentele amuzante petrecute împreună. Îi mulțumesc lui Patti Morrison pentru disponibilitatea ei permanentă și pentru cafeaua bună pe care mi-a oferit-o.

Aș dori să mulțumesc familiei mele. Fiica mea, Ann Kidd Taylor, a căutat informații și a citit fiecare capitol pe măsură ce era gata, oferindu-mi idei excelente pentru povestea în sine, precum și păreri avizate. Nu mă îndoiesc de faptul ca *Jilțul sirenei* este un roman mai bun datorita lui Ann. Ginerele meu, Scott Taylor, a fost consultantul meu pe partea de IT, un adevărat susținător al muncii mele, cu ajutorul căruia am găsit orice informație, de la baschet până la culoarea creveților. Fiul meu, Bob Kidd, și nora mea, Kellie Kidd, m-au înveselit cu entuziasmul și cu încrederea lor. Roxie Kidd și Ben Taylor au intrat în viața mea în timp ce scriam acest roman, amintindu-mi în fiecare zi de ceea ce contează cu adevărat. Părinții mei, Leah și Ridley Monk, au fost cu adevărat niște apărători ai muncii mele și mi-au umplut viața cu dragostea și cu credința lor.

Cel mai profund sentiment de dragoste și de recunoștință se îndreaptă către soțul meu, Sandy. În timp ce scriam această carte, m-a copleșit cu iubirea, cu umorul, cu sfaturile, cu răbdarea lui și cu talentele-i culinare excepționale, amenințându-mă o *singură dată* că se va înscrie într-un grup de sprijinire a Soților de Scriitoare.

No te amo como și fueras rosa de sal,

topacio o flecha de claveles que propagan el fuego:

te amo como se aman ciertas cosas oscuras,

secretamente, entre la sombra y el alma.[1]

Pablo Neruda

Îndrăgostiții nu se întâlnesc în cele din urmă undeva.

Ei trăiesc unul într-altul tot timpul.

Rumi

Prolog

Căsătorită, când depășisem stadiul de soție a lui Hugh și mamă a lui Dee, fiind una dintre acele femei lipsite de ambiguități și fără niciun fel de dorință de a tulbura ordinea lumii, m-am îndrăgostit de un călugăr benedictin.

S-a întâmplat în iarna și primăvara anului 1988, deși abia acum, la un an distanță, sunt în stare să vorbesc despre asta. Se spune ca poți suporta orice, atâta vreme cât poți povesti ce se întâmplă.

Numele meu este Jessie Sullivan. Stau acum la prora unui feribot, privind peste golful Taurului spre insula Egretei, insula mică din apele de coastă ale Carolinei de Sud, unde am crescut. O văd cam la un kilometru și jumătate distanță, o linie curbă roșiatică și verde ieșind din apă. Vântul îmi aduce mirosul copilăriei mele, iar apa, de un albastru-ultramarin, este strălucitoare ca taftaua. Privind către nord-vestul insulei nu zăresc încă turla bisericii mănăstirii, dar știu că este acolo, sfidând după-amiaza albă.

Mă minunez de cât de bine îmi era înainte de a-l cunoaște, cum am trăit reușind să mă mulez pe cel mai mic spațiu posibil, cu zilele mici, scăpându-mi fără pasiune printre degete. Puțini oameni știu cu adevărat de ce sunt capabili. Ajunsesem la vârsta de patruzeci și doi de ani fără să fi făcut încă ceva care să mă uimească și cred acum că asta a fost, de fapt, o parte din problemă – inabilitatea mea cronică de a mă surprinde pe mine însămi.

Credeți-mă, nimeni nu mă poate judeca mai aspru decât o fac deja; sunt cauza unui dezastru „ca la carte”. Unii spun că am decăzut – sunt amabili. Nu am căzut, am plonjat.

Demult, pe când vâsleam împreună cu fratele meu în bărcuța lui, prin algele din jurul insulei, pe vremea când eram încă o sălbatică și hoinăream cu licheni împletiți în păr, rezultatul fiind una din

coafurile acelea lungi și nedefinite, tatăl meu îmi povestea că sirenele trăiesc în apele din jurul insulei. El spunea că le-a văzut odată din barca sa, în orele roz ale dimineții, când soarele plutea ca o zmeură purpurie pe mare. Sirenele au înotat către barca lui – ca delfinii, spunea el –, sărind printre valuri și scufundându-se.

Am crezut asta, la fel cum am crezut toate celelalte lucruri ieșite din comun pe care mi le-a spus el.

— Și stăteau pe stânci și-și pieptănau părul? l-am întrebat. Nu conta faptul că nu existau stânci în jurul insulei, ci doar iarbă de mare care își schimba culoarea odată cu trecerea vremii de la verde la maro, apoi galben și din nou verde, într-un ciclu al vieții insulei la care eram și eu părtașă.

— Da, sirenele stăteau pe stânci și se dichiseau, mi-a răspuns tata. Dar principala lor ocupație e să salveze oameni. De asta au venit lângă barca mea – să fie aproape, dacă eu aș cădea.

Până la urmă sirenele nu l-au salvat. Dar mă întreb dacă nu cumva m-au salvat pe *mine.* Pentru că de asta sunt sigură: sirenele au venit la mine în orele roz ale vieții mele.

Ele sunt consolarea mea. Pentru ele am plonjat cu mâinile întinse, lăsând în urmă viața mea de până atunci, făcând un salt care s-a dovedit, în final, salvator și necesar. Cum aș putea să explic sau să dau socoteală pentru ce-am făcut? Am plonjat și o pereche de mâini invizibile au apărut din senin, mâini imposibil de oprit, ca o forță binecuvântată apărută de nicăieri. Aceste mâini m-au prins din cădere, după ce am lovit apa, purtându-mă nu spre lumină, ci spre fundul apei și abia apoi către suprafață.

Odată cu feribotul care se apropia de docurile insulei, aerul m-a izbit, încărcat cu atâtea – mirosul de pește, agitația păsărilor, respirația verde a palmierilor pitici – și simt deja că povestea se ivește ca o creatură stranie ieșind la suprafață de

sub ape. Poate că așa am să termin cu asta. Poate că am să mă iert și povestea mă va susține ca o pereche de mâini pentru cât voi trăi de aici înainte.

Căpitanul a sunat sirena, anunțând sosirea noastră, și mă gândeam: „Da, uite, mă întorc, femeia care s-a dus până la fund pentru a se întoarce la suprafață. Care a vrut să înoate ca delfinii, sărind printre valuri și scufundându-se. Care nu a dorit decât să-și aparțină ei înseși”.

Capitolul 1

Pe 17 februarie 1988 am deschis ochii și am auzit o mulțime de sunete: întâi telefonul sunând de cealaltă parte a patului, trezindu-ne la cinci și patru minute dimineața, pentru a lua parte la ceea ce putea fi considerat doar o calamitate, apoi ploaia bătând în acoperișul bătrânei noastre case victoriene, scurgându-se încet până la subsol și apoi, în ultimul rând, pufăiturile ușoare venind de la buza de jos a lui Hugh, la intervale egale, perfect sincronizate, ca un metronom.

Douăzeci și doi de ani de pufăituri. Le auzeam și când nu dormea, când stătea în fotoliul de piele după masa, citind una din revistele de psihiatrie din teancul înălțat pe podea, sunând ca o cadență cu care se compară toată viața mea.

Telefonul sună din nou și eu stăteam întinsă, așteptând ca Hugh să răspundă, pentru că sigur era unul din pacienții lui, probabil schizofrenicul paranoid care sunase cu o noapte în urmă, convins că CIA îl încolțise într-o clădire federală din Atlanta.

Suna a treia oară când Hugh răspunse.

— Alo, da, spuse el mahmur de somn, și vocea lui suna aspru.

M-am depărtat de el și mă uitam de-a curmezișul camerei la fereastra de unde se strecura o lumină estompată care îmi amintea că era Miercurea Cenușii și mă făcea să mă simt inevitabil vinovată.

Tatăl meu murise în Miercurea Cenușii când eu aveam nouă ani și, într-un fel care nu avea sens pentru nimeni în afară de mine, simțeam că eram cel puțin parțial vinovată de asta.

Barca lui luase foc, iar rezervorul de benzină explodase. Părți ale bărcii au fost aduse la mal săptămâni mai târziu, inclusiv o parte din pupa unde scria *Jes-Sea.* Își botezase barca după numele

meu, nu după al fratelui meu, Mike, sau măcar după al mamei – pe care o adorase, ci după numele meu – Jessie.

Am închis ochii și am văzut flăcările groase tunându-și lumina portocalie. Un articol dintr-un ziar din Charleston spunea că explozia era suspectă și a urmat un fel de anchetă, deși nu a ieșit nimic la iveală – lucruri pe care eu și Mike le-am aflat numai pentru că am furat articolul din sertarul măsuței de toaletă a mamei, un loc straniu, secret, plin cu rozarii crăpate, medalioane învechite cu sfinți, cărți sfinte și o statuie mică a lui Isus cu mâna stângă lipsă. Ea nu-și imaginase că vom îndrăzni să ne băgăm în acel loc de șubredă sfințenie.

M-am strecurat în acel loc groaznic și sacru aproape în fiecare zi, pentru mai mult de un an citind și recitind articolul și un rând din el în special: „Poliția presupune că o scânteie din pipa lui putea aprinde combustibilul care scăpase din conductă”.

Eu îi dădusem pipa de Ziua Tatălui[2]. Până atunci nu fumase niciodată.

Încă nu pot să mă gândesc la el fără să fac asocierea cu cuvântul „suspect”, fără să mă gândesc la acea zi, cum a devenit el scrum exact în ziua în care toți oamenii – eu, Mike, mama – aveam frunțile mânjite cu cenușă la biserică. Încă o ironie într-un ansamblu plin de umor morbid.

— Da, bineînțeles ca îmi amintesc de dumneata, l-am auzit pe Hugh vorbind la telefon, aducându-mă înapoi în prezent, la convorbirea telefonică din dimineața asta înnegurată.

El a spus:

— Da, totul e în regulă aici. Voi ce mai faceți?

Nu părea un pacient. Și nici fiica noastră, Dee, nu era. Eram sigură de asta pentru că vocea lui suna formal. Mă întrebam dacă era unul din colegii lui Hugh. Sau un rezident de la spital. Aceștia

sunau uneori ca să-l consulte în legătură cu câte un caz, dar, în general, nu la ora cinci dimineața.

M-am strecurat din așternut și am mers, în picioarele goale, spre fereastră, ca să văd cam care par a fi șansele ca ploaia să ne inunde din nou subsolul și să stingă flacăra de veghe de la sistemul de încălzire. Mă uitam la potopul rece de ceață albăstruie, la strada care mustea deja de apă și m-a cuprins un tremur în timp ce mă gândeam că mi-aș fi dorit o casă mai ușor de încălzit.

Îl înnebunisem pe Hugh să cumpere aceasta casă mare, nefuncțională, și, deși locuiam deja de șapte ani aici, încă refuzam să o critic. Îmi plăceau tavanele înalte și luminatoarele vitrate. Și foișorul – Doamne ce mult îmi plăcea foișorul! Câte case au așa ceva? Trebuia să urc o scară în spirală ca să ajung în atelierul meu, un fost pod transformat care păstra un tavan ascuțit și o lucarnă – atât de departe, încât Dee îl poreclise „Turnul lui Rapunzel”[3]. Mă tachina mereu cu povestea asta.

— Hei, mamă, când ai de gând să-ți lași părul în jos din turn?

Cam așa se exprima Dee în dispoziția ei jucăușă, dar amândouă știam la ce se gândește – că am fost cam detașată de lume și preocupată de mine. Prea convențională. La ultimul Crăciun, când ea era acasă, am lipit o caricatură a lui Gary Larson pe frigider, caricatură care mă proclama „cea mai grozavă mamă”. În caricatură două vaci stau pe un islaz idilic. Una din ele îi spune celeilalte: „Nu-mi pasă de ce spun ei, nu sunt mulțumită”. Poanta era pentru Dee.

Îmi aduc acum aminte cum Hugh a râs de caricatură. Hugh, care descifra oamenii ca și când aceștia ar fi fost diagrame Rorscharchs[4], nu a găsit nimic sugestiv în aceasta caricatură, însă Dee a stat în fața desenului mai mult și apoi a făcut una din mutrițele ei nostime. Ea n-a râs deloc.

Ca să fiu sinceră, fusesem neliniștită. Începuse din toamnă – sentimentul că timpul trece, că amân,

că nu am chef și nu vreau să merg în atelier. Senzația apărea brusc, ca o greutate de pe fundul oceanului, ca și neașteptata nemulțumire a vacii de pășunea ei. Contemplarea constantă a tot ce ar fi putut să fie.

Odată cu iarna, senzația s-a accentuat. Vedeam un vecin alergând pe aleea din fața casei și îmi imaginam că se antrenează ca să se cațăre pe Kilimanjaro. Sau îmi imaginam una din cunoștințele de la clubul de lectură făcând bungee-jumping de pe un pod din Australia. Sau – visul asta era cel mai rău – un spectacol TV despre o femeie curajoasă care călătorea de una singură în albastra Grecie. Și mă lăsam cucerită de șuvoiul de scântei care părea să curgă sub toate aceste iluzii, de pulsația sângelui – esența, beția, senzația de a fi viu –, oriunde o găseam. Mă simțeam privată de lumea cea mare, de toate acele lucruri mărețe pe care oamenii le realizaseră în viețile lor, deși în realitate n-aș fi vrut să fac niciunul din acele lucruri. Nu știam atunci ce vreau, dar dorința de altceva era palpabilă.

O simțeam și în acea dimineață în timp ce stăteam la fereastră, insinuându-se din străfundul minții mele și nu știam deloc cum să-mi explic această dorință. Hugh părea să asocieze căderea mea psihică – sau ce o fi fost – cu plecarea lui Dee – sindromul cuibului gol și altele asemenea.

Toamna trecută, după ce o instalasem pe Dee la Vanderbilt, eu și Hugh ne-am grăbit acasă ca să poată juca în „Waverly Harris împotriva cancerului” – un turneu de tenis pentru care se pregătise toată vara. Mersese vreme de trei luni în Georgia și se antrenase de două ori pe săptămână cu o rachetă modernă din fibră de carbon marca Prince. Însă eu am plâns tot drumul de la Nashville până acasă, având-o în fața ochilor pe Dee stând în fața căminului și făcând din mână către mașina noastră care se îndepărta. Ea repetase unul din gesturile pe care le avea de când era mică – își

pusese degetele pe ochiul și inima ei și apoi își îndreptase mâna spre noi. Ochi – inimă – voi. Gestul ăsta m-a dat gata. Când am ajuns acasă, în ciuda protestelor mele, Hugh l-a sunat pe partenerul lui de dublu, Scott, ca să-i ia locul în turneu, a stat acasă cu mine și ne-am uitat la un film. *Ofițer și gentleman.* A susținut cu înverșunare că i-a plăcut.

Tristețea adâncă pe care am simțit-o în mașină în acea zi a persistat câteva săptămâni, dar am depășit-o. Îmi lipsea Dee, bineînțeles, dar nu puteam crede că asta era esența problemei.

Ulterior, Hugh a insistat să merg la dr. Ilg, psihiatra care lucra la el. Am refuzat spunând că are un papagal în cabinet.

Știam că acest argument îl va scoate din țâțâni. Evident, nu era motivul real – nu am nimic împotriva oamenilor care au papagali, în afară de faptul că îi țin în colivii. Dar am folosit acest motiv pentru a-i arăta că nu iau sugestia lui în serios. A fost unul din puținele cazuri în care nu am fost de acord cu el.

— Are un papagal, și ce-i cu asta? mi-a răspuns el. O să te înțelegi cu ea.

Probabil că da, dar nu am reușit să mă conving să ies din starea în care mă complăceam și culegeam litere din supa alfabet a copilăriei sperând să formez din ele propozițiile care să-mi explice de ce lucrurile au ieșit cum au ieșit. Era semnul unui anume grad de revoltă în mine.

Cu toate astea, am avut uneori ședințe imaginare cu dr. Ilg. Îi vorbeam despre tatăl meu, ea mormăia și nota tot într-un blocnotes, și cam asta era tot ce făcea. Îmi imaginam papagalul ca fiind de un alb strălucitor, cocoțat pe spătarul scaunului ei, emițând tot felul de păreri, repetându-le precum corul tragediilor grecești: „Te învinovățești, te învinovățești, te învinovățești”.

Nu de mult – nu știu ce m-a împins sa fac asta – i-am povestit lui Hugh despre aceste consultații

imaginare la dr. Ilg, chiar despre papagal, și el a zâmbit.

— Poate ca ar trebui să vezi măcar pasărea, mi-a spus el.

— Dr. Ilg asta a ta mi se pare cam fraieră.

Acum, în cealaltă parte a camerei, Hugh asculta ce spune persoana cu care vorbește la telefon și mormăie din când în când „Îhî”. Fața i s-a asprit în ceea ce Dee numea „Marea încruntare” – o față de ascultare intensă și chinuitoare în care aproape că vedeai toate pistoanele minții sale funcționând – Freud, Jung, Adler, Horney, Winnicott –, mișcându-se înainte și înapoi.

Vântul se prelinse peste acoperiș și am auzit casa începând să scoată sunete – cum făcea de obicei – cu o voce de soprană gen Beverly „Shrill”[5], cum îi spuneam noi. Erau și uși care refuzau să se închidă, toalete vechi unde apa nu se mai putea trage („Toaleta suferă de blocaj anal din nou”, ar fi țipat Dee) și trebuia să fiu mereu atentă ca Hugh să nu extermine veverițele zburătoare care locuiau în soba de la camera lui de lucru. Dacă o să divorțăm vreodată – obișnuia să glumească el – o să fie din cauza veverițelor.

Dar toate astea îmi erau dragi. Uram numai inundațiile din pivnița și vântul din timpul iernii. Și acum, de când Dee era în primul ei an la Vanderbilt, uram golul din jur.

Hugh ședea încovoiat pe jumătatea lui de pat, cu umerii aplecați spre genunchi și i se vedeau primele două vertebre prin pijama.

— Vă dați seama că situația e gravă, nu-i așa? Trebuie să se caute, la un psihiatru, spuse el.

Eram convinsă că e unul din rezidenții de la spital, deși mi se părea ca Hugh vorbește cu el pe un ton superior și asta nu-l caracteriza.

Pe geam, cartierul părea înecat, ca și cum casele – unele mari cât o corabie – urmau să-și părăsească fundațiile și să plutească în josul străzii. Nu-mi plăcea ideea de a ieși prin mizeria asta, dar

evident că trebuia să o fac. Trebuia să merg la biserica Sacred Heart of Mary[6], pe strada Piersicului, să primesc cenușă pe frunte. Când Dee era mică, pocise numele bisericii în Scared Heart of Mary[7]. Între noi mai foloseam uneori acest nume și chiar mi-am dat seama că se potrivește. Adică, dacă Sfânta Maria ar fi fost aici, așa cum crede multă lume, inclusiv mama mea exagerat de credincioasă, poate că inima ei ar fi fost speriată. Poate că din cauza că era cocoțată pe un piedestal atât de înalt și de neatins – Mama desăvârșită, Soție ideală, Perfecțiunea întruchipată a Feminității. Probabil că ar fi stat acolo sus, dorindu-și o scară, o parașută, ceva cu care să poată coborî.

Nu am lipsit niciodată de la slujba de Miercurea Cenușii de la moartea tatălui meu; nici măcar o dată. Nici măcar atunci când Dee era bebeluș și trebuia să o iau cu mine înfofolită într-un maldăr de pături, înarmată cu suzete și sticle cu lapte stors din sâni. Mă întrebam de ce făceam asta an de an, la biserica Sacred Heart of Mary. Preotul cu litania lui tristă „Amintește-ți ca ești țărână și în țărână te vei întoarce”. Pata de cenușă de pe fruntea mea.

Știu doar ca așa am dus povara amintirii lui tata toată viața mea.

Hugh era acum în picioare.

— Vreți să-i spun eu? a întrebat el.

S-a uitat la mine și am simțit crescând în mine spaima, îmi imaginam un val strălucitor de apă coborând strada, luând curba acolo unde bătrână doamna Vandiver ridicase un chioșc prea aproape de stradă; valul, nu un munte de tsunami, dar cât un deal unduindu-se strălucitor către mine, aducând cu el chioșcul ridicol, cutii poștale, cuștile câinilor, acareturi, tufe de azalee. O curățenie generală distrugătoare.

— E pentru tine, îmi spuse Hugh.

N-am reacționat din prima, așa că Hugh insistă:

— Jessie, telefonul e pentru tine.

Hugh îmi întinse receptorul, stând acolo cu părul dat pe spate ca al unui copil, arătând serios și crispat; iar fereastra era leoarcă de apă, de milioane de picături strălucitoare prăvălindu-se de pe acoperiș.

Capitolul 2

M-am întins spre capotul de lângă piciorul patului. Înfășurându-mi-l în jurul umerilor, am luat receptorul în timp ce Hugh stătea acolo oscilând, neștiind unde să meargă. Am acoperit microfonul și l-am întrebat:

— N-a murit nimeni, nu-i așa?

A clătinat din cap.

— Îmbracă-te. Sau vino înapoi în pat, i-am spus.

— Nu, așteaptă, spuse el, dar eu spusesem deja „Alo” în receptor, așa că Hugh se întoarse și intră în baie.

— Sărăcuța de tine, te-am trezit cu noaptea în cap, mi-a spus o voce de femeie. Dar crede-mă, nu a fost intenționat. Pur și simplu sunt trează de atâta vreme, încât nu mi-am dat seama ce devreme este.

— Îmi pare rău, am spus eu, cu cine vorbesc?

— O, Doamne, sunt iremediabil optimistă crezând că o să mă recunoști din prima. Sunt Kat. Kat de pe insula Egretei. Nașa ta, Kat. Care îți schimba scutecele.

Am închis ca la comandă ochii. Fusese cea mai bună prietenă a mamei, o femeie mărunțică, de vreo șaizeci de ani, care purta șosete tricotate de mână la pantofi cu toc, arătând ca o bătrânică simpatică și nonconformistă al cărui șarm extraordinar se subțiase odată cu oasele. Eram complet dezamăgită.

M-am lăsat încet pe pat, știind că un singur motiv o putea face să mă sune. Era vorba de mama, Nelle Dubois, renumită pentru excentricitatea sa, și, judecând după reacția lui Hugh, nu era de bine.

Mama locuia pe insula Egretei, acolo unde fusesem cu toți cu ceva vreme în urmă o familie – era să-i spun obișnuită – dacă nu punem la socoteală faptul că locuiam gard în gard cu o mănăstire benedictină. Nu poți trăi la doi pași de

treizeci-patruzeci de călugări și să te pretinzi obișnuit.

Resturile bărcii tatălui meu fuseseră purtate de valuri și aruncate pe terenul lor. Câțiva călugări au adus scândura pe care scria *Jes-Sea* și i-au oferit-o mamei ca pe un trofeu. Fără să spună o vorbă, ea a făcut tăcută focul în vatră, apoi le-a chemat pe Kat și pe Hepzibah – a treia membra a găștii lor. Ele au venit și au stat acolo împreună cu călugării cât timp mama a aruncat ceremonios scândura în foc. Mă uitam cum se înnegresc literele în timp ce scândura se topea în jar. Îmi aduc aminte de asta uneori, când mă trezesc în toiul nopții, și m-am gândit la acest lucru chiar și în timpul nunții mele. Nu a făcut nicio înmormântare, niciun monument, doar acel moment de care îmi aminteam.

Din acea zi, mama a început să meargă la călugări ca să le gătească prânzul, obicei pe care l-a păstrat până acum de treizeci și trei de ani. Era, cred, obsedată mai mult sau mai puțin de ei.

— Cred că insula noastră se putea scufunda în apă și tot nu te-ar fi urnit, spuse Kat. Cât a trecut? Cinci ani, șase luni și o săptămână de când ai călcat ultima oară aici?

— Posibil, am spus eu.

Ultima mea vizită, când mama a împlinit șaptezeci de ani, a fost un dezastru de proporții biblice.

O luasem pe Dee, care avea doisprezece ani, și i-am oferit mamei o pereche de pijamale grozave, de mătase roșie, cumpărate de la Saks, în stil oriental și cu un dragon chinezesc brodat pe bluză. Ea a refuzat să le accepte. Și pentru cel mai tâmpit motiv. Era din cauza dragonului, căruia ea îi spunea „bestia”, „demonul” și „o întrupare a răului moral”. Sfânta Margareta din Antiohia fusese înghițită de diavolul care luase forma unui dragon. Cum puteam să mă gândesc că o să doarmă îmbrăcata cu așa ceva?

Când o lua pe panta asta, nu avea rost să ripostezi. A aruncat pijamalele la coș, iar eu mi-am făcut bagajele și am plecat.

Atunci fusese ultima dată când o văzusem pe mama – stătea în hol și țipa:

— Și dacă pleci, să nu te mai întorci!

O văd și-acum pe Dee, biata de Dee, care și-ar fi dorit o bunică măcar pe jumătate normală, plângând.

Kat ne-a dus cu mașinuța ei de golf la feribot în ziua aceea. Conducea mașina ca o maniacă pe drumurile de zgură ale insulei. A claxonat întruna, ca să-i distragă lui Dee atenția de la plâns.

Acum, la telefon, Kat bombănea ceva în legătură cu absența mea de pe insulă, o absență pe care eu am ajuns s-o iubesc și s-o doresc.

Am auzit dușul de la baie pornind. L-am auzit peste sunetul ploii care se înverșuna împotriva geamurilor.

— Ce mai face Benne? am întrebat. Mă eschivam, încercând să ignor greutatea pe care o simțeam deasupra capului meu, gata să mă strivească în orice moment.

— Bine. Încă traduce toate gândurile lui Max, mi-a răspuns Kat.

În pofida faptului că eram din ce în ce mai neliniștită, am râs. Fiica lui Kat, care avea de-acum patruzeci de ani, fusese „nu tocmai întreaga” de la naștere, după cum spunea Kat. Expresia corectă ar fi fost „cu dizabilități mentale”, dar Benne avea și niște capacități paranormale, putând să prevadă viitorul cu o exactitate neobișnuită. Ea pur și simplu știa anumite lucruri, pe care le „extrăgea” din atmosferă prin canale de comunicație pe care noi, ceilalți, nu le aveam. Ea zicea că este aptă să descifreze mai ales gândurile lui Max, cățelul comunitar al insulei, al tuturor și al nimănui în mod special.

— Și ce mai spune Max?

— Ca de obicei: „Urechea mea se cere scărpinată”. „Trebuie să mă ling sub coadă.” „De ce crezi că aș alerga după bățul tău cretin?”

Mi-o imaginam pe Kat în casa ei cocoțată pe piloni – așa cum erau majoritatea locuințelor de pe insulă. Avea culoarea lămâii. Aproape o puteam vedea stând la masa ei lungă de stejar din bucătărie, unde ani de zile ea, Hepzibah și mama curățaseră și aleseseră zeci de mii de crabi albaștri de nisip. „Cele trei egrete”, cum le spunea tata.

— Te-am sunat în legătură cu mama ta. Își drese vocea. Trebuie să vii să ai grijă de ea, fără discuție.

M-am lăsat încet pe pat; simțeam o vagă senzație de leșin, simțeam cum începe să se clatine totul în jurul meu.

— Scuza mea este că mama nu vrea ca eu să vin acolo, am spus. Ea este…

— Imposibilă, știu. Dar nu poți să te prefaci că n-ai o mamă.

Aproape îmi venea să râd. Nu putea să pretind că n-am o mamă mai mult decât ar fi putut marea să pretindă că nu este sărată. Mama exista, firește. Uneori, vocea ei îmi răsuna în cap făcându-mă să mă cutremur toată.

— Am invitat-o la mine la Crăciun, anul trecut, am spus. A venit cumva? Evident că nu. Îi trimit cadouri de ziua ei, de Ziua Mamei, și menționez, fără dragoni, și niciodată nu spune nimic.

Mă bucuram că Hugh era la duș și nu mă auzea. Sunt sigură că țipasem.

— Ea n-are nevoie de cadouri sau de telefoane. Are nevoie de tine.

De mine.

De ce mereu de asta era vorba, de mine, de fiica ei? De ce nu l-a sunat pe Mike, în California, să-i țină lui predici? Ultima oară când vorbisem cu el îmi spusese că trecuse la budism. Evident, ca budist poate ar fi avut mai multă răbdare cu ea.

Tăcerea se așternuse între noi. Am auzit dușul oprindu-se și țevile pocnind ușor.

— Jessie, spuse ea, motivul pentru care te-am sunat este că ieri… mama ta și-a tăiat un deget cu satârul de carne. Degetul arătător de la mâna dreaptă.

Înregistram cu întârziere veștile rele; cuvintele ajungeau la mine, dar nu și înțelesul lor. Acesta plutea undeva în colțul camerei, aproape de tavan, în timp ce corpul meu se pregătea să îl primească.

— Și cum se simte acum? am întrebat.

— Totul o să fie bine, dar a trebuit să o opereze la mână în spitalul de la Mount Pleasant. Evident, a făcut una din crizele ei și a refuzat să rămână acolo peste noapte. Acum e în camera lui Benne și doarme sub efectul sedativelor, dar, din momentul în care se va trezi, o să vrea să meargă acasă.

Hugh a deschis ușa băii.

— Totul e în regulă? m-a întrebat el și eu am dat din cap că da.

Închise ușa și l-am auzit lovind ușor aparatul de ras de chiuvetă. De trei ori, ca de obicei.

— Ideea este – aici Kat s-a oprit și a făcut o pauză – uite ce-i, am să-ți spun direct. Nu a fost un accident. Mama ta s-a dus în bucătăria mănăstirii și și-a tăiat un deget. Intenționat.

Vestea m-a izbit cu toată puterea, în grozăvia ei. Mi-am dat seama că o parte din mine se aștepta de ani de zile ca mama să facă ceva nebunesc. Dar nu asta.

— Dar de ce? De ce a făcut așa ceva? Simțeam că începe să-mi fie greața.

— E complicat, cred, dar doctorul care a operat-o spunea că ar putea avea legătură cu lipsa de somn. Nelle nu dormea bine de zile întregi, poate chiar de săptămâni.

Mi-am simțit abdomenul contractându-se brusc și violent, am scăpat telefonul din mână pe pat și am năvălit peste Hugh în baie, care stătea în fața chiuvetei cu un prosop înfășurat în jurul coapselor. M-a năpădit transpirația și, aruncând capotul de pe mine, m-am aplecat spre toaletă. După ce am

scăpat de puținul pe care îl puteam voma, am continuat să vărs, chiar dacă nu ieșea din mine decât aer. Hugh mi-a întins un prosop udat cu apă rece.

— Îmi pare rău, spuse el. Am vrut să-ți spun eu, dar a insistat că e mai bine să vorbească ea. Nu trebuia să o las.

Am arătat prin ușa deschisă către pat.

— Am nevoie de o clipă de răgaz, am lăsat-o în telefon.

A mers și a ridicat receptorul în timp ce eu îmi tamponam gâtul cu prosopul ud. M-am lăsat în fotoliul de nuiele din dormitor, așteptând ca mațele să mi se liniștească.

— Îi este foarte greu să accepte ideea, l-am auzit spunând.

Mama a fost mereu ceea ce se cheamă credincioasă ferventă, punându-ne pe mine și pe Mike să strângem bănuți într-o sticlă goală de lapte pentru „copiii păgâni" și aprindea în fiecare vineri candela pentru Sfânta Inimă a lui Isus în pahare înalte, îngenunchea pe podeaua dormitorului ei și spunea cinci rozarii, sărutând crucifixul până când, de-atâta devoțiune, Isus ajunsese subțire cât un bețigaș. Dar mulți oameni fac asta. Nu cred că ei sunt nebuni.

Abia după ce barca tatei a luat foc, mama s-a transformat în Ioana d'Arc – dar fără armată sau război, doar constrângerea religioasă ciudată. Chiar și atunci mă gândeam că este aproape normală, numai câteva grade despărțind atitudinea ei de fervoare. Când purta deja atât de multe medalioane cu sfinți prinse de bretelele sutienului, încât se auzea clinchetul lor, când a început să gătească la mănăstire, purtându-se de parcă locul era proprietatea ei, mi-am spus că era doar o extensie a obsesiei catolice de mântuire.

M-am ridicat și am întins mâna spre receptorul pe care Hugh mi l-a întins.

— Nu cred că e vorba numai de insomnie cronică, i-am spus lui Kat întrerupând orice i-ar fi spus ea lui Hugh. A înnebunit.

— Să nu îndrăznești să mai spui asta vreodată! a ridicat Kat tonul. Mama ta *nu* e nebună. E doar tulburată. E o diferență. Vincent van Gogh și-a tăiat urechea. Crezi că și *el* era nebun?

— Sincer, da.

— O grămadă de oameni bine informați spun că era doar *tulburat,* spuse ea.

Hugh stătea lângă mine. I-am făcut semn cu mâna sa plece, pentru că nu mă puteam concentra cu el acolo. Clătinând din cap, s-a îndreptat spre debaraua din celălalt capăt al camerei.

— Și de ce e tulburată mama? i-am cerut eu socoteală lui Kat. Te rog, nu-mi spune că de moartea tatei. Asta a fost acum treizeci și trei de ani.

Am simțit întotdeauna că ea știa ceva despre mama ce era ținut undeva în afara puterii mele de atingere, ca un zid cu o cameră în spatele lui. Kat nu mi-a răspuns imediat și mă întrebam dacă o să-mi spună adevărul.

— Tu cauți un motiv. Și acesta nu folosește nimănui, nu schimbă prezentul, îmi spuse ea.

În acel moment l-am văzut pe Hugh ieșind din debara, purtând o cămașă albastră încheiată până sus, o pereche de pantaloni scurți albi și șosete bleumarin. Acum stătea și își punea ceasul la mână, scoțând acel sunet, pufăitura aceea.

Scena era atât de banală – metodică, zilnică, stabilă, una pe care o văzusem de mii de ori fără să-mi provoace nicio reacție, și, cu toate astea, acum, în cel mai nepotrivit moment, exact acum când mă trezisem din senin cu această criză a mamei pe cap, am simțit acea nemulțumire familiară care crescuse în mine toată iarna. A izbucnit cu atâta forță și mă simțeam de parcă mă lovise cineva.

— Deci, spuse Kat, vii sau nu?

— Da, vin. Evident că vin.

Din momentul în care am rostit aceste cuvinte, am simțit o mare ușurare. Acum că trebuia să merg acasă pe insula Egretei și să fac față acestei situații grotești – nu era nicio ușurare în asta, doar multă agitație. Nu, ușurarea venea, mi-am dat seama, din faptul că urma să plec. *Punct.*

Stăteam pe pat, cu telefonul în mână, surprinsă de mine însămi și rușinată. Pentru că situația groaznică în care se afla mama mă făcea să mă simt aproape mulțumită. Îmi oferea ceva ce nu realizasem până atunci că îmi lipsea atât de mult: un motiv pentru care să trăiesc. Un motiv bun, corect, chiar nobil pentru care să trebuiască să plec de pe pășunea mea cea frumoasă.

Capitolul 3

Când am coborât la parter, Hugh pregătea micul dejun. Auzisem sfârâitul cârnaților Jimmy Dean încă înainte de a ajunge în bucătărie.

— Nu mi-e foame.

— Dar trebuie să mănânci, mi-a spus el. Nu o să-ți fie rău din nou, crede-mă.

De fiecare dată când treceam printr-o criză, Hugh prepara genul acesta de mic dejun copios, de parcă mâncarea avea să ne redea puterile.

Încă înainte de a coborî eu în bucătărie, îmi rezervase deja un bilet până la Charleston și își reprogramase pacienții de la prânz ca să mă poată conduce la aeroport.

Stăteam la masă obsedată de câteva imagini: satârul de carne, degetul mamei.

Frigiderul s-a deschis cu zgomot; apoi s-a închis. Mă uitam la Hugh care spărgea patru ouă. Stătea în fața plitei cu paleta în mână și le învârtea într-o tigaie. O șuviță umedă de păr castaniu cârlionțat îi atingea gulerul. I-aș fi spus că trebuie să se tundă, că arată ca un hippie, dar m-am abținut, sau, mai degrabă, impulsul de a-i spune mi-a înghețat pe buze.

În loc de asta am continuat să mă holbez la Hugh. Lumea se uita mereu la el – în restaurante, la teatru, la librărie. Vedeam cum se uită la el pe furiș – în special femeile. Ochii și părul lui aveau ceva din culorile bogate ale toamnei; și avea și o gropiță în mijlocul bărbiei.

Odată, când l-am tachinat că nimeni nu mă bagă în seamă când suntem împreună, pentru că el arată mai bine, s-a simțit dator să-mi spună că sunt frumoasă. Dar adevărul era că nu mă puteam compara cu el. În ultima vreme în colțul ochilor începuse să-mi apară o rețea fină de riduri care se întretăiau și uneori mă surprindeam la oglindă întinzându-mi pielea spre tâmple. Părul meu era de

culoarea nucșoarei de când mă știu, dar acum era înspicat. Simțeam cum se apropie la mustață, înghiontindu-mă, primele semne ale menopauzei. Prietena mea Rae făcuse deja cunoștință cu această etapă misterioasă și obscură din viața unei femei, cu toate că avea doar patruzeci și cinci de ani.

Felul în care îmbătrânea Hugh părea mult mai puțin periculos, devenise doar mai matur, dar asta se datora în primul rând amestecului de inteligență și cumsecădenie pe care-l exprima chipul său frumos. De fapt, asta mă atrăsese și pe mine la început.

Mi-am așezat coatele pe blatul pestriț colorat și rece al mesei, amintindu-mi cum ne întâlnisem. Cum eram.

El apăruse la prima mea, să-i spunem, expoziție, care avea loc într-un chioșc mizerabil pe care îl închiriasem la talcioc. Eram proaspătă absolventă a școlii Agnes Scott cu o diplomă în arte, convinsă că o să-mi vând lucrările și că o să devin o artistă în adevăratul sens al cuvântului. Nimeni însă nu se uitase la cutiile mele artizanale toată ziua, cu excepția unei femei care le numise cutii obscure.

Hugh, care era în al doilea an de rezidențiat în psihiatrie la spitalul Emory, venise la talcioc în acea zi pentru legume. În timp ce se plimba pe lângă chioșcul meu, i-au căzut ochii pe cutia „Gâște sărutându-se”. Era o lucrare stranie, dar, într-un fel, favorita mea.

Înăuntru era pictat un interior victorian, cu tapet cu model de trandafiri englezești, lampadar cu ciucuri, lângă care pusesem o canapea de catifea dintr-o casă de păpuși, pe care erau lipite cu clei cele două gâște, astfel încât păreau că tocmai se sărută „cioc în cioc”.

Mă inspirase un articol dintr-un ziar despre o gâscă sălbatică care își părăsise stolul în timpul migrației pentru a rămâne peste iarnă cu perechea ei, care fusese rănită într-o parcare la un mall.

Un angajat al mall-ului dusese pasărea rănită la un adăpost pentru animale, iar perechea ei rătăcise o săptămână prin toată parcarea țipând a jale până când funcționarul a dus-o și pe ea acolo. Ziarul spunea că au primit o „cameră” împreună.

Articolul decupat era lipit pe exteriorul cutiei, iar deasupra fixasem și un claxon de bicicleta cu capăt rotund și roșu, care suna ca ga-ga-ul unei gâște. Numai jumătate din cei care văzuseră cutia acționaseră claxonul. Îmi imaginam că asta spunea ceva despre ei. Erau mai glumeți și mai puțin rezervați decât media.

Hugh s-a aplecat peste cutie și a citit articolul. Apoi a claxonat de două ori.

— Cât vrei pe ea? m-a întrebat.

Am stat un pic, adunându-mi curajul să spun douăzeci și cinci de dolari.

— Patruzeci ajung? a spus el, scoțându-și portofelul.

Am ezitat din nou, copleșită de faptul că cineva dă atât de mult pentru „Gâște sărutându-se”.

— Cincizeci, a plusat el.

M-am chinuit să rămân serioasă.

— Bine, cincizeci.

Am ieșit în oraș împreună chiar în acea seara. Patru luni mai târziu ne căsătoream. Vreme de patru ani a ținut „Gâște sărutându-se” în vestiarul lui, apoi a mutat-o în biblioteca din camera lui de lucru. Acum câțiva ani l-am văzut la birou lipind din nou cu meticulozitate piesele.

Mi-a mărturisit odată că a plătit banii aceia doar ca să mă facă să vin la întâlnire, dar adevărul e că îi plăcea cutia, iar faptul că a claxonat atunci spunea într-adevăr ceva despre el, arătând o față a lui Hugh pe care puțini oameni o vedeau. Lumea se gândea la cât de inteligent era, la abilitatea lui de a împărți și categorisi, dar lui îi plăcea și să se amuze, de cele mai multe ori stârnit de cele mai neașteptate situații: „Am putea să sărbătorim Ziua Independenței Mexicului sau ai prefera să mergem

la curse cu patul?” Ne-am petrecut acea după-amiază de duminică urmărind un concurs bizar unde oamenii își puneau roți la paturi și goneau cu ele prin Atlanta.

Lumea observa extrem de rar și faptul că el lua lucrurile foarte personal. Plângea încă de fiecare dată când un pacient se omora și era foarte mâhnit observând abisurile fără ieșire în care oamenii se complăceau.

Toamna trecută, când alegeam rufele de spălat, am descoperit cutia de bijuterii a lui Hugh în fundul sertarului lui cu lenjerie. Poate că nu ar fi trebuit să fac asta, dar m-am așezat pe pat și am examinat fiecare obiect din ea. Păstra acolo toți dinții de lapte ai lui Dee, mici și galbeni ca boabele de porumb de floricele, și câteva desene pe care ea le făcuse pe carnetul lui de rețete. Tot acolo se aflau și acul de cravată al tatălui său de la Pearl Harbor, ceasul de buzunar al bunicului lui, patru perechi de butoni de cămașă pe care i-i cumpărasem pentru diverse aniversări. Am desfăcut un elastic de pe un teanc de hârtii și am găsit o fotografie îndoită cu mine în luna noastră de miere de la Blue Ridge Mountains, pozând în fața cabanei pe care o închiriasem. Restul hârtiilor erau vederi și bilețele de amor pe care i le scrisesem de-a lungul timpului. Le păstrase pe toate.

El a fost cel care spusese primul „te iubesc”. La două săptămâni de când ne cunoșteam, înainte de a fi făcut dragoste. Eram într-o cafenea undeva aproape de campusul Emory, luam micul dejun într-un separeu lângă geam. Mi-a spus:

— Nu știu mare lucru despre tine, dar te iubesc.

Din acel moment angajamentul lui a fost de neclintit. Și acum erau rare zilele când nu îmi spunea că mă iubește.

La început simțeam o sete de el, un fel de aviditate care s-a menținut până la nașterea lui Dee. Numai atunci acest sentiment a început să

treacă în planul doi, să devină mai domestic. Ca animalele luate din sălbăticie și mutate într-un habitat liniștit, unde devin mulțumite, știind exact când va veni următoarea masă, uitând de vânătoare și neprevăzut.

Hugh a pus farfuria cu ouă și cârnați în fața mea.

— Dă-i bice, mi-a spus.

Am mâncat, unul lângă celălalt, cu fereastra încă oglindind clarobscurul luminii de dimineață. Ploaia răpăia prin uluce și am auzit un sunet semănând cu o izbitură la distanță.

Am lăsat furculița din mână și am ascultat.

— Pe insulă, când venea furtuna, vântul se auzea izbindu-se de casă cam la fel, am spus și am simțit că ochii încep să mi se umple de lacrimi.

Hugh s-a oprit din mâncat și s-a uitat la mine.

— Mama punea un cearșaf peste masa din bucătărie și împreună cu mine și Mike se băga dedesubt, citindu-ne la lumina lanternei. Bătuse în cuie un crucifix sub tăblia mesei și noi stăteam pe podea și ne uitam la el cât mama citea. Îi spuneam „cort de furtună”. Credeam că nimic nu ne poate afecta cât stăteam acolo.

Hugh și-a întins mâna către mine, umărul meu ajunse în scobitura de sub clavicula lui, iar capul meu a lunecat spre ceafa lui – una din mișcările line, automate parcă, la fel de veche ca și căsnicia noastră.

Am stat așa, apăsați unul în altul, în timp ce ouăle se răceau, iar sunetul ciudat venea și pleca, până când am început să simt parcă greutatea legăturii dintre viețile noastre, nefiind în stare să spun unde se termina umărul lui și unde începea capul meu. Era aceeași senzație pe care o aveam copil fiind atunci când tatăl meu apăsa degetul lui împotriva degetului meu. În timp ce se împingeau le simțeam ca un tot.

M-am depărtat, îndreptându-mă pe scaunul fără spătar.

— Nu-mi vine să cred ce a putut să facă, am spus. Doamne, Hugh, crezi că trebuie internată?

— Nu pot să-ți răspund înainte de a discuta cu ea. Arăta ca o nevroză obsesivă.

L-am văzut pe Hugh uitându-se la mine. Răsucisem prosopul în jurul degetului de parcă aș fi încercat să opresc o hemoragie. Am lăsat prosopul deoparte, mirându-mă de cât de multe spunea despre mine corpul meu exact când nu-mi doream asta.

— De ce degetul? am spus. Dintre toate posibilitățile.

— Nu există neapărat o semnificație sau un motiv. Asta e treaba cu obsesiile – sunt, în general, iraționale.

S-a ridicat de pe scaun.

— Ascultă, dar dacă aș veni cu tine? Aș putea să-mi fac timp. Am merge amândoi.

— Nu, am spus eu, poate puțin cam apăsat. Nu o să stea de vorbă niciodată cu tine despre asta, știi doar. Și ai atâția pacienți de care ai grijă.

— Bun. Dar nu vreau să treci prin situația asta de una singură.

M-a sărutat pe frunte.

— Sun-o pe Dee. Spune-i unde o să fii.

După ce el a plecat la birou, mi-am făcut valiza, am așezat-o lângă ușă, apoi am urcat la mine în atelier, vrând să mă asigur că acoperișul nu picura din nou.

Am aprins lumina și un con de lumină galbenă de ceară s-a răspândit peste masa mea – o capodoperă de stejar masiv găsită într-un magazin second-hand. O cutie artizanală parțial montată era împrăștiată peste toată suprafața, acoperită de praf. Mă oprisem din lucru cu un an în urmă în decembrie, când Dee era în vacanța de Crăciun și, fără vreun motiv, nu mai ajunsesem acolo.

Inspectam băltoacele de pe podea în momentul în care a sunat telefonul. Când am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dee.

— Ghicești? mi-a spus ea.

— Ce?

— Tata mi-a trimis mai mulți bani, așa că mi-am cumpărat o jachetă bleumarin.

Mi-o imaginam stând picior peste picior în patul ei de cămin, cu părul ei lung atingându-i umerii. Lumea zicea că seamănă cu Hugh. Aveau aceeași privire luminoasă.

— O jachetă? Te rog, spune-mi că asta înseamnă că renunți la geaca Harley Davidson.

— Eu? Nici tu n-ai renunțat la geaca ta roșie cu franjuri de cowboy.

Am zâmbit sub efectul luminii pe care o simțeam în jurul lui Dee, gândindu-mă la mama.

— Știi, draga mea, tocmai voiam să te sun în dimineața asta. Plec pe insula azi la bunica. Nu se simte prea bine.

M-am gândit că Dee ar putea crede că bunica ei este pe patul de moarte, așa că i-am spus adevărul. Prima vorba pe care a rostit-o a fost:

— Futu-i!

— Dee! am apostrofat-o. Poate cam prea indignată, dar reușise să mă șocheze. Cuvântul acesta nu e la nivelul tău.

— Știu. Și pariez că tu nu l-ai folosit niciodată în viața ta.

Am tras adânc aer în piept.

— Ei bine, nu voiam să-ți țin o predică.

A tăcut un moment.

— Știu, n-ar fi trebuit să spun asta, dar ce a făcut bunica e atât de ciudat. De ce ar face așa ceva?

Dee, atât de perspicace în toate celelalte privințe, avea o slăbiciune pentru bunica ei, pe care și-o reprezenta ca pe o persoană adorabilă, ușor excentrică. Îmi imaginam că aceasta situație va pune capăt iluziilor ei, o dată pentru totdeauna.

— N-am nici cea mai vagă idee. Mi-aș dori să am.

— O să ai grijă de ea, nu?

— O să încerc, i-am spus lui Dee.

După ce am închis telefonul, am stat la masă și m-am uitat la bucățile de oglindă și la cojile de ouă pe care le lipisem în cutia neterminată, înainte de a o fi abandonat.

Folosisem cuvântul. Anul trecut în decembrie, când Dee era acasă, făceam un duș când Hugh se strecurase în baie, se dezbrăcase și se băgase în cadă în spatele meu, luându-mă atât de tare prin surprindere, încât tresărisem și răsturnasem șamponul de pe etajeră.

— Futu-i, am spus. Și vorba asta parcă nu era a mea.

Cuvântul nu-și avea loc în vocabularul meu și nu știu care dintre noi doi fusese mai uimit, eu sau Hugh.

După o pauză, Hugh a râs:

— Exact. Chiar la asta mă gândeam.

Nu am spus nimic, nu m-am întors. Degetele lui s-au mișcat de-a lungul coastelor mele, până spre sâni. L-am auzit scoțând un mormăit încet. Aș fi vrut să continui, dar pur și simplu nu-mi venea, mă simțeam invadată. Stând țeapănă sub duș, probabil că semănam cu un trunchi de copac, pe cale de-a se transforma în stană de piatră.

După câteva momente, ușa dușului se deschisese și se închisese. Hugh plecase.

Câteva zile la rând după asta, mi-am dorit cu disperare să pot simți ceva. Am intrat peste Hugh la duș nu o dată, ci de două ori, contorsionându-mă în poziții ciudate de yoga. A doua oară m-am ales cu o urmă roșie de la robinet pe spate. Ca un tatuaj care semăna uimitor cu o pasăre zdrobită.

În ziua când Dee era la cumpărături cu prietenele ei ca să profite de reducerile de după Crăciun, am apărut în biroul lui Hugh după ce ultimul lui pacient plecase, sugerându-i să o facem pe canapeaua lui, și cred că am fi făcut-o, dacă nu i-ar fi sunat pagerul. Cineva încercase să se

sinucidă. Am condus până acasă străduindu-mă să uit de toate aceste tentative nereușite.

A doua zi Dee a plecat la facultate.

Îi vedeam mașina îndepărtându-se pe alee, spre stradă. După ce a luat curba, am simțit că mă apasă o liniște înfricoșătoare.

Același gen de liniște se răspândea acum în atelier. M-am uitat în sus să văd cerul. Ploaia și vântul se opriseră și s-a făcut dintr-odată liniște.

Afară, cauciucurile Volvo-ului lui Hugh au scrâșnit în timp ce luau curba spre alee. Portiera s-a trântit și am simțit vibrația urcând prin pereți. În timp ce coboram pe scări, anii dintre noi păreau că se adună peste tot, umplând casa, și mi s-a părut ciudat cum iubirea și obișnuința au reușit să se întrepătrundă atât de complet până la a forma o viață.

Capitolul 4

Când am urcat pe vapor, am ezitat cu un picior pe punte și cu unul în barcă, distrasă pe moment de pata de lumină care se ivi deasupra golfului Taurului. Șase egrete albe mari s-au ridicat din mlaștina verde din apropiere scoțând strigăte grave, din gât. Mergeam pe punte urmărindu-le prin hublourile de plastic, încântată să redescopăr felul în care se aliniau în timp ce traversau golful, în drum spre insula Egretei.

Feribotul era de fapt un bac vechi numit *Tidal Run.* Mi-am sprijinit valiza sub un ventilator alb-murdar, între două ceasuri de carton roșu, indicând orele fluxului, prinse în cuie pe perete. Stăteam pe o bancă. Hugh aranjase ca un șofer să mă ia de la aeroport și să mă ducă la feribotul de Awednaw. Sosisem la țanc ca să prind ultima cursă a zilei. Era ora patru.

În afară de mine, mai erau doar cinci pasageri, probabil pentru că era iarnă și turiștii nu asaltau încă insula în efectiv complet. Veneau de obicei primăvara și vara să vadă egretele forfotind în mlaștini, adunându-se în copacii de lângă golf, ca niște ciorchini de lumină. Câțiva turiști, nucleul de bază, pasionați de istorie, care se abătuseră de la Charleston, veniseră să facă Marele Tur Gullah organizat de Hepzibah, tur care includea o vizită la cimitirul sclavilor. Hepzibah era păstrătoarea tradiției culturale a insulei sau, cum îi plăcea ei să spună, un cântăreț ambulant african. Știa sute de povești populare și vorbea perfect *gullah* – un dialect pe care sclavii îl foloseau combinând engleza cu limba lor maternă din Africa.

Mă uitam la pasageri, întrebându-mă dacă vreunul locuia pe insulă, și dacă l-aș fi putut recunoaște. Fiind mai puțin de o sută de locuitori, în afară de călugări, pe cei mai mulți îi știam din

copilărie. Am ajuns la concluzia că toți cei de pe barcă erau turiști.

Unul dintre ei purta un tricou cu Hard Rock Café și o bentiță pe cap. Mi-am spus că trebuie să fie înghețat de frig. M-a văzut uitându-mă la el și m-a întrebat:

— Ați stat vreodată la Island Dog?

— Nu, dar e frumos. O să vă placă, l-am asigurat, ridicând vocea ca să mă audă peste sunetul motorului.

O casă cu două etaje, vopsită în albastru-deschis, cu obloane albe, era singura pensiune de pe insulă. Mă întrebam dacă tot Bonnie Langston era proprietara. Ea era ceea ce Hepzibah numea *comya* – cuvântul din limba *gullah* care desemna pe cineva venit din altă parte. Dacă strămoșii tăi erau de pe insulă, erai *binya. Comya* erau rari pe insulă, dar existau totuși.

— Vreau să fiu o *goya,* îi spusesem odată lui Hepzibah.

Întâi a râs, apoi s-a uitat la mine serios, intuind parcă lucrul care mă făcea să vreau să plec.

— Nu poți să-ți părăsești căminul, mi-a spus cu o voce blândă. Poți pleca în alte locuri, poți să ajungi să trăiești la capătul lumii, dar nu ai să poți niciodată să-ți părăsești căminul.

Simțeam acum că îi demonstrasem că se înșelase.

— Vă recomand să mâncați la Max Café, i-am spus turistului. Cereți creveți cu crupe.

De fapt, dacă voia să mănânce pe insulă, cafeneaua era singura opțiune. Numele, la fel ca al pensiunii, îi fusese dat după Max, labradorul negru ale cărui gânduri le citea, se zice, Benne. El ieșea în întâmpinarea feribotului de două ori pe zi, fără greșeală, și era un fel de celebritate locală. Vara, când mesele erau scoase pe trotuar, se plimba printre ele plin de mândrie canină, dându-le nevrednicilor de oameni posibilitatea de a-l adora. Se dădea peste cap în fața camerelor, de parcă ar fi

fost Lassie pe platoul de filmare. Era renumit nu numai pentru că ieșea în întâmpinarea feribotului fără greșeală, ci și pentru imortalitatea sa. Teoretic, avea douăzeci și șapte de ani. Bonnie se jura că așa era, dar, de fapt, actualul Max era al patrulea din serie. Iubisem diferiți Max de când eram copil.

În fața insulei era o plajă nisipoasă cunoscută drept Curtea Osului, pentru că fluxul formase acolo uriașe sculpturi contorsionate. Nimeni nu se aventura acolo, pentru că era prea periculos de înotat din cauza curenților și pentru că era plin de gândăcei de nisip. Ajungea să stai acolo o dată ca să-ți dai seama că oceanul va înghiți într-o bună zi insula.

Majoritatea turiștilor veneau pentru un tur cu ghid al mănăstirii Sf. Senara. Numele i se dăduse așa după o sfântă celtă care fusese sirenă înainte de a se converti, iar mănăstirea era un avanpost sau – cum spuneau călugării – un schit al unei mănăstiri din Cornwall, din Anglia. Călugării ridicaseră chiar ei mănăstirea, pe un pământ donat în anii 1930 de o familie catolică din Baltimore, care îl folosea ca loc de campare pentru pescuit. La început fusese atât de nepopulară printre locuitorii insulei, protestanți, încât aceștia îi spuneau Sfânta Păcătuire[8]. Acum nu prea mai erau protestanți pe insulă.

Ghidul turistic al zonei spunea că mănăstirea era o atracție turistică minoră, prezentând interes mai mult din cauza jilțului sirenei care era amplasat în capela secundară a lăcașului de cult. Un „jilț replică” cum era numit întotdeauna în ghid, și cum și era de fapt. Era o copie a unui scaun vechi, faimos, din biserica mănăstirii mari din Cornwall. Mânerele fuseseră sculptate în forma unor sirene cu aripi pictate în culori strălucitoare – cozi de pește purpurii, aripi albe, păr auriu-roșiatic.

În copilărie, eu și Mike obișnuiam să ne strecurăm în biserică atunci când nu era nimeni acolo, stârniți, evident, de vederea sfârcurilor

sirenelor, patru pietricele lustruite rubinii incrustate în mânere, strălucind. Obișnuiam să-l necăjesc pe Mike că ar trebui să stea pe scaun cu mâinile ajustate pe forma lor. Amintirea acestor momente mă făcea sa râd și m-am uitat să văd dacă ceilalți pasageri au observat.

Dacă turiștii erau norocoși și capela nu era mărginită de un cordon care să le interzică accesul, puteau să se așeze în jilț și să spună o rugăciune adresată Senarei, sirena devenită sfântă. Dintr-un motiv obscur se presupunea că simplul fapt de a sta în scaun îți garanta un răspuns. Cel puțin așa spunea tradiția. Era cam ca aruncatul monezilor în fântâna dorințelor, doar că uneori vedeai pelerini adevărați, coborând de pe feribot în scaune cu rotile sau cu butelia de oxigen după ei.

Feribotul înainta încet printre algele care formau insulițe în mlaștina cu ierburi gălbui. Începuse refluxul, lăsând în urma kilometri de cochilii goale de scoici. Totul arăta dezgolit, abandonat.

Pe măsură ce algele rămâneau în urmă, prindeam viteză. Pelicani cafenii zburând în formă de V treceau pe lângă noi, depășind vasul. Mă uitam la ei până când aceștia dispăreau în dreptul balustradelor murdare din frânghie de pe feribot. Nu voiam să mă gândesc la mama. Pe avion fusesem copleșită de groază, dar aici o parte din gândurile negre mă părăsiseră, spulberate de vânt și de senzația de libertate.

Mi-am îndreptat spatele și am tras în piept mirosul sulfuros al mlaștinii. Căpitanul vasului, cu chipiul roșu decolorat și cu ochelarii de soare cu rame metalice, a început să vorbească în microfon recitând lecția învățată pentru turiști. Le spunea de unde să închirieze mașinuțele de golf cu care se vor plimba pe insulă și le dădea câteva ponturi despre coloniile de egrete și despre pescuit.

A încheiat cu aceeași glumă pe care o auzisem ultima dată când fusesem pe insulă:

— Și amintiți-vă că pe insulă sunt aligatori. E puțin probabil să-i întâlniți în aceasta perioadă, dar, dacă totuși vedeți unul, gândiți-vă că nu puteți fugi mai repede decât un aligator. În schimb, ajunge să fugiți mai repede decât persoana care vă însoțește.

Turiștii chicoteau și dădeau din cap aprobator, încântați de perspectiva ca excursiile lor în insulele Carolinei să se transforme într-o aventură palpitantă.

În timp ce feribotul se strecura în culoarul îngust de ape întrețesute cu mlaștini din spatele insulei, m-am ridicat și am început să mă plimb pe punte. Umflături întunecate de apă alunecau pe lângă vas, având culoarea ceaiului negru opărit. Uitându-mă la valul lăsat în urmă de elice, am realizat cât de izolată crescusem pe insulă. Eram înconjurată de ape din toate părțile și, cu toate astea, nu mă simțisem singură decât când începusem gimnaziul pe continent. Mi-l aminteam pe Shem Watkins care ne ducea pe noi, copiii, probabil mai puțini de o jumătate de duzină, cu barca lui de pescuit creveți peste golful Taurului în fiecare dimineață și ne aducea înapoi după-amiaza. Spuneam că mergem cu „autobuzul cu creveți”.

Mike și cu mine ne imaginam în situația eroilor din *Familia elvețiană Robinson*[9] el vâslind cu barca printre stânci, oprindu-se ca să culeagă crabi pe care îi vindeam drept momeală pentru cincizeci de cenți uncia pe docuri. Știam fiecare canal, fiecare val de nisip, exact unde cochiliile de scoici ar putea atinge fundul bărcii în timpul refluxului. În vara aceea aveam nouă ani, lumea mea încă nu se prăbușise și eram neînfricată, căutând urme de păsări și de aligator. Noaptea, când palmierii foșneau în jurul casei, ne strecuram în cimitirul sclavilor și chemam fantomele să iasă.

„Unde o fi dispărut fata aia?” În timp ce priveam apele maronii, simțeam că am o nevoie disperată de ea.

Eram surprinsă de cât de vii îmi erau amintirile, de extraordinarul sentiment de apartenență la familie, la locuri. Mi l-am amintit pe tata cârmind barca lui de opt metri produsă de Criss Craft, cu pipa de spumă de mare pe care i-o cumpărasem între dinți, eu stând între pieptul lui și roata cârmei. Aproape îl auzeam spunând:

— Jessie, delfinii sunt aici!

Și mă vedeam alergând la balustradă, ascultând respirația lor șuierătoare, urmărindu-le siluetele întunecate în timp ce izbucneau la suprafață.

Când am zărit țărmul de nord-vest al insulei, mă gândeam deja la cum explodase barca lui. La tăietură din ziar din sertarul mamei. „Poliția presupune că o scânteie din pipa lui putea aprinde combustibilul care scăpase din conductă.” Mi-am lăsat lacrimile să curgă în apă, amintindu-mi unde se întâmplase, apoi am privit în depărtare.

Am continuat să mă plimb de-a lungul punții. Insula avea doar opt kilometri lungime și patru kilometri și jumătate lățime, dar din barcă părea și mai mică. Acoperișurile magazinelor din spatele docului feribotului se vedeau deja, pescărușii zgomotoși plonjau în aer deasupra lor, iar în spate, stejarii, palmierii și tufișurile de mirt umpleau inima verde a insulei.

Când ne-am apropiat de ponton, motorul și-a redus turația. Cineva a aruncat o funie și am auzit scârțâitul de lemn vechi în timp ce feribotul era fixat de piloni.

Pe chei, câțiva bărbați stăteau în șezlonguri și pescuiau bibani. Dar nici urmă de Kat sau de Benne. Kat îmi promisese că va veni să mă ia din port. M-am întors să-mi iau valiza, apoi am rămas în fața geamului în timp ce restul pasagerilor coborau.

Câteva momente mai târziu, au apărut grăbite, cu Max după ele. Se țineau de mână și Benne părea că o trage pe Kat după ea. Kat purta tocuri înalte și șosete subțiri și avea părul ridicat într-un

coc roșu-închis, culoare pe care mama mea o numea „vin de Burgundia”. Câteva șuvițe din păr i se desprinseseră deja.

S-au oprit la marginea docului și se uitau la barcă. Max stătea între ele, dând din jumătate de coadă.

Kat a tresărit când m-a văzut la fereastră.

— Nu mai sta acolo, vino încoace! a țipat ea.

Benne a început să se bâțâie caraghios, tropăind pe loc din picioare și scandând: „Jessie! Jessie!”, iar Max s-a pus pe lătrat, făcând pescărușii de la marginea docului să-și ia zborul. Ceilalți pasageri s-au oprit nedumeriți, apoi s-au uitat unii la alții, jenați.

Acasă. Nu puteam face altceva decât să-mi iau valiza și să iau în primire problemele.

Sub ochii lui Kat erau cearcăne ca două semiluni de umbră gălbuie, palidă. M-a îmbrățișat și în acel moment am simțit aroma insulei – un amestec de noroi, carapace vechi de crabi, aer sărat și nămol negru, lipicios, viu de la creaturile periculoase care se târau prin el.

— Ai venit, mi-a spus Kat, iar eu i-am zâmbit.

Benne și-a sprijinit fața ei rotundă de mâneca mea agățându-se de mine ca o lipitoare. La rândul meu, am îmbrățișat-o.

— Nu voiai să vii. Nu-ți place să vii aici, mi-a spus.

Kat și-a dres vocea.

— Benne, ajunge!

Dar Benne nu terminase încă.

— Mama stă pe o pată de sânge, a spus.

M-am uitat în jos. Toate ne-am uitat. Marginea întunecată, împroșcată, era vizibilă sub pantoful lui Kat. M-am gândit la cursa nebunească pe care trebuie să o fi făcut ele două până la feribot, la traversarea apei, la mâna mamei înfășurată într-un prosop de baie.

Kat și-a tras piciorul înapoi și am rămas un moment tăcute, uitându-ne la sângele mamei.

Capitolul 5

Ne-am îngrămădit în cartul de golf al lui Kat, parcat la capătul cheiului. Benne stătea în spate cu valiza mea, în timp ce eu m-am strecurat pe locul din față, uitându-mă la claxon și gândindu-mă la ultima cursă de coșmar cu cartul ei.

— Nu-ți fie frică, mi-a spus Kat. Nu o să claxonez decât dacă vreun nebun îmi sare în față.

— Urăsc claxonul ăsta odios, i-am spus.

— Urăște-l cât vrei, dar a salvat viețile a nenumărați turiști.

— Mama obișnuia să vâneze turiștii, a spus Benne.

— Nu-i adevărat!

— Credeam că Benne nu poate minți, am spus, iar Kat a pufnit în timp ce conducea mașina la vale, pe străduța îngustă.

Deasupra capetelor noastre cerul devenea portocaliu. Simțeam întunericul apropiindu-se, împingând lumina deoparte. Pe când ne strecuram printre magazine nimeni n-a scos o vorbă, nici măcar Benne.

Toate magazinele aveau jardiniere pline de panseluțe albastre, până și oficiul poștal. Prăvălia de unelte de pescuit al lui Shem fusese vopsită în culoarea curmalelor japoneze, iar pelicanul sculptat în lemn din fața magazinului universal Caw Caw purta o șa de ponei, probabil pentru copiii care voiau să se așeze pe el. Am depășit un grup mic de turiști care se înscriau, în fața agenției de turism, la excursiile cu barca sau pe jos. Chiar și acum, în extrasezon, locul părea viu.

Am arătat un magazin mic înfipt între Max Café și Island Dog B&B. Avea o copertină cu dungi albe și albastre și un semn în geam pe care am citit „Povestea sirenei”.

— Nu era piața de pește acolo?

— A dat faliment, mi-a spus Kat.

— Acum acolo e magazinul mamei, a spus Benne.

— Nu mai spune! E al tău? Magazinul de suvenire?

Eram surprinsă. O știam pe Kat de-o viață și niciodată nu arătase nici cea mai mică umbră de interes pentru comerț. De când murise soțul ei – și asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă – ea și Benne trăiseră din pensia de urmaș și dintr-un ajutor social.

— L-am deschis primăvara trecută, mi-a spus Kat.

— Și cine se ocupă de magazin acum?

— Când sunt acolo, e deschis; când nu, nu, mi-a spus.

— Îmi place numele, i-am zis.

— Am vrut să-i spun Final Fatal, dar mama ta a strâmbat din nas. N-are deloc simțul umorului femeia asta.

— N-a avut niciodată.

— Nu-i adevărat. Cândva avea un simț al umorului deosebit, m-a contrazis Kat.

A aprins farurile, îndreptându-se către conul de lumină. Am privit-o aplecându-se în față, ca și cum ar fi vrut să depășească limita de viteză de o sută douăzeci de kilometri pe oră și un potop de amintiri m-au năpădit, crâmpeie din râsul mamei, din vremurile când eram o familie normală și fericită. Kat avea dreptate, mama avusese cândva simțul umorului. Mi-am amintit când făcuse creveți cu nucă de cocos și i-a adus la masă îmbrăcată într-o fustă huilă. De o zi de pe vremea când Mike avea opt ani și își înțepenise penisul într-o sticlă de cola în timp ce – din motive care au rămas neclare – se decisese să facă pipi în sticlă. Organul se – să spunem – umflase după intrare. Mama a încercat să pară îngrijorată, dar o bușea râsul.

— Mike, du-te în camera ta și gândește-te la Maica Tereza, și o să-l scoți imediat, l-a sfătuit.

— Cel mai bine se vând semnele galbene cu sirene, îmi zicea Kat. Și broșurile cu sirena. Îl ții minte pe părintele Dominic? A scris povestea Sf. Senara pentru noi și am tipărit o broșură numită *Povestea sirenei* – la fel ca magazinul. Niciodată nu ajung. Dominic vine mereu purtând aceeași pălărie caraghioasă ca să dea autografe. Îi tot spun: „Pentru numele lui Dumnezeu, Dominic, nu ești Pat Conroy[10]”.

Am râs. În copilărie mă ciocneam deseori de părintele Dominic când mă jucam pe terenul mănăstirii, în timp ce așteptam ca mama să termine treaba la bucătărie; el îmi spunea mereu poante cu „Cioc-cioc”. Dar exista și o altă față a lui, ceva sumbru și ascuns privirii mele. El era unul din călugării care venise la noi acasă în acea zi aducând rămășițele bărcii tatei, care stătuse acolo în timp ce mama arsese scândurile bordului în șemineu.

— Poartă tot pălăria aia de paie?

— Aceeași, paiele au început să putrezească, mi-a răspuns.

Am tăcut amândouă în timp ce ocoleam insula prin partea opusă continentului, zona în mare parte nedezvoltată și plină de copaci încâlciți și doborâți de vânt. Am luat curba și copacii s-au dat la o parte lăsând loc stepei de ierburi arse și, în fundal, oceanului. Apa se colorase în purpuriu și, într-un fel, asta m-a făcut să-mi amintesc brusc de motivul pentru care eram acolo, de ce făcuse mama cu satârul. De viața ei atât de sucită și confuză.

Oare toate astea s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost o fiică mai bună? Nu ar fi trebuit să mă aștept la asta? Din ce știam, mama ar fi putut fi în acel moment acasă, dispensându-se și de restul degetelor.

„De ce degetul? m-am întrebat. *De ce exact degetul?”*

Benne își cânta sieși pe bancheta din spate. M-am aplecat spre Kat:

— Ce s-a întâmplat cu degetul? Cel pe care l-a tăiat.

— E într-un borcan de maioneză lângă patul ei, mi-a răspuns.

Clopotnița bisericii mănăstirii s-a înfățișat vederii noastre chiar când se termina drumul asfaltat. Kat nu s-a deranjat să încetinească și am trecut pe drumul de țară zgâlțâindu-ne și stârnind nori de praf.

— Ține-te bine! a țipat la Benne.

Când am intrat pe poarta mănăstirii, părul lui Kat scăpase complet din coafură și îi flutura pe spate. Chiar în urmă era Capela Star of the Sea, biserica acoperită cu șindrilă albă unde călugării țineau slujbe pentru locuitorii insulei și unde copiii de pe insula Egretei, inclusiv eu, învățaseră în clasele primare. Orele pentru toate clasele erau predate simultan de Anna Legare, care, când aveam zece ani, mi-a spus pe nepusă masă că eram o artistă înnăscută. Când aveam unsprezece ani ea atârnase nesfârșitele mele schițe cu epave pe pereții capelei și chemase toată insula la „expoziție”. Kat cumpărase o schiță pentru douăzeci și cinci de cenți.

— Ce s-a întâmplat cu desenul meu pe care l-ai cumpărat și care stătea la tine în bucătărie?

— Încă îl mai am. E la „Povestea sirenei” acum.

Trecusem aproape de casa ei, când am observat semnul de sirenă atârnat de un stâlp lângă cutia poștală.

Câteva secunde mai târziu eram în fața locuinței mamei, construite în stilul caselor de coastă din 1820, ca majoritatea celor de pe insulă. Era ridicată pe piloni într-o pădure de palmieri pitici, cu lucarne și obloane la ferestrele din spate și o verandă lungă cât toată fațada.

Casa fusese întotdeauna înconjurata de vegetație abundentă și vopsită verde, dar acum avea o nuanță palidă de albastru. Curtea era năpădită de

țepi de yucca și ierburi și în mijloc trona îngrozitoarea grotă din cadă a mamei.

În urmă cu zece ani, îl angajase pe Shem să îngroape cada pe jumătate în pământ, și, fiind mai încet la minte, acesta lăsase afară țevile și robinetele. Mama însă nu s-a oprit și a instalat o statuie a Fecioarei Maria în arcul de porțelan. Acum cada avea pete de rugină și niște flori de plastic în cep.

Prima dată când am văzut cada i-am spus mamei că toate lacrimile care se spune că au fost vărsate de statuile Fecioarei Maria se datorau caracterului celor care o adoră. Dee credea, firește, că Madona din cadă era *teribilă.*

Când Kat a frânat și Benne a sărit de pe bancheta din spate, am văzut-o pe Hepzibah stând pe verandă. Purta una din ținutele ei africane, roșu-stacojiu cu galben-șofran, care o înveleau până la glezne, culori care se regăseau și în baticul răsucit în jurul capului. Arăta înaltă și strălucitoare cum stătea acolo.

— Iat-o și pe regina noastră hotentotă, spuse Kat, făcându-i din mână.

Își puse mâna pe brațul meu.

— Jessie, dacă mama ta spune că peștii zboară, dă din cap și spune da, așa-i, peștii zboară. Nu te contrazice cu ea în legătură cu nimic, da?

— Unii pești chiar zboară, spuse Benne. Am văzut o poză într-o carte.

Kat a ignorat ce spusese. Se uita fix la mine:

— Nu o supăra!

M-am tras înapoi.

— Nu mi-am pus în gând să supăr pe cineva.

Hepzibah m-a întâmpinat la jumătatea scărilor de la verandă, mirosind a mâncare africană, semn că pregătise cina.

— Ne bucurăm să te vedem, spuse într-un amestec de engleză cu *gullah* – așa cum făcea de fiecare dată când mă întâmpina.

Am zâmbit privind peste umărul ei fereastra. Am studiat rama de lemn, am observat că era puțin crăpată și că un firicel de lumină se strecura pe acolo. Mi-au dat lacrimile, suficient de tare ca să nu le pot masca.

— Ei, ce-i cu tine? spuse Hepzibah și mă lipi de desenele năucitoare ale rochiei ei.

M-am dat înapoi. Am realizat ridicolul întrebării. Aș fi putut să spun: „Știi, pentru început, în casă este un borcan de maioneza cu degetul mamei în el”, dar ar fi fost nemeritat de nepoliticos și, mai ales, nu la mama mă gândeam în acel moment. Mă gândeam la tata.

Ultima dată când îl văzusem pe Joseph Dubois, stătea la acea fereastră curățând coaja unui măr într-o singură bucată – una din micile șmecherii din marele lui arsenal de trucuri. Făcea o „creață”. Stăteam pe podea în noaptea aceea în conul de lumină răspândită de lampă, urmărind modul în care coaja se răsucea din cuțitul lui, nerăbdătoare să văd dacă va reuși să curețe tot mărul fără să rupă coaja. Mă ridicasem în genunchi când fâșia se apropiase de final. Dacă îi ieșea, eu trebuia să atârn spirala roșie în fereastra dormitorului meu, acolo unde se aflau și celelalte crețe făcute de el, toate atârnate pe ață de cusut, bălăngănindu-se în fața geamului în diverse stadii de putrefacție.

— O creață pentru Creața mea, mi-a spus el cu numele de alint, lăsând coaja să-mi cadă în palme.

Astea au fost ultimele lui cuvinte adresate mie.

M-am năpustit în dormitor fără să mă uit în urmă, fără să-i spun că ceea ce îmi plăcea cel mai mult în acest ritual era când îmi spune Creața, cum mă imaginam a fi una din creațiile lui perfecte, iar cojile crețe de mere din geamul meu – o ramă stranie a unui autoportret.

Văzându-mi lacrimile, Kat își clămpăni tocurile pe scări în sus și mă luă în brațe. Îmi amintea de una dintre cele mai gălăgioase păsări de mlaștină,

găinușa sălbatică, și am simțit că-mi trece supărarea înainte ca ea să deschidă gura.

— Jessie, vorbesc prea mult și nu pot să-mi țin afurisita asta de gură spurcată. Evident că nu urma să intri și să o superi pe mama ta. Eu…

— E în regulă. Nu-i din cauza asta. Crede-mă, am asigurat-o.

Benne urca agale treptele, cărându-mi valiza. Stătea la ușă. Le-am mulțumit tuturor și le-am zis că pot pleca, că o să mă descurc. Le-am spus că am plâns pentru că eram obosită, nimic altceva.

S-au îndepărtat în mașinuța de golf, bălăngănindu-se peste niște rădăcini de copac – spinările de cămilă de pe insulă, cum le numea Kat. Mi-am spus că ar trebui să intru, dar am mai rămas câteva minute pe verandă în briza rece care aducea mirosul mlaștinilor, desăvârșind ceea ce mă copleșise cu câteva momente mai devreme – un mic botez al tristeții.

Capitolul 6

Fratele Thomas

Stătea prosternat pe podeaua bisericii cu brațele întinse în lateral, în forma unei cruci, pedeapsa pentru lucrurile scrise de el într-un caiet mic cu coperte de piele. Părintele Sebastian, egumenul mănăstirii, găsise caietul pe tejgheaua magazinului de suvenire al mănăstirii, unde îl lăsase câteva momente cât îndrumase un turist către toaleta din spatele magazinului în timp ce răspundea întrebărilor unui alt turist despre plasele de pescuit de vânzare în magazin. „Cât dura până călugării făceau o plasă? Au învățat cum se fac plasele de la localnici sau știau din Cornwall? Vindeau suficient cât să întrețină mănăstirea?" Acum își dorea să nu fi pierdut atât timp cu omul acela.

Era februarie, Miercurea Cenușii, și simțea podeaua rece, chiar umedă, prin rasa lui neagră. Stătea întins în intervalul dintre stranele corului, care erau poziționate de o parte și de alta a naosului, față în față, și-i asculta pe călugări făcându-și rugăciunea de seară. Fratele Timothy rostea cu patos ca un cântăreț ambulant „O, cea plină de iubire, o dulce Fecioară Maria!"

Când au terminat Salve Regina, a auzit scaunele rabatabile din strane scârțâind în timp ce erau ridicate, apoi un târșâit de picioare obosite când călugării s-au aliniat ca să fie stropiți cu apă sfințită de stareț. În cele din urmă luminile s-au stins, cu excepția celei din strana starețului, iar fratele Thomas a fost lăsat aproape în întuneric, într-o tăcere absolută.

La patruzeci și patru ani, era cel mai tânăr călugăr și, de asemenea, cel mai nou, așa-numitul novice cu devoțiune limitată. Jurămintele solemne – *usque ad mortem,* până la moarte, urmau să fie rostite peste patru luni. La ce s-o fi gândit când a început să-i povestească omului ăluia de parcă el

ar fi fost aici de-o viață? Turuise întruna despre plasele de pescuit.

Stătea întins acolo și se blestema. Îi dăduse părintelui Sebastian, care ar fi trebuit să fie marinar, nu călugăr, posibilitatea de a arunca o privire în jurnal și să se îngrijoreze în legătură cu starea lui sufletească. Dusese jurnalul starețului, de modă veche și irlandez get-beget. Thomas fusese chemat în biroul lui, în acea înfricoșătoare încăpere papală, cum o numea uneori. Iar acum stătea întins pe podea.

Fusese mustrat de stareț de nenumărate ori, dar acum era prima dată când fusese pedepsit, deși nu părea atât de greu să stai întins acolo. Urma să rămână în poziția aceea până când starețul avea să considere că a meditat suficient la pericolele ascunse în îndoială și să trimită pe cineva să-l elibereze. Stătea așa de o oră, o oră și ceva.

Podeaua bisericii mirosea a săpun și a acru și cumva ca bălegarul, adică a un amestec de noroi din mlaștini cu îngrășământ de gradină. Se infiltrase și se întărise în crăpăturile infime ale podelei de lemn, carat fiind de papucii călugărilor timp de cincizeci de ani.

În acest loc izolat, unde toți se imaginau „marinați” în sfințenie de nesfârșitele lor ore de rugăciune și meditație, era atâta murdărie și rahat de vaci. Era greu de spus cât de mult îi plăcea asta de fapt. Fratele Thomas visase odată picioarele lui Hristos – nu răstignirea, învierea sau sfânta lui inimă, ci *picioarele* lui.

Mirosul emanând din podeaua bisericii, chiar picioarele lui Dumnezeu din visul lui îl făceau, într-un fel, să se gândească mai profund la religie. Ceilalți călugări, Sebastian, bunăoară, ar fi contestat autenticitatea unui astfel de sentiment inspirat de crăpăturile podelei ca fiind profan, dar Thomas stătea acolo știind dintr-odată că ceea ce mirosea el era o înfățișare frumoasă a celei mai

pure frumuseți și, în același timp, șocant de sfânt. Mirosea pământul.

Era la mănăstirea Sf. Senara de pe mica insulă din Carolina de Sud de aproape cinci ani și fiecare clipă adâncise întunericul care îi mușca din oase. *Și nicio umbră de lumină,* gândi el, deși ocazional simțise o rază de lumină de nicăieri țintindu-l. Așa cum se întâmplase și cu câteva momente în urmă când simțise mirosul.

După ce cealaltă viața a lui se terminase, cea în care avea o soție și un copil încă nenăscut, fusese antrenat în această direcție fără speranță. Uneori căutarea lui părea lipsită de șanse, ca și cum un ochi ar fi încercat să privească înapoi pentru a se vedea pe sine. Și ce înțelesese deja era că Dumnezeu era ascuns în răstălmăcirea obișnuitului. Cam atât.

Numele lui real era Whit O'Conner. Înainte, în cealaltă viață, fusese avocat în Raleigh, hârțuind investitorii și marii poluatori industriali din partea diverselor organizații ecologiste. Avea o casă de cărămidă și o curte cu priveliște frumoasă, iar soția lui, Linda, era însărcinată în luna a șaptea.

Lucra ca secretară la cabinetul unui specialist în ortodontologie, dar își dorea să stea acasă și să crească copilul, deși nu era un lucru la modă. Tocmai din cauza asta, de fapt, îi plăcea lui de ea – că nu îi păsa de ce era la modă. Se cunoscuseră la Universitatea din Duke, se căsătoriseră în prima duminică după ceremonia ei de absolvire, în mica biserică pe care o frecventa familia ei, de lângă Fiat Rock, Carolina de Nord, și nu se despărțiseră niciodată până la momentul în care roata unui camion se desprinsese în fața mașinii ei în ianuarie 1977. Medicul care se ocupase de victimele accidentului îi spusese de câteva ori că murise repede, de parcă asta l-ar fi consolat în vreun fel.

Sentimentul care îl copleșise era de abandonare totală – nu era părăsit doar de Linda și de perspectiva de-a avea o familie, ci și de

Dumnezeu, în care el chiar credea. Genul de credință al oamenilor care nu suferiseră încă o dramă.

Linda îl sunase în dimineața zilei în care murise de la birou ca să-i spună că este sigură că vor avea o fată. Până atunci ea nu simțise că ar fi fost fată sau băiat, deși el credea că era băiat. Îi spusese că ajunsese la această concluzie dimineața, la duș, când își atinsese burta și pur și simplu știuse. El a zâmbit și acum, amintindu-și asta, și buzele îi atinseră podeaua. După înmormântare, legistul îi spusese că ea avusese dreptate.

Nu-și putea aminti exact când îi venise ideea de a veni aici, dar era cam la un an de la moartea ei. Își trimisese certificatele de botez și de confirmare, recomandări de la doi preoți și o scrisoare lungă, atent argumentată. Și încă toată lumea, inclusiv starețul, spunea că fuge de durere. Habar n-avea despre ce vorbeau. Își cocoloșise durerea până când aproape că ajunsese să o iubească. Pentru foarte multă vreme nu voise să renunțe la ea, pentru că depășirea acesteia ar fi însemnat că ar fi abandonat-o pe ea.

Câteodată nu putea să-și dea seama de ce ajunsese aici laolaltă cu acești bătrâni. Unii dintre ei erau morocănoși până la punctul în care el ajungea să își schimbe drumul ca să nu se întâlnească cu ei și cel mai tare îl ocolea pe starețul „cu patru picioare” care mergea doar cu cadru și trăia mai mult la infirmerie. Unul dintre călugări, fratele Fabian, îi scria mereu papei reclamând ceea ce făceau toți ceilalți și afișa copii ale acestor scrisori pe coridoare. Fratele Basil avea un tic bizar, țipând „Miip” în timpul cât cânta corul sau în alte momente sacrosancte. *Miip.* Ce o fi însemnând? Îl înnebunea pe Thomas. Dar măcar Basil era drăguț cu lumea, nu ca Sebastian.

Thomas nu era unul din oamenii care idealizau mănăstirile și, chiar dacă ar fi fost, iluziile i s-ar fi risipit după prima săptămână.

Pur și simplu, durerea lui se deschisese într-un abis.

„Nu am venit aici să găsesc răspunsuri, scrisese în caiet în primul an, ci să găsesc un mod de a trăi într-o lume care nu dă niciun răspuns.”

Dacă era să fie cinstit, fusese respins de trei ori vreme de trei ani până când Dom Anthony, starețul, îl acceptase în sfârșit. Thomas era sigur că asta nu se întâmplase pentru că starețul se răzgândise, ci pentru că insistența lui îl făcuse să cedeze. Și pentru că aveau nevoie de un om mai tânăr, care să se poată urca pe scara de lemn ca să schimbe becurile, care știa ceva despre calculatoare, pentru care cuvântul *reboot* să nu însemne să-și pună ghetele din nou, așa cum credeau unii călugări. Cel mai tare aveau nevoie de cineva care să poată merge cu mica barcă a mănăstirii în golfulețele din jurul insulei ca să măsoare ouăle egretelor, să numere cuiburile și să testeze salinitatea apei, sarcini preluate de mănăstire în urma unui contract cu Departamentul Resurselor Naturale al Universității Carolinei de Sud, contract care aducea o sumă de bani la bugetul mănăstirii. Lui Thomas îi plăcea să facă asta. Era fericit când putea dispărea în stâncărie.

Brațele începuseră să-l doară în jurul coatelor. Își schimbă poziția și întoarse capul în cealaltă parte. Vedea biserica așa cum ar fi văzut-o un șoarece. Ca un gândac. Își roti ochii către tavan fără să-și miște capul și simți ca și cum ar fi fost în capătul de jos al lumii, privind în sus. Locul de unde pleacă toate scările – nu așa spusese Yeats[11]? Citise mult aici, în special, poezie, trecând sistematic prin toate volumele din biblioteca. Dar Yeats i-a plăcut cel mai mult.

Se simțea mult mai puțin consecvent aici, pe podea, și a realizat deodată că oamenii plini de sine, cei din Congres, de la Vatican, poate chiar și cei de la AT&T, ar trebui să stea pe podea aici un

timp. Ar trebui să stea aici și să se uite în sus, să vadă cât de diferite par lucrurile.

Și el era plin de sine înainte de a veni aici, își dădea acum seama. Cazurile la care lucrase ca avocat – multe din ele de interes public – îl aduseseră pe prima pagină a ziarelor locale și i se întâmpla să se gândească la acele zile cu nostalgie. Își amintea de vremurile când împiedicase o mare firmă de construcții să transporte mâlul din canalizarea New York-ului. Asta îl făcuse să apară în New *York Times,* apoi și televiziunile îi luaseră interviuri. Asta îl „încălzise".

În barcă, în ziua când venise aici ca să rămână, își imagina că traversa râul Styx, iar căpitanul feribotului inaugura o noua eră pentru el, una în care se rupea de existența lui anterioară. Își imagina că se despărțea de vechea lui viață și că la malul celălalt îl aștepta o nouă viață. Era un lucru prostesc și exagerat de dramatic, dar îi plăcea analogia. Apoi își dăduse seama că, de fapt, nu apa, ci copacii îi stârniseră sensibilitatea, mai exact felul în care crengile erau îndoite și se contorsionau în spirale extravagante iscate de vânturile oceanului. Din momentul în care le văzuse, știuse că acesta era un loc dur. Un loc unde trebuie să înduri.

Evident, își luase numele de fratele Thomas[12] pentru că se îndoia și, deși era un clișeu, tot își luase acest nume. Se îndoia de Dumnezeu. Poate că aici urma să-și dea seama că, de fapt, Dumnezeu nu exista. Sau poate că o să piardă un Dumnezeu și o să găsească un altul. Nu știa. În ciuda acestui fapt, îl simțea pe Dumnezeu la fel de clar cum călugării cu reumatism presimțeau venirea ploii în articulații. Simțea numai indicii ale existenței Lui.

Pe prima pagină a caietului scrisese: „Întrebări contestate" – în cinstea lui Thomas Merton – călugăr care scrisese o carte cu acest titlu. Îi spusese asta lui Dom Anthony ca să se apere, dar

asta nu-l salvase. Dacă vrei să fii eretic și să scapi de consecințe, e necesar să fi murit de destulă vreme, astfel încât oamenii să uite de erezia ta și să te descopere din nou.

Încerca să-și amintească părțile cele mai condamnabile ale jurnalului. Probabil era vorba de întrebările care îl trezeau noaptea. Stătea treaz cu fereastra deschisă ascultând sunetele scoase de balizele din largul golfului Taurului și scria toate întrebările care îi treceau prin cap. Întrebări despre rău și dacă acesta putea exista fără a fi făcut un pact ascuns cu Dumnezeu, despre teoria lui Nietzsche că Dumnezeu este mort, chiar idei despre un Dumnezeu care nu stă în rai, ci este un principiu călăuzitor al conștiinței oamenilor.

Simți o răbufnire de disperare amintindu-și că starețul citise toate acestea. Ar fi vrut să se ridice și să meargă la el, să-i explice. Dar ce ar fi urmat să-i spună?

Începu să bată vântul dinspre golf, trecând peste acoperiș. Și-l imagina atingând suprafața apei. Clopotul mănăstirii suna, chemând călugării la somn și anunțându-le stingerea, iar el prinse a se întreba dacă nu cumva starețul uitase de el.

Biserica se umpluse de umbre, fâșiile lungi de sticlă spălăcită din ferestre întunecându-se complet. Se gândea la capela din spate, unde, pe un piedestal cu covor, se afla jilțul sirenei. Îi plăcea să stea în el uneori, când nu erau turiști prin preajmă. Se întrebase întotdeauna de ce Senara, faimoasa lor sfântă, fusese sculptată în jilț în forma ei de sirenă, adică *pe jumătate dezbrăcată.* Lui nu i se părea deplasată portretizarea; chiar o aprecia. Dar era atât de ne-benedictin să-i pună în evidență sânii.

Din momentul în care văzuse jilțul o iubise pe Senara, nu doar pentru viața ei mitică din mare, ci, mai ales, pentru felul în care se spunea că auzise rugăciunile locuitorilor insulei și îi salvase, nu doar de uragane, ci și de stâncile din golf.

La început stătea în jilț și se gândea la soția lui, la cum făcea dragoste cu ea. Acum treceau săptămâni întregi fără să se gândească la ea. Uneori se mai gândea la a face dragoste, dar era vorba de o femeie, una generică, nu de Linda.

Când ajunsese aici ca aspirant, nu-i fusese greu să renunțe la sex. Pe atunci nu se putea gândi la cum ar fi putut face asta cu altcineva în afară de Linda. Părul ei răspândit pe pernă, mirosul ei – dispăruseră. Instinctul sexual dispăruse. El îl lăsase să dispară.

Simți mădularul întărindu-i-se. Cât de ridicol era să se gândească că instinctul sexual va dispărea. Anumite lucruri puteau fi ascunse adânc undeva, pentru un timp, scufundate ca micile greutăți legate de călugări de marginile plaselor de pescuit, dar nu puteau rămâne acolo, în adâncuri, pentru totdeauna. Orice cade se și ridică. Și aproape îi venea să râdă de calamburul pe care îl făcuse fără să fi vrut. În ultimele luni, se gândise prea mult la sex. Abstinența chiar devenise un sacrificiu, dar nu-l făcea să se simtă sfânt, ci negat, mai degrabă un călugăr normal care resimte rigorile celibatului. În iunie urma să se dedice întru totul acestui mod de viață. Și cu asta basta.

Când sunetul pașilor se apropie în sfârșit, închise ochii și îi deschise din nou când încetă. Văzu vârful unor pantofi de sport, Reebok, și poala unei rase care îi atingea.

Starețul vorbea cu același accent irlandez, de care nu scăpase deloc, după atâția ani.

— Sper că a fost o utilizare productivă a timpului.

— Da, Sfinte Părinte.

— N-a fost o pedeapsă prea aspră?

— Nu, Sfinte Părinte.

Thomas nu știa cât de bătrân era Dom Anthony, dar părea antic, cu privirea pierdută, cu pielea atârnându-i de pe obraji și bărbie, încrețită. Unele din lucrurile pe care le spunea păreau a ieși direct

dintr-o lume de mult uitată. Odată, în timpul unei întâlniri de duminică dimineața din capelă, în timp ce stătea pe jilțul lui ca un tron, ținându-și cârja de episcop, spusese:

— Când Sfântul Patrick a alungat șerpii din Irlanda, le-a transformat și pe femeile păgâne în sirene.

Lui Thomas i se părea bizară această idee. Starețul chiar putea crede asta?

— Du-te la culcare acum, i-a spus Dom Anthony.

Thomas s-a ridicat de pe podeaua bisericii și a ieșit în noaptea răvășită de vânt. Își trase gluga rasei pe cap și a traversat aleea principală, îndreptându-se spre chiliile îngemănate împrăștiate sub stejarii răsuciți de lângă mlaștină.

A apucat-o pe cărarea spre căsuța pe care o împărțea cu fratele Dominic. Dominic era bibliotecarul mănăstirii și, de asemenea, poznașul mănăstirii („Fiecare curte are un măscărici", îi plăcea lui Dominic să spună). Visa să devină scriitor și îl ținea treaz pe Thomas cu mașina lui de scris. Thomas nu avea nicio idee la ce lucra Dominic în cealaltă parte a casei, dar avea sentimentul că era vorba de un roman polițist – despre un stareț irlandez care este găsit mort în refectoriu – strangulat cu rozariul său. Ceva în genul asta.

Cărarea era pavată cu plăci de ciment care marcau opririle pe Drumul Crucii și Thomas le-a depășit prin norii de ceață purtând mirosul oceanului, gândindu-se acum la Dominic, care desenase odată fețe zâmbitoare pe câteva dintre ele. Desigur, Dom Anthony îl pusese să le curețe și să continue cu treptele spre strana corului, în timp ce ceilalți se uitau la televizor la *Sunetul muzicii.* De ce nu putea să fie și el pedepsit ca Dominic pentru că făcuse ceva nostim, comic? De ce trebuia să sufere pentru tâmpeniile existențiale pe care le scrisese în caiet?

În prima clipă crezuse că a dat de belea din cauza cartonașului cu jucători de baseball pe care îl folosise ca semn în cartea lui de rugăciuni, dar nimeni, nici măcar starețul, nu părea să se sinchisească de asta. Pe Thomas îl surprinsese cât de mult îi lipseau lucrurile simple precum baseball-ul. Odată se dusese să vadă un meci, dar nu mai era același lucru. Dale Murphy marcase în patruzeci și patru de meciuri acasă și el văzuse doar unul din ele.

Linda îi dăduse cartonașul cu ocazia ultimului lor Crăciun împreună. Era cu Eddie Matthews, din 1953 – nu spusese cât plătise pe el.

Îl invidia pe Dominic care avea cel puțin optzeci de ani și purta o pălărie de pai zdrențuită peste tot, în afară de strana corului. El îl convinsese pe stareț să pună un televizor în sala de audiții muzicale. Odată, Dominic bătuse la ușa lui Thomas după ce sunase stingerea și încercase să-l convingă să se strecoare în sală să vadă un program despre cum se realizase numărul special din *Sports Illustrated* dedicat costumelor de baie. Thomas nu mersese. Regretase asta până în acel moment.

Era aproape de casă când se oprise brusc la auzul unei voci, o voce de femeie strigând din depărtare. Se uita spre est către stâncărie, cu sutana lipită de picioare.

Un caprimulg[13] țipa. Femeia de origine *gullah* de pe insulă, Hepzibah Postell, cea care se ocupa de cimitirul sclavilor, îi spusese odată că aceste pasări sunt spiritele celor pe care i-ai iubit. Evident că nu credea asta și era aproape sigur că nici ea, dar i-ar fi plăcut ca Linda să fie pe undeva pe acolo și să cânte. Ca vocea ei să se audă în depărtare.

Thomas și-o imagina pe soția sa – sau era mai degrabă femeia generică? – pozând într-un costum de baie. Își imagina locul din interiorul coapsei, moliciunea de acolo, deasupra genunchiului. Se gândea să sărute acel loc.

Stătea tăcut lângă un copac îndoit și se gândea la cum este să cazi în viață și să zbori departe de ea. Apoi auzi din nou vocea de femeie care striga. Nu o pasăre cântând în vânt, ci o femeie.

Capitolul 7

Mirosul persistent de mâncare africană te ademenea în bucătărie. Am lăsat valiza pe covorul bej și am înaintat pe hol către dormitorul mamei. Am strigat:

— Mamă? Sunt eu, Jessie, dar vocea mea suna spartă și obosită.

Nu era în pat. Cuvertura era dată deoparte, iar cearșafurile albe erau mototolite de parcă niște copii neastâmpărați săriseră pe pat.

Ușa de la baie era închisă și lumina fluorescentă se strecura pe dedesubt. În timp ce o așteptam mi-am întins umerii și gâtul care mă dureau. O pereche de papuci plușați uzați zăceau cu tălpile în sus pe covor, care era tot bej, la fel ca acela din camera de zi. Mamei nu-i plăceau decât covoarele bej. Pereții sau perdelele albe, crem sau de culoarea fildeșului. Îi plăcea vopseaua verde afară, dar în casă totul trebuia să fie mai mult sau mai puțin de culoarea apei de robinet. Culoarea unei vieți complet fade.

M-am uitat la măsuță de toaletă de modă veche – era bej sau alb îngălbenit de vreme? Madona de ceramică a mamei cu un Isus bucălat atârnat la pieptul ei, arătând ca și cum ar fi suferit de depresie postnatală, trona în mijloc. Alături se afla o fotografie înfățișându-l pe tatăl meu pe barca lui plutind pentru eternitate pe apa bleumarin.

Nu mă gândeam la cât de puțin zgomot făcea mama în baie; mă preocupa sentimentul că iau iar în primire viața ei, camera ei, înotând în contradicțiile pe care le stârnea mereu în mine alternanța dragoste-ură. Am trecut în revistă obiectele de pe noptieră: vechiul ei rozariu de mărgele roșii, două flacoane de medicamente, două suluri de tifon, leucoplast, foarfecă, un ceas digital. Mi-am dat seama că mă uitam după borcanul de maioneză. Nu era nicăieri în cameră.

— Mamă?

Am bătut la ușa băii. Tăcere. M-a cuprins o stare de ușoară anxietate. Am deschis ușa și am intrat. Nu era nimeni în minuscula ei baie. Goală.

M-am dus în bucătărie – o încăpere atât de neschimbată, încât părea înghețată în timp; să intru acolo era ca și cum m-aș fi întors în anii 1950. Același deschizător de conserve atârnat pe perete, borcanele desenate cu cocoși, ceainicul de aramă, cutia de pâine din tablă galvanizată, linguriței vechi de ceai pe un suport de lemn.

Ceasul de perete de lângă frigider era o pisică neagră care balansa coada-pendul. Nemuritorul Felix. Mă așteptam să o vad pe mama stând la măsuță și mâncând mâncare africană, dar și această încăpere era goală.

M-am grăbit către sufragerie, verificând și cele două dormitoare – al meu și al lui Mike. Cu siguranță că fusese acolo când Hepzibah ieșise din casă – acum cât – maximum zece minute. M-am întors în bucătărie să caut numărul de telefon al lui Hepzibah, dar, când întindeam mâna spre telefon, am observat ușa din spate deschisă.

Apucând o lanternă în mână, am coborât pe scările din dos, legănând raza de lumină prin curtea din spatele casei. Cordonul capotului albastru al mamei atârna într-un cui lângă trepte. Am coborât și l-am ridicat. L-am văzut fluturând și apărând și dispărând din întuneric.

„Unde s-o fi dus?”

Mi-am amintit de momentul când Dee, care avea pe atunci patru ani, dispăruse de lângă mine în North Lake Mall, de panica pe care o simțisem, urmată de un calm aproape supranatural, când o voce din interiorul meu îmi spusese că singura speranță ca s-o găsesc era să gândesc ca ea. Am stat pe o bancă și am gândit ca Dee, apoi am mers direct la un magazin de încălțăminte pentru copii, unde am găsit-o lângă tenișii Sesame Street[14], încercând să-i potrivească pe Bert și Ernie în

picioarele ei mici. Știam doar un lucru – mamei îi plăcea că Dee îi iubea pe Bert și Ernie.

În fundul curții am descoperit cărarea care duce la mănăstire. Nu era o cărare lungă, dar șerpuia printre tufele arcuite de mirt și magnolie și rugii de mure de miriște. Călugării făcuseră o intrare în mănăstire pentru mama, ca să nu mai ocolească atât când venea să le facă mâncare. O numiseră „Poarta lui Nelle”. Mama, evident, era impresionată. Îmi spusese despre poartă de cel puțin cincisprezece ori.

Mergând pe cărare, o strigam. Am auzit un animal foșnind într-un tufiș, apoi un țipăt de caprimulg și apoi, într-un moment când vântul se oprise, valurile oceanului care se izbeau de mal, acel zgomot nesfârșit ca de tobă pe care îl făceau.

Mama bătătorise în timp o cărare care trecea pe lângă mănăstire și chiliile călugărilor. Mergeam pe ea, oprindu-mă de câteva ori ca să o strig, dar vântul părea că-mi aduce strigătul înapoi. Luna răsărise. Atârna peste mlaștini, ca un uimitor glob cu lumină sticloasă.

Când am zărit capătul curții mănăstirii, am stins lanterna și am început să alerg. Totul se prelingea repede în spatele meu – micile marcaje cu opririle de pe Drumul Crucii, norii de ceață, pământul cu hârtoape. Am trecut pe lângă o clădire unde călugării făceau plase de pescuit, deasupra ușii fiind scris FORTUNA, MARIA, RETIA NOSTRA.

Statuia Sf. Senara se afla într-o grădină de lângă biserică. Am pășit pe poartă într-un peisaj paradiziac cu tufe de trandafiri sălbatici cu ramuri goale întinse, desenând umbre ca de candelabre pe pereții grădinii. Călugării proiectaseră grădina cu statuia Sf. Senara în centru și șase cărări simetrice ducând către ea. Ea arăta ca butucul unei minunate roți florale.

Mă jucasem aici în copilărie. În timp ce mama slugărea în bucătăria mănăstirii, eu veneam aici și

rupeam zeci de flori de trandafir de pe tulpinile lor, umplând un coșuleț de petale de trandafir – într-un amestec de culori – pe care le împrăștiam în ceremonii tainice, aruncându-le în mlaștina din spatele bisericii sau la rădăcina anumitor stejari bătrâni și pe jilțul sirenei, aceasta fiind distracția mea favorită. Era un fel de joc funerar, un joc solemn în care mă prinsesem după moartea tatălui meu. Petalele erau cenușa lui, și credeam că ceea ce făceam însemna că-mi iau rămas-bun, dar ar fi putut la fel de bine să însemne exact opusul, că mă agăț de el, că-l duc în locurile mele tainice, numai de mine știute. Găseam petalele săptămâni mai târziu, cu urme maronii, rămășițe uscate de trandafir.

Noaptea părea mai puțin întunecoasă acum, de parcă vântul îi suflase din negreală. Stăteam nemișcată, lăsându-mi ochii să bântuie pe deasupra tufișurilor de trandafir, pe cărările brăzdate de lumina lunii. Nici urmă de mama.

Îmi doream să o fi sunat pe Hepzibah sau pe Kat, în loc să mă avânt aici, pierzând atât timp. Fusesem însă atât de sigură că o să o găsesc aici, mai sigură decât fusesem cu Dee și magazinul de pantofi. Mama devenise îngrijitoarea statuii cam în aceeași perioadă când începuse să lucreze la bucătărie. Târâia adesea o găleată mare de apă cu detergent ca să o curețe de găinațul păsărilor și de patru ori pe an dădea statuia cu ceară care mirosea a coajă de portocale sau de lămâie.

Venea adesea aici ca să se plângă de necazurile vieții ei, în loc să meargă în biserică să le spună lui Dumnezeu. Senara era practic nimeni în ierarhia sfinților, dar mama credea în ea.

Îi plăcea să își aducă aminte cum venisem eu pe lume ca de o dovada în plus a puterii Senarei, cum mă întorsesem invers în pântecele ei, și cum mă înțepenisem în timpul travaliului. Ea se rugase Senarei care m-a întors imediat, așa că am pornit în viața cu capul înainte.

Aici, în mijlocul grădinii, statuia părea ca o stamină proiectată în afară dintr-o floare uriașă, degerată de iarnă. M-am gândit că sfânta avusese același rol și în timpul copilăriei mele, umbra ei veghind golul lăsat de moartea lui tata.

Cea mai grea pedeapsă primită de mine și de Mike în copilărie fusese după ce îmbrăcaserăm statuia cu un costum de baie din două piese și îi puseserăm ochelari de soare și o perucă blondă. Am tăiat fundul slipului și am l-am prins cu ace pe șoldurile Senarei. Unii călugări consideraseră costumarea hazlie, dar mama țipase că era o lipsă de respect și ne pedepsise să scriem *Agnus Dei* de cinci sute de ori în fiecare zi timp de o săptămână întreagă: „Mielul Domnului, care ai luat asupra ta păcatele lumii, ai milă de noi”. În loc să mă simt plină de remușcări, am fost mai degrabă confuză, ca și cum aș fi trădat-o și eliberat-o pe Senara în același timp.

Cum stăteam aproape de fundul grădinii, încercând să mă gândesc ce să fac acum că mama pur și simplu nu era acolo, am auzit un râcâit aproape de Senara, ca și cum o pasăre ar fi scormonit pământul după viermi. M-am apropiat de statuie și am văzut-o pe mama stând pe pământ cu borcanul de maioneză, părul ei alb arătând ca o pată fosforescentă în întuneric.

Purta pardesiul ei practic, bleumarin, peste un halat de baie cu șnururi, lung, și își ținea picioarele întinse în față, ca un copil în lada de nisip. Săpa în pământ cu mâna stângă, folosind o lingură de supă din oțel inoxidabil. Bandajul de pe mâna ei dreaptă arăta ca mănușa de baseball a unui copil și era plină de noroi.

Nu mă văzuse; era complet absorbită de ceea ce făcea. M-am holbat câteva secunde la ea, răstimp în care ușurarea mea că o găsisem se transforma într-o nouă spaimă. Am spus:

— Mamă, sunt eu, Jessie.

S-a lăsat pe spate într-un spasm, iar lingura i-a căzut în poală.

— Isuse, Marie și Iosife! a strigat ea. M-ai speriat de moarte. Ce cauți aici?

M-am lăsat pe vine lângă ea.

— Te căutam, i-am răspuns încercând ca vocea să-mi sune cât mai natural și mai lipsită de griji. Am încercat chiar să și zâmbesc.

— Păi m-ai găsit, a spus apucând lingura și continuând să sape la baza statuii.

— Bun, deci am stabilit ce fac *eu* aici. Acum, spune, *tu* ce faci? am întrebat.

— Nu cred că asta e treaba ta.

Când o găsisem pe Dee în magazinul acela de pantofi o apucasem de umeri, vrând să țip la ea pentru că mă speriase, și aceeași furie irațională mă năpădise și acum. Voiam să o scutur pe mama până se trezea la realitate.

— Cum poți vorbi așa? m-am revoltat. Hepzibah ți-a spus, cu siguranță, că am venit, iar tu ai plecat înainte ca eu să apuc să intru în casă. Și *tu* m-ai speriat de moarte.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu am vrut să te sperii. Am vrut doar să rezolv asta.

Asta. Ce era *asta?* Am aprins lanterna și am direcționat jetul de lumină spre borcan. Degetul ei tăiat era acolo. Părea foarte curat, unghia părea pilită. Ridicând borcanul la nivelul ochilor am zărit marginea zdrențuită a pielii la capăt și o bucată de os.

M-a năpădit o senzație de slăbiciune, asemănătoare cu greața din dimineața aceea. Am închis ochii și am tăcut, iar mama a continuat să sape pământul rece. Apoi am zis:

— Nu știu ce faci acolo, dar nu ești sănătoasă și trebuie să vii acasă cu mine.

M-am simțit deodată copleșită de oboseală.

— Cum adică nu sunt sănătoasă? s-a mirat ea. Mi-e foarte bine.

— *Chiar așa?* Și de când să-ți tai degetul înseamnă că ți-e foarte bine? am ripostat eu. Dumnezeule!

S-a răsucit spre mine.

— De ce nu te iei de cineva *cunoscut?* a spus pe un ton acid. Nimeni nu ți-a cerut să te întorci.

— Kat mi-a cerut.

— Kat ar face mai bine să-și vadă de treburile ei.

Am pufnit.

— Slabă nădejde.

Am auzit ceea ce părea a fi începutul unui hohot de râs în gâtul ei, un sunet slab pe care nu-l mai auzisem de multă vreme, și, fără să știu de ce, acesta prăbuși micul zid de supărare din mine.

Aplecându-mă spre ea până când umerii noștri s-au atins, mi-am pus mâna peste a ei, peste cea care ținea lingura, și ar fi putut să se scuture, dar nu a făcut-o. Îi simțeam oasele mici din mână, rețeaua moale de vene.

— Îmi pare rău. Pentru tot, i-am spus. Chiar îmi pare rău.

S-a întors și s-a uitat la mine și am văzut ochii ei plini de lacrimi, strălucind ca oglinzile. Ea era fiica și eu mama. Răsturnasem ordinea firească a lucrurilor, și nu puteam rezolva asta, nu puteam întoarce lucrurile înapoi. Gândul tăia ca un cuțit.

I-am spus:

— Spune-mi. Te rog. Spune-mi de ce ți-ai făcut asta.

— Joe, tatăl tău – a spus și borcanul i-a căzut din mână, ca și cum numele lui avea prea multă greutate pentru gura ei.

S-a uitat la mine și a încercat din nou.

— Fratele Dominic… a îngăimat și vocea îi pieri.

— Ce-i cu fratele Dominic?

— Nimic, a spus, refuzând să continue.

Nu puteam să-mi imaginez ce soi de suferință ținea în ea sau ce avea de-a face fratele Dominic

cu toate astea.

— N-am primit cenușa azi, a spus și mi-am dat seama că nici eu.

Era prima Miercuri a Cenușii de la moartea tatei când nu fusesem la biserică.

A luat din nou lingura în mână și a început să sape.

— Pământul nu e prea tare.

— Încerci să-ți îngropi degetul? am întrebat.

— Vreau doar să-l bag într-o gaură și să-l astup.

„Dacă mama ta spune că peștii zboară, dă din cap și spune, da, așa-i, peștii zboară."

I-am luat unealta de săpat.

— Bine, atunci asta o să facem.

Am lărgit groapa pe care o făcuse la baza statuii. Ea a deșurubat capacul borcanului și a scos degetul. Îl ținea în sus și amândouă ne-am uitat la el, mama cu o expresie de venerație sumbră, iar eu cu una supusă, aproape tâmpă.

„Îngropăm degetul mamei, mi-am spus. Suntem aici în grădină îngropând degetul, și asta are, într-un fel, legătură cu tata. Și cu părintele Dominic." Cred că, dacă am fi dat foc degetului și l-am fi lăsat să ardă, nu mi s-ar fi părut mai straniu.

Mama și-a pus degetul în groapă, l-a întors cu articulația în sus și și-a trecut degetele mâinii tefere peste el, înainte să îl acopere cu pământ. L-am văzut dispărând, făcându-mă să mă gândesc la o gură care se deschide și se închide în pământ, înghițind o parte din trupul mamei, pe care ea nu și-o mai putuse suporta.

Pământul era presărat cu petale de trandafir, de parcă flăcările roșii ieșiseră din candele. Am adunat câteva petale subțiri ca hârtia.

— Amintește-ți că ești țărână și în țărână te vei întoarce! i-am spus și am apăsat o petală pe fruntea mamei, apoi pe fruntea mea. Acum ai cenușă.

Mama mi-a zâmbit.

În gradină s-a făcut o liniște mormântală, dar, cu toate astea, niciuna din noi nu l-a auzit până când

n-a ajuns în spatele nostru. Și eu, și mama ne-am ridicat privirile în același timp și l-am văzut în același moment apărând din spatele statuii, materializându-se parcă din cețuri în sutana lui lungă, cu fața strălucind în lumina fragilă a lunii.

Capitolul 8

M-am ridicat în picioare, în timp ce mama continua să stea pe pământ. Călugărul se uita la ea. Avea cam un metru optzeci și cinci-un metru nouăzeci și trupul zvelt al unui sportiv – poate înotător, poate alergător de cursă lungă.

— Nelle? a spus el. Totul e în regulă?

Nu a întrebat-o ce face acolo jos, în întuneric, cu o lingură de supă, un borcan gol de maioneză Hellman, lângă o urmă proaspătă de pământ.

— Sunt bine, i-a spus mama. Am venit s-o văd pe sfânta, nimic altceva.

Și-a împins gluga de pe cap, zâmbindu-i, cu un surâs ușor, molipsitor, și am observat că părul lui era negru și tuns impecabil.

A zărit mâna bandajată a mamei.

— Regretăm accidentul tău. Ne-am rugat pentru tine la slujbă.

S-a întors spre mine și ne-am uitat unul la altul câteva secunde. În lumina limpede a lunii, am observat ochii de un albastru-deschis și fața foarte bronzată. Era ceva irezistibil de tineresc în înfățișarea lui, dar și altceva, serios și intens.

— Fratele Thomas, s-a prezentat el, zâmbind din nou, și am simțit o strângere ciudată în piept.

— Sunt fiica lui Nelle, i-am răspuns. Jessie Sullivan.

Mai târziu mi-am amintit această primă întâlnire de nenumărate ori. Îmi spuneam că, de când îl întâlnisem, toate celulele corpului meu conștientizaseră faptul că el era cel pe care îl așteptam, dar nu știu dacă așa a fost sau dacă am ajuns să cred mai târziu asta. Dar *am simțit* strânsoarea în piept; l-am văzut, și apoi s-a întâmplat ceva.

Mama se chinuia să se ridice. I-a întins mâna, ajutând-o să se ridice de jos și nu i-a dat drumul

decât în momentul în care a văzut că se ținea bine pe picioare.

— Cine vă gătește? l-a întrebat.

— Fratele Timothy.

— O, nu el! a exclamat ea. Este foarte bun la așezat farfuriile, la umplut cănile cu lapte – dar nu știe să gătească.

— Evident că nu știe, a încuviințat Thomas. De asta l-a și ales pe el starețul. Azi a pregătit o tocană dubioasă. Așa că toți ne-am gândit să ținem post negru.

Mama i-a dat un ghiont prietenesc cu mâna teafără, și am prins un crâmpei din afecțiunea pe care călugării o nutreau pentru ea. Credeam că este un fel de mascotă enervantă a mănăstirii, dar probabil că pentru ei era mai mult decât atât.

— Nu-ți face griji, i-a spus. O să revin în bucătărie în câteva zile.

— Nu, n-ai să revii, am spus cam tăios. Vor trece săptămâni până ți se va vindeca mâna.

Ochii ei m-au fulgerat.

Thomas a spus:

— Săptămâni! O să fim lihniți. Sanctificați și purificați de post, dar numai piele și os.

— O să o iau pe Jessie cu mine, a propus mama. O să mă ajute la gătit.

— Nu, nu-i nevoie, stai cât trebuie ca să te faci bine. Te tachinam numai.

— Trebuie să ne întoarcem, am mormăit.

I-am urmat până la poarta de fier forjat, pe cărarea care ducea spre casă. Thomas o susținea pe mama ținând-o de cot, ghidând-o pe drum. Ea pălăvrăgea cu el. Eu țineam borcanul cu o mână și cu cealaltă luminam drumul cu lanterna.

Ne-a condus până la Poarta lui Nelle. Mama s-a oprit înainte de a trece prin ea.

— Dă-mi binecuvântarea, a spus.

Părea descurajat de cerere și m-am gândit că nu se simte în largul lui. Și-a ridicat mâna dreaptă peste capul ei și a trasat o cruce stângace în aer. A

părut suficient pentru mama și s-a îndreptat către casă.

Am pășit pe poartă și l-am privit de partea cealaltă a zidului făcut din cărămizi și care îmi ajungea până la brâu.

— Mulțumesc pentru că ne-ai condus, i-am spus. Nu trebuia.

A zâmbit din nou, iar ridurile din colțurile gurii i se adânciră.

— Nu a fost niciun efort. Mi-a făcut plăcere.

— Probabil te întrebi ce făceam eu și mama acolo.

Am pus borcanul și lingura murdară de pământ pe zid, apoi am pus și lanterna alături, cu raza de lumină ațintită spre copaci. Nu știu de ce mă simțeam obligată să-i dau explicații. Probabil de jenă.

— Nu a venit doar să o vadă pe Sf. Senara. Am găsit-o în genunchi lângă statuie, încercând să-și îngroape degetul. Era așa de hotărâtă, că am sfârșit prin a săpa groapa chiar eu. Habar n-am dacă a fost o idee bună sau nu, dacă am ajutat-o sau am înrăutățit lucrurile.

A clătinat un pic din cap.

— Probabil ca aș fi făcut la fel ca tine, dacă aș fi găsit-o acolo, a spus el. Crezi că degetul a fost o ofrandă adusă Sf. Senara?

— Să fiu sinceră, nu prea mai știu *nimic,* când vine vorba de mama.

S-a uitat lung la mine, cu aceeași privire aproape hipnotizantă de mai devreme.

— Știi, și noi la mănăstire ne gândim că ar fi trebuit să ne dăm seama de ce urmează. Suntem cu Nelle în fiecare zi, și nici unuia dintre noi nu i-a trecut măcar prin cap că e atât de…

Am crezut că o să spună „nebună”. Sau „dementă”.

— Deznădăjduită, spuse el.

— Deznădăjduită este un fel frumos de a zice, i-am spus.

— Ai dreptate, probabil. Oricum, nu ne-a picat bine.

A urmat un moment de liniște când am simțit aerul rece învăluindu-ne. M-am uitat după mama. Lumina galbenă se cernea din ferestre, îmblânzind aerul din jurul casei. Urcase deja pe scări și dispăruse în bucătărie.

Mi-am dat seama că nu voiam să intru în casă. Întinzându-mi gâtul, m-am uitat la cer, la strălucirea lăptos-unsuroasă a stelelor, simțind pentru un moment că plutesc, că m-am desprins de viața mea. Când m-am uitat din nou în jos, i-am văzut mâinile bronzate odihnindu-se pe cărămizi aproape lângă ale mele și m-am întrebat cum ar fi dacă le-aș atinge.

— Știți, dacă aveți nevoie de ceva, dacă putem ajuta în vreun fel, spuneți-ne, mi-a zis.

— Ne desparte doar un zid, am răspuns, mângâind cărămizile, încercând să fac o mică glumă pentru a mă elibera de starea de tensiune care mă copleșise pe neașteptate.

A râs și și-a tras gluga pe cap. Fața îi dispăruse în cuta întunecată din material.

Mi-am adunat obiectele de pe zid, m-am întors încet și am traversat peluza, grăbită. Fără să mă uit înapoi.

Capitolul 9

Când m-am trezit dimineața în vechea mea cameră, mi-am dat seama că-l visasem pe fratele Thomas.

Am stat liniștită în timp ce încăperea se umplea de lumină și mi-am amintit tot ce visasem, cum pluteam pe ocean, stând întinși unul lângă altul pe o saltea gonflabilă. Eu eram îmbrăcată într-un costum de baie care semăna izbitor cu cel cu care eu și Mike o îmbrăcaserăm pe Sf. Senara cu atâta vreme în urmă. Fratele Thomas purta sutana lui neagră cu gluga trasă pe cap. Se întorsese spre mine, pe o parte, și se uita lung la fața mea. Apa se unduia sub noi cu un ritm de cântec de leagăn, iar pelicanii se scufundau după pești. Și-a dat gluga jos și mi-a zâmbit în același fel captivant în care îmi zâmbise și în grădină, într-un mod intens sexual, după părerea mea. Îmi atinsese fața cu mâna și îmi rostise numele -*Jessie.* Cu o voce adâncă, și am simțit cum spatele meu se cabra. Degetele lui se strecuraseră sub mine și îmi desfăcuseră sutienul. Gura lui era lângă urechea mea, simțeam căldura respirației lui în timp ce aerul îi intra și ieșea din plămâni. M-am întors să-l sărut, dar, în felul neașteptat în care se schimbă lucrurile în vis, m-am surprins stând pe plută, panicată de sentimentul că pierdusem noțiunea timpului. În jurul nostru, cât vedeai cu ochii, nu se mai zărea decât vasta întindere de ape.

Îmi aminteam foarte rar visele. Pentru mine ele erau miraje frustrante care pluteau la limita trezirii, care se topeau ca prin farmec în momentul în care deschideam ochii. Dar acest vis persista în cele mai mici detalii. Vedeam încă perlele de apă de mare înrourând sutana de lână neagră a fratelui Thomas în momentul în care pelicanii plescăiau în apă. Ardoarea din privirea lui albastră. Degetele sale lunecând sub mine.

M-am întrebat pentru moment dacă Hugh sau măcar dr. Ilg ar analiza un vis ca acesta, dar am decis că nu vreau să știu. M-am ridicat din pat, bâjbâind cu picioarele după papuci. Mi-am trecut degetele prin păr, trăgând de el să-l descâlcesc și încercând să-mi dau seama dacă mama se trezise, dar casa era scufundată în liniște.

Și eu, și mama ne prăbușiserăm frânte noaptea trecută, prea obosite ca să vorbim. Gândul de a începe o conversație cu ea acum mă făcea să vreau să mă bag înapoi în pat și să mă strâng ghem. Ce să-i spun? „Plănuiești să-ți mai retezi și alte părți ale corpului?” Suna tâmpit, oribil, dar asta era ceea ce aș fi vrut cu adevărat să știu – dacă reprezenta un pericol pentru ea, dacă era nevoie să fie internată undeva ca să poată fi mângâiată și supravegheată.

M-am îndreptat șovăielnic către bucătărie și am cotrobăit în dulap până am dat de punga de cafea Maxwell House. Trebuia să fac cafeaua într-un filtru vechi de douăzeci de ani, cu un șnur electric uzat. Mă întrebam dacă mama auzise vreodată de Mr. Coffees[15]. În timp ce drăcovenia de aparat bolborosea, m-am furișat la ușa dormitorului ei și am ascultat. Insomnia îi dispăruse, se pare, odată cu degetul.

M-am întors în bucătărie. Camera era vag luminată de primele raze ale soarelui, aerul era răcoros. Aprinzând un chibrit, am dat drumul la arzătorul de gaz, auzind pocniturile pe care le făcea flacăra, aceleași de când mă știam. În timp ce băgam două felii de pâine în prăjitor, mă uitam la rezistențele din interior înroșindu-se și mă gândeam la călugărul Thomas și la cât de ciudată fusese întâlnirea cu el – cum apăruse parcă de nicăieri.

M-am gândit cum am stat de vorbă amândoi, la starea de neliniște pe care mi-o provocase privirea lui fixă. La tulburarea din corpul meu. Și apoi am avut genul de vis despre care îl auzeam pe Hugh

povestind, în care un avion mare, enigmatic, planează și, deschizând ușa compartimentului de bombe, dă drumul unui vis mic, care ticăie.

Pâinea prăjită sări din toaster. Am turnat cafeaua, am băut-o amară, ronțăind pâinea. Arzătorul transformase camera într-o mlaștină exotică și caldă. M-am ridicat și l-am închis. Nu puteam să-mi explic de ce mă gândeam la chestiile astea. Mă gândeam la fratele Thomas – *un călugăr.* Și în *acest* mod incendiar!

Mă gândeam la Hugh care rămăsese acasă, și m-a cuprins o stare de nesiguranță. De parcă cel mai bine păzit loc al meu fusese deodată abandonat, lăsat larg deschis și vulnerabil – locul care îmi spunea cine sunt.

M-am ridicat și am mers în camera de zi, cu visul revenindu-mi în minte și spunându-mi că îmi pierd punctul de sprijin. Pe un perete mama avea cincisprezece-douăzeci de fotografii înrămate într-o dezordine totală, unele din ele cu marginile îngălbenite. Cele mai multe erau poze vechi de la școală cu mine și cu Mike. Par aranjat hidos. Ochi pe jumătate închiși. Bluze albe șifonate. Aparate dentare. Dee îl numea „Zidul rușinii”.

Singura poză mai recentă de anii 1960 era una cu mine, Hugh și Dee, din 1970, când Dee era bebeluș. Mă uitam la noi trei, amintindu-mi cum Hugh setase timerul la aparatul foto și apoi pozasem amândoi pe sofa trăgând-o pe Dee între noi, cu fața ei mică și somnoroasă strecurată între bărbiile noastre.

În seara zilei când ne pozasem făcusem dragoste prima dată după nașterea lui Dee. Trebuia să fi așteptat șase săptămâni. Cu toate astea, se întâmplase cu două zile mai devreme.

Trecusem pe lângă camera lui Dee și îl văzusem aplecat peste pătuțul ei. Deși ea era adormită, îi cânta ceva foarte încet. O lumină chihlimbarie se prelingea din lampa de veghe în întreaga cameră, cernându-se peste umerii lui, ca o crustă de praf.

Căldura îmi năpădise deodată tot corpul. Era tandrețea din Hugh care mă lovise cu atâta forță, imaginea lui iubind-o pe Dee necondiționat, fără ca nimeni să trebuiască să știe asta.

Mă copleșise gândul la noaptea de dragoste în urma căreia apăruse, la faptul că ea era rezultatul lucrurilor pe care noi le făcusem în camera de alături. Am mers lângă el și mâinile mi-au alunecat în jurul taliei lui. Apăsându-mi obrazul de spatele lui, l-am simțit întorcându-se spre mine. Mâinile lui descriau cercuri pe trupul meu. Îmi șoptise:

— Trebuie să mai avem răbdare două zile, iar, când i-am spus că nu mai pot să aștept, m-a luat în brațe și m-a dus în pat.

Atunci fusese diferit – mai liber, mai profund, mai pur simțit. Era în legătură cu Dee, de parcă eu și Hugh ne aparțineam într-un fel nou, iar gândul acesta îmi păruse imposibil de cuprins și amețitor.

După aceea, când stăteam întinși în pat, Dee s-a trezit și a început să plângă. În timp ce eu o hrăneam, Hugh a potrivit aparatul foto. Eu purtam un capot de culoarea piersicii; nici nu mă încheiasem la toți nasturii, iar Hugh – se vedea în fotografie cât de mulțumit și amuzat arăta. Fotografia asta stârnea mereu niște senzații ascunse în mine, urmate de un mic sentiment de fericire care mă cuprindea ca și cum în pieptul meu s-ar fi deschis deodată un evantai exotic de hârtie. Stătea acolo și aștepta ca sentimentul să apară.

Evenimentele păreau atât de departe în timp. Ca o corabie minunată construită într-o sticlă. Nu știam cum intrase acolo și nici cum s-o scot.

Am ridicat receptorul și am format numărul.

— Alo, a zis Hugh și vocea lui părea să se ridice spre mine ca un țărm salvator.

— Sunt eu, i-am spus.

— Chiar mă gândeam la tine. Totul e în regulă? Am încercat să sun aseară. Nu mi-a răspuns nimeni.

„Grozav, trebuie să-i cumpăr mamei un Mr. Coffee *și* un robot telefonic.”

— Eram la mănăstire, i-am spus. Am găsit-o pe mama acolo îngropându-și degetul.

— Adică săpând o groapă în pământ și acoperind-o apoi?

— Exact.

A urmat o pauză lungă.

— Cred că ar putea fi un semn bun, cel puțin pentru moment, a spus el. Ar putea însemna că se liniștește, că obsesia ei a ajuns sub pământ, ca să mă exprim așa.

Mi-am ridicat sprâncenele, intrigată de cele auzite, aproape plină de speranță.

— Chiar crezi asta?

— Poate fi și asta, a spus el. Dar, Jessie, are încă nevoie de un ajutor profesionist. Trebuie să se interneze într-o unitate psihiatrică. În timp, șablonul s-ar putea repeta.

Am întins cablul telefonului până la masă și m-am așezat.

— Adică o să-și mai taie un deget?

— Păi, da, sau poate fi ceva total diferit. Obsesiile de tipul acesta se manifestă ca niște incompatibilități cu conceptul de sine al individului, niște gânduri aleatoare.

S-a auzit un bâzâit ușor și am știut că e în baie, cu telefonul portabil, bărbierindu-se în timp ce vorbeam.

— Dar eu nu cred că faptul că și-a tăiat degetul e întâmplător. Chiar cred că are legătură cu ceva anume, i-am spus.

— Mă îndoiesc, a spus el respingând ideea, respingându-mă pe mine.

M-am așezat iar în scaun, lăsând să-mi scape un suspin.

— Am să vorbesc cu ea azi să văd dacă…

— Asta n-are cum să strice, dar mă gândeam… să vin pe insulă weekendul ăsta. Nu ar trebui să te descurci doar tu cu problema asta.

Mă întrerupsese.

— Nu cred că e o idee bună să vii, i-am spus. Cred că ea ar vrea mai degrabă să…

— E prea complicat ca să te descurci singură, Jessie.

Avea dreptate, evident. Era ca și cum ar fi trebuit să rezolv o ecuație de zece coți; ce se întâmpla în sufletul ei era o ghicitoare atât de departe de puterea mea de înțelegere, încât devenisem patetică. Mă gândeam să-i spun: „Da, sigur, vino și rezolvă problemele". Dar parcă nu era corect. Pentru că, într-un fel, eram convinsă că eu – fără a fi psihiatru – chiar puteam să o ajut pe mama mai bine decât el. Că m-aș fi descurcat mai bine singură.

Și, poate, nici nu voiam ca Hugh să vină aici. Voiam un pic de timp pentru mine – ce era așa de groaznic în asta?

Mi-am spus că nu avea nicio legătură cu călugărul și cu ce se întâmplase cu o noapte în urmă. De fapt, nu *se întâmplase* nimic. Nu, de data asta era vorba despre mine, să-mi urmez ideea mea despre ceva. Mai târziu m-am îndoit de asta. Dar sunt oare vreodată motivele clare?

Am ridicat tonul.

— Am *spus* că mă descurc. Nu vreau să vii.

Tonul era mai iritat decât aș fi vrut.

— *Doamne,* a exclamat el. Nu-i nevoie să țipi la mine.

M-am uitat către dormitorul mamei sperând că n-am trezit-o.

— Poate că *simt că-mi vine* să țip, i-am spus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încercam doar să ajut. Ce te-a apucat?

— Nimic, l-am repezit. Nu m-a apucat nimic.

— Păi se pare că te-a *apucat ceva,* a zis, ridicând vocea.

— Ce vrei de fapt să spui este că, dacă n-am nevoie de ajutorul tău, sigur ceva nu-i în regulă cu mine.

— Acum ești de-a dreptul ridicolă, a spus, iar tonul său era tăios. Mă auzi? Ești ridicolă!

Și am închis telefonul. Pur și simplu i-am închis telefonul. Mi-am umplut din nou cana cu cafea și am stat cu palmele în jurul ei. Tremurau un pic.

Am așteptat ca telefonul să sune, să mă sune el. Când am văzut că nu sună, am început să simt o frică, ca tulburarea care se ridică în tine când începi să te desprinzi de sinele tău și nu știi cu ce o să umpli golul.

După un timp m-am aplecat și m-am uitat sub masă. Crucifixul era încă prins în cuie acolo. Isus din cortul de furtună.

Capitolul 10

În dimineața aceea, când i-am schimbat mamei bandajul de la mână a trebuit să mă uit în altă parte decât la rană de câteva ori. Mama stătea într-un scaun maro de nuiele la masa ei de toaletă în timp ce eu curățam pielea în jurul suturilor cu apă oxigenată și ungeam zona cu unguent cu antibiotic. Tăietura era exact sub articulația degetului „care arată", cum numea ea arătătorul. Mă tot gândeam la explozia violentă de energie de care fusese nevoie pentru a izbi satârul cu suficientă forță ca să taie osul. Ea s-a ferit când am pus tamponul pe ciotul moale, umflat.

M-am uitat la poza tatei și m-am gândit la ce ar fi crezut el despre ea acum, despre schimbarea radicală pe care o suferise de la moartea lui. Ce ar fi gândit despre faptul că și-a tăiat degetul. Mama s-a uitat și ea la poză.

— Știu că ți se pare un gest de om nebun.

Vorbea cu el sau cu mine?

— Aș vrea doar să mă ajuți să înțeleg de ce a trebuit să faci asta, i-am spus.

A pipăit sticla pozei înrămate cu unghiile, scoțând un clinchet cristalin.

— Poza a fost făcută în ziua când a pornit afacerea în transporturi.

Aveam cinci ani pe atunci. Nu-mi aminteam de vremea când era pescar de creveți, ci doar căpitan al bărcii *Jes-Sea.* Înainte de a cumpăra ambarcațiunea, lucrase la Shem Watkins, râcâind după creveți, după cum spunea el. Lua unul din traulerele lui pentru o săptămână și se întorcea cu două tone de creveți în cală. Dar tot ceea ce își dorea era să-și conducă propria afacere, să fie propriul șef, cu libertatea de a ieși în larg când voia și de a sta cu familia când avea chef. Lui i-a venit ideea de a organiza partide de pescuit aproape de mal, a economisit și a cumpărat o barcă

cu motor Cris-Craft. Patru ani mai târziu aceasta a explodat.

El spunea că religia lui e marea. Marea era familia lui. Ne spunea mie și lui Mike povești despre regatul mării condus de o gașcă de melci de noroi și de curajoșii melci fără cochilie care se luptau să-i detroneze. Imaginația lui era fără limite. Ne-a spus odată că poate face o baghetă magică din țepii pisicii-de-mare, și că, dacă o mișcă într-un anume fel, poate face valurile să cânte „Dixie" – chestie care ne ținuse ocupați ore întregi. Dacă noi visam o egretă mare, ne spunea el, o să-i găsim penele sub pernă dimineața. M-am trezit de câteva ori cu pene în pat, deși nu îmi aminteam să fi visat egreta. Și, bineînțeles, cea mai grozavă dintre toate poveștile lui – cum văzuse o ceată întreagă de sirene la asfințit, înotând spre barca lui.

Nu mi-l amintesc să fi fost vreodată la o slujbă la biserică, dar a fost primul care ne-a dus la mănăstire să vedem jilțul sirenei, cel care ne-a spus povestea acestuia. Cred că doar pretindea că nu aproba treburile astea.

Deși refuza să împărtășească religia mamei, părea să o admire. Pe atunci nu era nimic patologic în religiozitatea mamei. Câteodată mă gândesc că s-a însurat cu ea din cauza infinitei ei capacități de a crede, de a „înghiți" orice poveste absurdă, orice dogmă, orice poveste inventată de biserică. Poate credința ei în biserică compensa lipsa lui de credință. Mama și tatăl meu formau un cuplu ciudat – Whalt Whitman și Ioana d'Arc dar se potriveau. Se iubeau la nebunie. Sunt sigură de asta.

Mama și-a întors fața de la fotografia lui și a așteptat s-o termin de pansat. Purta capotul albastru cu șnururi, fără cordon. Și-a strâns gulerul în jurul gâtului și și-a lăsat mâna stângă să cadă spre sertar – cel cu mici obiecte religioase. A

apucat mânerul. Mă întrebam dacă articolul despre moartea lui era încă acolo.

„De ce i-am dat pipa?”

Eu și tata o văzuserăm la magazinul universal Caw Caw și el o admirase. O luase și se prefăcuse că trage un fum.

— Întotdeauna am vrut sa fiu genul de bărbat care fumează pipă, spusese el.

Am adunat ultimul bănuț din pușculiță și i-am cumpărat-o de Ziua Tatălui.

Mama îmi spusese să nu i-o cumpăr, pentru că nu voia ca el să fumeze pipă. Dar tot i-o cumpărasem.

Niciodată nu-mi spusese un cuvânt despre faptul că asta stârnise focul.

Am rupt o bucată de leucoplast și am prins capătul tifonului de încheietura mâinii. Ea a dat să se ridice, dar eu am îngenuncheat în fața scaunului ei și mi-am pus mâinile pe genunchii ei. Nu știam de unde să încep. Dar îmi asumasem răspunderea. Îl gonisem pe Hugh și acum trebuia să mă descurc singură.

Cum stăteam acolo, încrederea că aș putea să fac față se topea treptat. Mama se uita țintă la mine. Sub ochi, pielea îi atârna, dezvăluindu-i toate ridurile. Părea antică, mai bătrână decât vârsta ei reală.

I-am spus:

— Noaptea trecută, în gradină, ai pomenit de fratele Dominic, îți aduci aminte?

A clătinat din cap. Mâna teafără i se odihnea în poală, iar eu i-am luat-o și i-am mângâiat vârfurile degetelor.

— Te-am întrebat de ce ai făcut asta cu degetul tău și ai spus ceva de tata și de părintele Dominic. Faptul că ți-ai tăiat degetul are legătură cu ei?

Se uita în gol.

— El ți-a dat ideea că ar trebui să faci penitență sau ceva în genul ăsta?

Lipsa ei de reacție s-a transformat în exasperare.

— Nu, evident ca nu.

— Dar tăiatul degetului era un fel de penitență, nu?

Își mută privirea în altă parte.

— Te rog, mamă. Trebuie să vorbim despre asta.

Și-a mușcat buza de jos părând că se gândește la ce am spus. Am văzut-o atingându-și o șuviță de păr și m-am gândit că arată gălbui.

— Nu pot vorbi despre Dominic, a spus ea în cele din urmă.

— Dar de ce?

— Nu pot și gata. A luat una din sticlele cu medicamente și s-a îndreptat spre ușă. Trebuie să-mi iau medicamentele împotriva durerii, a zis și a dispărut pe hol, lăsându-mă în genunchi în fața măsuței de toaletă.

Capitolul 11

În dimineața aceea, am început o campanie de curățenie, hotărâtă să-i fiu de folos mamei. I-am schimbat așternutul de pat, am spălat rufele și am curățat obiecte care nu fuseseră atinse de ani de zile: pereții băii, jaluzelele, radiatorul din spatele frigiderului. M-am băgat apoi în cămară și am aruncat tot ce era expirat – doi saci mari de gunoi. Am scos mașinuța ruginită de golf din garaj și am dat la manivelă să văd dacă pornește, apoi, când mi-au căzut ochii pe „grota" din cadă, am luat furtunul de stropit grădina și i-am tras o spălare cu jet de apă.

În tot timpul ăsta mă gândeam la refuzul mamei de a vorbi despre moartea tatei și de strania menționare a părintelui Dominic.

Mă gândeam și la fratele Thomas. Nu intenționasem asta, dar, pur și simplu, apăruse și el în gândurile mele. La un moment dat m-am trezit stând țeapănă sub becul din cămară, cu o conservă de bulion de opt sute de grame în mână, amintindu-mi cele întâmplate noaptea trecută.

Ziua era călduță, soarele coborând cu strălucirea tremurătoare a zilelor de iarnă. Eu și mama am mâncat la prânz pe veranda din fața casei. Cu farfuriile în poală, înghițind mâncarea africană de care niciuna din noi nu îndrăznise să se atingă cu o seară înainte. Am încercat să aduc vorba despre părintele Dominic, dar ea stătea acolo baricadată după un zid de tăcere.

Căutând o modalitate, orice modalitate de a ajunge să comunic cu ea, am întrebat-o dacă ar vrea să o sunăm pe Dee la facultate, dar a clătinat din cap.

Am renunțat. Am ascultat clinchetul lingurii pe fundul farfuriei și am știut că trebuie să găsesc un alt mod de a afla ce amestec avea Dominic în toată treaba asta. Mă îndoiam că ea mi-ar spune

vreodată ceva care m-ar duce la „rădăcinile lucrurilor”, așa cum le spunea Hugh. Uram faptul că el avea, probabil, dreptate. Mă făcea să fiu mai hotărâtă.

După prânz s-a lungit pe pat și a tras un pui de somn. De parcă recupera tot somnul pierdut. În timp ce ea dormea, m-am strecurat în camera ei să aflu numele doctorului care o tratase de pe rețetă, spunându-mi că ar trebui să-l sun. Dar nu l-am notat pe nimic.

Stăteam uitându-mă la măsuța ei de toaletă, cu Fecioara Maria cu Isus cel durduliu răsărind din șoldul ei. Sertarul era acolo. L-am deschis. Lemnul a scârțâit, m-am uitat spre pat. Mama nu s-a mișcat.

În sertar erau iconițe, rozarii, o carte de rugăciuni, fotografii vechi ale lui Dee. Am căutat pe bâjbâite în acest talmeș-balmeș de credință în tăcere. Exact cum făcusem în copilărie. „Oare tăietura din ziar era încă acolo?” Inima îmi bătea cu putere.

Am atins cu degetele ceva tare și subțire. Știam ce era înainte de a-l vedea. Am încremenit pentru o clipă, aerul a înghețat în jurul meu și a trebuit să-mi adun toate forțele pentru a scoate obiectul din sertar.

Era pipa pe care i-o cumpărasem tatei.

M-am uitat iar la mama, apoi am ținut-o în lumina care se cernea din geamuri, și nu reușeam să înțeleg. Îmi simțeam genunchii moi, ca de burete, uzi și împroșcând apă – nu reușeam să mă țin pe picioare. M-am așezat pe scaun.

„Cum putea fi pipa în sertar? Când o pusese acolo?” Trebuia să fie pe fundul oceanului cu *Jes-Sea,* cu tata. Derulasem evenimentele de atâtea ori în minte – sigur așa se întâmplase.

Joseph Dubois, stând pe puntea vasului său înainte de a se crăpa de ziuă, uitându-se spre est, la locul unde fruntea strălucitoare a soarelui se ițise deasupra apei. Ieșea adesea cu barca ca să „salute

zorii", după cum spunea el. Eu și Mike veneam la micul dejun și, dacă tata nu era acolo, întrebam: „Tata încă salută zorii?" Credeam că așa fac toți oamenii, că era la fel de firesc ca mersul la tuns. Se ducea singur în aceste excursii, fumându-și imperturbabil pipa și privind cum marea devine o pojghiță de lumină în mișcare.

Mi-l imaginam în ultima dimineața a vieții lui scuturând pipa de marginea bărcii. Ați văzut vreodată cum sar scânteile dintr-o pipă când este scuturată, cât de departe ajung? El și-a scuturat pipa, neștiind că are o scurgere de combustibil. Un fulg de cenușă fierbinte, de o sută de ori mai mic decât o gâză, a ajuns pe o picătură de benzină, lângă motor. O iție, o trâmbă de flacără. Focul s-a împrăștiat din urmă în urmă de benzină, la fel cum o piatră aruncată razant sare pe apă. Se năpustește înainte și trosnește și îmi imaginez momentul în care el se întoarce, chiar în clipa în care focul ajunge la rezervor, când totul se aprinde și explodează.

Mă gândisem de atâtea ori la asta că nici nu-mi trecuse prin cap că ar fi putut fi altfel. Și toată lumea spunea la fel – articolul din ziar, poliția, întreaga insulă.

Am închis ochii. Simțeam că piesa centrală a poveștii mele fusese luată de la locul ei și demascată ca simplă invenție, lăsând un gol pe care nu aveam cum să-l umplu.

Strângeam pipa în palmă până aproape de durere. Am lăsat mâna moale. M-am aplecat și am mirosit scobitura pipei, și a fost ca și cum l-aș fi mirosit pe el.

Lucrurile începeau să se așeze la locurile lor. *Nu pipa pornise focul.* Am stat în fața măsuței de toaletă minute întregi, în timp ce mama dormea în celălalt capăt al camerei, și am lăsat aceste cuvinte să mă pătrundă: *nu eu eram de vină.*

Capitolul 12

Am luat pipa la mine în cameră. Mă îndoiam că mama urma să o caute în sertar și să vadă că lipsește. Când o puneam în poșetă, ușurarea pe care o simțisem s-a transformat încet de-a dreptul în mânie. Mă ambalam. Am simțit dorința acută de a o scutura pe mama ca să o trezesc și să o întreb de ce mă lăsase să cresc gândindu-mă că pipa mea provocase dezastrul.

Atâta vină ascunsă, o greutate pe care nimeni nu o vedea, genul de povară care te bântuie în vise, de care încerci să fugi, dar nu poți să scapi. Dusesem povara asta atât timp, și ea mă lăsase să fac asta. *Ea mă lăsase.*

Un moment. Asta nu era în întregime corect. Poate că mama s-a gândit că eu nu *știam* de pipă. Încercase să-mi ascundă asta, nu vorbise niciodată despre asta, ascunsese tăietura din ziar – dar, cu toate astea, nu era complet izbăvită. *Nu avea cum să fie.* Ar fi trebuit să se gândească măcar un pic că eu și Mike vom afla. Pentru numele lui Dumnezeu, toată insula știa de pipă! Cum putuse să se gândească *că noi* nu știam?

Îi auzeam respirația, ritmul de acordeon, care se simțea în casă. Nu voiam să fiu acolo când se trezea. Am mâzgălit un mesaj și l-am lăsat pe masa din bucătărie. Aveam nevoie de mișcare și de aer curat.

Casa lui Hepzibah era la un kilometru și jumătate distanță, la cotitura drumului care ocolea cimitirul sclavilor, pe lângă stâncăria egretelor, mergând apoi pe lângă plajă. O vedeam pe măsură ce luam curba, înconjurată de smocuri de ciuboțica-cucului și laptele-cucului. Am bătut la ușa din față, vopsită în albastru-fosforescent și am așteptat.

Nu a răspuns.

Am mers pe cărarea care ducea în spatele casei. Mica ei verandă era deschisă, așa că am intrat și am ciocănit la ușa bucătăriei, care era vopsită în același albastru-indigo ca și ușa de la intrare. Albastrul ar fi trebuit să-l sperie pe Booga Hag – un spirit care bântuie și îți poate suge sufletul noaptea. Mă îndoiam că Hepzibah credea în Booga Hag, dar iubea poveștile *gullah.* Și, dacă ușa albastră nu era suficientă ca să-l sperie, Hepzibah înfipsese cochilii de scoici în grădină.

Într-o laterală a verandei avea așa-numita masă de privit și vorbit, care arăta ca de obicei, încărcată cu comorile ciobite ale insulei pe care le adunase o viață.

M-am apropiat de masă, năpădită brusc de nostalgie. Eu și Mike petrecuserăm ore întregi aplecați peste această masă. Era plină de bucăți de coral, clești de crabi, bureți de mare, melci de mare fosforescenți, ochi de rechin, cochilii spiralate de melci, țepi de arici-de-mare. Îmi aminteam și ultima scoică, chiar și cele sparte. Am luat în mână câteva scoici – banii sirenelor[16] și o stea-de-mare cu două brațe. Pene de egretă, de bâtlan și de ibis se strecurau la suprafață din grămadă, unele drept în sus de parcă fuseseră înfipte acolo.

În mijlocul mesei, pe o cutie de lemn, se afla maxilarul alungit al unui aligator. Evident, era obiectul preferat al lui Mike. Al meu era craniul alb ca de cretă al unei broaște țestoase. Îmi imaginam că înotasem cu acea broască țestoasă în apele fără margini, până la fundul oceanului și înapoi.

Am scotocit pe masă și l-am descoperit într-o grămadă de scoici.

În noaptea în care Hepzibah găsise craniul, eram la Picnicul Fetelor, pe plajă. Cel puțin așa fuseseră denumite aceste evenimente. Stăteam jos acum, într-un balansoar vechi, ținând în mână țeasta, simțind iar o undă de regret. Nu mă mai gândisem

la Picnicul Fetelor de atâta vreme. De când eram mică.

Kat dăduse startul acestor întâlniri, pe vremea pe când ea și mama erau proaspăt căsătorite, iar Benne era bebeluș. La fiecare început de mai se adunau pe plaja Curtea Osului. Dacă ploua, țineau picnicul în prima noapte senină, deși mi-aduc aminte că într-un an, Kat se săturase de așteptat și montase o prelată.

După ce Hepzibah intrase în gașca lor, a început să vină și ea la Picnicul Fetelor, așa cum am făcut și eu din momentul în care am început să merg în picioare. Seria picnicurilor s-a întrerupt brusc, odată cu moartea tatei.

Îmi amintesc de petrecerile de pomină pe care le făceam: budinca de crab a lui Kat, mâncarea grozavă de fasole a lui Hepzibah, mult vin. Mama făcea de obicei pâine cu stafide și o pungă din napolitanele lui Benne; numise așa biscuiții cu susan, pe care-i mâncase Kat tot timpul cât fusese însărcinată. Toată lumea aducea cadouri de primăvară – de obicei spumant de baie și ojă Revlon –, singura culoare admisă fiind roșu-aprins. Dar nu asta îmi plăcea atât de mult la aceste ocazii. Îmi plăceau pentru că era singura noapte în care mama, Kat și Hepzibah se transformau în niște ființe total diferite.

După ce mâncam, ele făceau un foc de tabără din lemnul adus de valuri și dansau în timp ce eu și Benne stăteam pe nisip în întuneric și priveam. Hepzibah bătea în toba ei *gullah,* scoțând un sunet atât de antic, încât, după un timp, părea că este înghițit de pământ și rostogolit înapoi de ocean, iar Kat agita o tamburină veche, umplând aerul de vibrații argintii. La un moment dat păreau posedate, mișcându-se din ce în ce mai repede, umbrele lor părând pete zdrențuite în bătaia focului.

În ultimul an în care au ținut picnicul, ele trei au intrat în apă îmbrăcate, fiecare având în mână o

bucată de ață deșirată din flaneaua brodată a mamei. Eu și Benne am stat cu degetele de la picioare aproape de apa oceanului, rugându-le să ne lase să intrăm și noi, dar Kat a spus:

— Nu, asta e numai pentru noi. Voi rămâneți acolo.

Au înaintat până când apa rece le-a ajuns la mijloc și atunci au legat cele trei fire împreună.

— Repede, țipau ele, lovite de valuri.

Am crezut atunci, și mai cred încă asta, că acesta fusese un fel de ritual al prieteniei, conceput pe loc, din cauza vinului și a dansului amețitor. Poate și a flanelei ușor de deșirat a mamei.

Kat a aruncat firele lor legate în întuneric spre valuri, apoi au râs. Era un râs din toată inima, sincer, ca un râs de copil.

Când alergau înapoi, Hepzibah a găsit craniul țestoasei. Aproape că s-a împiedicat de el când ieșea din apă. Călca pe el, cu valurile înspumate la picioare, în timp ce mama și Kat se hlizeau încă.

— Gura! a strigat atunci Hepzibah în *gullah,* și toată lumea a amuțit pe loc. Uite ce ne-a trimis oceanul, a spus ea și a ridicat țeasta din apă, cu osul de culoarea fildeșului lucios și picurând, o pată imaculată în negrul nopții.

Sunt convinsă că atunci toate au crezut că era un semn. Își legaseră viețile împreună acolo în apa și, deodată, un craniu de broască țestoasă le apărea în mod neașteptat la picioare.

Multă vreme după aceea – ani buni de zile – au tot plimbat țeasta de la una la alta. Mi-o amintesc cocoțată pe polița căminului nostru, apoi pe raftul de cărți al lui Kat sau aici, pe masa lui Hepzibah. Probabil că le amintea de acele nopți, de nodurile care adunaseră firele vieților lor.

Acum, stând în balansoar, am trecut degetul peste osul poros, privind la ușa albastră. Hepzibah, evident, nu era acasă.

M-am ridicat și am pus țeasta la loc și, pentru moment, masa a părut mai mult decât o felie uitată

din copilăria mea. Părea ca o bucată vie din mine.

Am știut de când aveam zece ani că o să părăsesc insula. În prima Miercuri a Cenușii de după moartea tatei, în momentul în care preotul mi-a atins fruntea, m-am simțit înălțându-mă ca un Phoenix din mica pată de cenușă. „O să plec de aici, mi-am spus. O să zbor departe.” După ce am terminat facultatea, m-am întors arareori aici și de fiecare dată cu aroganță și detașare. Nici măcar nu m-am măritat cu Hugh aici. Nunta avusese loc în grădina din spatele casei cuiva din Atlanta, o persoană pe care nici măcar nu o cunoșteam prea bine. Credeam că Kat mă tachina când spunea că am uitat de bulgărele de glod de unde am ieșit, dar avea dreptate. Am făcut tot ce am putut să-mi șterg din minte acest loc.

Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat ar fi fost să mă apuce dragostea de insula Egretei în timp ce stăteam pe veranda lui Hepzibah. Și nu doar de insulă, ci și de femeia care fusese mama, care dansa în jurul focului.

Mi-am dat seama brusc de ceva: eu nu făcusem niciodată lucrurile pe care le făcuse ea. Nu dansasem niciodată pe plajă. Nu făcusem niciodată foc de tabără. Nu intrasem niciodată în ocean noaptea, râzând împreună cu femeile de care îmi legam viața.

Capitolul 13

Dimineața următoare am mers la mănăstire. Soarele, palid și galben cu o zi înainte, se ascunsese pe undeva. Ceața acoperea totul. Arăta de parcă peste noapte toată insula fusese acoperită de grăsime. Purtam blugii vechi, geaca mea roșie și o șapcă de baseball pe care scria CAROLINA GAMECOCKS. Mi-o trăsesem pe frunte, iar părul strâns în coadă de cal mi-l petrecusem prin gaura din spatele șepcii.

Am mers pe aceeași cărare pe care o străbătusem noaptea, când o căutam pe mama. Simțeam mirosul pregnant al mlaștinilor adus de ceață și asta m-a făcut să mă gândesc la fratele Thomas. Fața lui se recompunea în mintea mea, iar în străfundurile ființei mele simțeam un tremur ciudat.

Voiam să îl găsesc pe părintele Dominic. Dacă se întâmpla să dau și peste fratele Thomas în timpul ăsta nu era rău, dar îmi spuneam că nu o să pierd timpul cu asta.

Evident, nu aveam nici cea mai mică idee despre ce să-i spun lui Dominic când îl găseam. Am început să-mi compun în minte scenarii, ca să aflu ce știa despre motivul pentru care mama își tăiase degetul.

„Și dacă aș vorbi pe față cu Dominic, iar el i-ar spune mamei?” Nu mă gândisem la asta. Șansa de a mai face progres cu ea s-ar evapora instantaneu. Probabil că m-ar trimite iar să-mi fac bagajele.

O lăsasem uitându-se la emisiunea culinară a Juliei Child. Mama o *iubea* pe Julia Child, exact ăsta era cuvântul potrivit. Odată îmi spusese:

— Crezi că Julia Child e catolică? N-are cum să nu fie, nu-i așa?

Mama scria mereu rețetele ei, în special pe cele cu creveți. Când voia să gătească una din rețetele

Juliei Child cu creveți, era de ajuns să trimită un călugăr pe stânci cu un năvod.

Călugării aveau plase făcute manual, medii și mari, și le vindeau nu doar pe insulă, ci și în toate magazinele de unelte de pescuit de pe Coasta de Est. Le văzusem odată într-un magazin din Cape Cod când eu și Hugh eram în concediu. Erau ambalate cu un fragment din scriptură pe etichetă. „Întinde-ți năvodul" – din Evanghelia după Ioan, cred că scria pe etichetă, de parcă era un mandat divin să le cumperi.

— Promovare subtilă, nu-i așa, a comentat Hugh. Costau șaptezeci și cinci de dolari.

În timp ce mă plimbam, mi-am amintit de călugării care pășeau pe iarba tunsă din curte cu funii de bumbac și găleți cu greutăți de plumb, de mâinile lor bătătorite care înnodau ațele cu mișcări monotone înainte și înapoi, într-un ritm alert și fără sens. Mai demult mă gândeam că plasele lor manufacturate erau cel mai exotic mod în care o mănăstire își câștiga existența, dar, acum câțiva ani, Dee mi-a povestit de o mănăstire „beton" din vest unde călugării vindeau fân pentru lamele starurilor de cinema. Am sporovăit mult încercând să ne decidem care mănăstire are cea mai neobișnuită, cea mai promițătoare ocupație. Până la urmă, am ales hrănitul lamelor. Dar, cu toate astea, și confecționatul plaselor era mult înaintea fleacurilor precum jeleul de rubarbă.

Mike fusese un pescar îndemânatic cu plasa. Ținea marginile cu mâinile, vârful în gură, învârtind plasa ca pe un *frisbee* gigantic în aer. Aceasta se ridica în lumină, apoi plonja în ocean, cu un sunet triumfător, și mici picuri de apă se ridicau ca inelele de fum spre suprafața apei. Smucea apoi plasa în sus, o scutura puternic și creveții gri se revărsau la picioarele noastre.

Pe când depășeam ultimul pâlc de copaci, am aruncat o privire spre chiliile unde locuiau călugării, cu țiglele lor roșii care reflectau o

lumină purpurie în zorii zilei. Speram, mi-am dat seama, să-l zăresc pe fratele Thomas – așteptând parcă să apară de niciunde în dimineața vâscoasă și umedă, ca o fantomă, așa cum făcuse în grădină.

Apropiindu-mă de poarta grădinii de trandafiri, m-am gândit la degetul mamei care era îngropat acolo și m-am cutremurat, amintindu-mi de ceva la care nu mă mai gândisem de ani de zile. Mama și *milagro*[17] -urile ei.

Pe vremea când eram adolescentă, mama comanda mereu *milagro* dintr-un catalog catolic ieftin. Toate semănau, din punctul meu de vedere, cu niște amulete de prins la brățări, în afara faptului că arătau ca niște bucăți tăiate din corpuri – mâini, picioare, capete, torsuri, urechi. În cele din urmă, am înțeles că erau un fel de ofrande, un fel de cereri simbolice care luau forma problemei expeditorului.

Când mama a crezut că are cataractă, a lăsat un *milagro* în formă de ochi la statuia Senarei și, când piciorul i se umflase de la artrită, a lăsat un *milagro* în forma de picior.

Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva degetul era un fel de *milagro* suprem.

Am trecut prin spatele bisericii și am intrat pe un drum mărginit de copaci care trecea pe lângă clădirea stăreției și ajungea la intrarea în mănăstire. Clădirea arăta ca o casă de vacanță. Veranda avea un acoperiș înclinat și era acoperită de caprifoi ofilit. Înăuntru se afla un călugăr chel și cu sprâncene stufoase care-i treceau pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră.

A dat din cap aprobator când am trecut pe lângă el către camera căreia călugării îi spuneau magazinul de suvenire. Am trecut printre plasele de pescuit expuse, pe lângă raftul scârțâitor cu rozarii și medalioane cu sfinți. Văzând un teanc de broșuri verzi, am luat una în mână, remarcând cu surprindere că era broșura tipărită de Kat. *Povestea sirenei.*

Am deschis cartea și am citit pe prima pagină:

> Așa cum spune legenda pomenită în *Legenda Aurea: lecturi despre sfinți*[18], în 1450 o frumoasă sirenă celtă pe nume Asenora a înotat către țărmul Cornwall-ului, unde se construise de curând o mănăstire benedictină. După ce și-a scos coada de pește și s-a ascuns între stânci, a început să exploreze zona și a descoperit acea comunitate. A făcut multe vizite clandestine…

— E povestea referitoare la trecutul jilțului sirenei, mi s-a adresat o voce și m-am uitat către coridor la călugărul chel cu mâinile strâns încrucișate pe piept. Purta o cruce mare de lemn la gât și avea riduri pronunțate în jurul gurii.

— Unul din călugării noștri a scris-o. Cam fantezistă povestea, cred.

— Întotdeauna mi-a plăcut povestea, i-am spus, realizând că nu o mai auzisem de ani buni. Mare parte din ea era neclară pentru mine.

— Dacă ați venit pentru vizitarea cu ghid a mănăstirii, ați ratat-o la mustață. Următoarea este programată abia la trei după-amiaza, deși, dacă e să fiu sincer, nu prea văd care ar fi atracția turistică. O grămadă de „aici e biserica unde călugării se roagă, acolo e casa unde se împletesc năvoade, iar acolo e spălătoria unde călugării își spală șosetele”.

Am crezut că vrea să fie nostim, dar, când am râs, s-a uitat urât la mine.

— Nu, nu am venit pentru vizitarea mănăstirii cu ghid.

M-am scotocit în buzunarele de la blugi și am scos o bancnotă de zece dolari, pe care i-am dat-o ca să cumpăr broșura.

— Autorul, părintele Dominic, unde aș putea să dau de el? l-am întrebat. Aș vrea să-mi semneze cartea.

— Să-ți dea un autograf? A clătinat din cap. N-o să mai putem trăi cu el, dacă începe să dea autografe. Și acum e greu.

Din nou, nu eram sigură dacă vorbea serios; avea un fel de acreală care făcea diagnosticul mai greu.

— Cred că e la bibliotecă pe undeva. Adică în clădirea cu tencuiala albă de lângă biserică. Poate fi vizitată, cu excepția câtorva încăperi. Ați fi surprinsă pe unde ajung oamenii să umble. Ieri o doamnă a apărut în sala de mese pe când mâncam. A fotografiat barul cu salate și a plecat.

O femeie bântuind prin locurile interzise mi s-a părut amuzantă, în aceeași măsură în care lui i se părea scandaloasă, dar, mai clar mi se părea faptul că mănăstirea avea un bar cu salate. Mă întrebam dacă fusese idea mamei. Ar fi fost atât de neplauzibil de *actual* din partea ei.

— Știu că locul ăsta are regulile lui, i-am spus. Mama mea e Nelle Dubois. Eu sunt Jessie. Veneam des aici în copilărie.

Nu știu de ce i-am spus toate astea; nu era în niciun caz o persoană căreia să vrei să-i faci confidențe. Chiar mă întrebam cum de ajunsese să stea la intrarea în mănăstire. Poate făcea parte dintr-o conspirație menită să gonească vizitatorii.

A spus:

— Ne pare rău că are probleme.

Suna ca un răspuns înregistrat pe un robot telefonic.

— Dumneavoastră sunteți?

— A, îmi pare rău. Sunt părintele Sebastian. Sunt egumenul mănăstirii.

Am încercat să-mi amintesc ierarhia mănăstirească. Eram aproape sigură că e al doilea ca rang în mănăstire, cel care, după cum spunea mama, menținea mănăstirea pe drumul cel drept.

Mergând agale către biblioteca mănăstirii, am conștientizat brusc spre ce mă îndreptam. „Ce

fac?” De îndoială, pașii mei și-au încetinit ritmul. Am luat în calcul inclusiv varianta de a mă întoarce acasă și de a-l suna pe Hugh. „M-am mai gândit, ce-ar fi să vii să o faci pe mama bine, i-aș fi spus. N-am suficient sânge în p… sau în ovare, sau în partea anatomică necesară acestui demers.”

Uitându-mă în spatele bisericii, am observat cărarea care ducea spre marginea mlaștinii. Am urmat-o până la o bancă de piatră săpată în spatele unui stejar

Lașă.

Nu m-am așezat pe bancă, ci mai degrabă m-am prăbușit spre pământ întâlnind banca, uitându-mă pierdută spre golful învăluit de ceață, la felul în care aceasta se mișca de parcă ar fi fost vie, pulsând, săltând către golf. Veneam adesea aici după moartea tatei, în momentele când mă simțeam pierdută sau tristă. Îmi strigam numele deasupra mlaștinii, ascultând cum sunetul era amplificat de ape, de parcă ierburile de mlaștină l-ar fi cântat, și, uneori, de parcă vântul l-ar fi ridicat ca un pescăruș deasupra oceanului. „Jessie”, strigam, repetând întruna.

Țineam broșura pe care o cumpărasem și am deschis-o la pasajul pe care îl citeam când mă întrerupsese părintele Sebastian.

> …Suspectând că Asenora nu era o femeie obișnuită, ci o sirenă, și alarmat peste poate de această posibilitate, starețul mănăstirii s-a ascuns lângă apă și a așteptat. A văzut-o pe Asenora înotând din larg, scoțându-și coada de pește și ascunzând-o într-o crăpătură dintre stânci.
>
> Când ea a plecat în direcția mănăstirii, starețul i-a luat coada, ascunzând-o în sutana lui. A băgat coada de pește într-un compartiment secret al jilțului său, în biserică. Fără coada de pește, biata sirenă nu s-a mai putut întoarce în mare și curând dorul de sălbăticie s-a stins în ea. Asenora s-a convertit și a devenit apoi Sf. Senara.

Când tatăl meu îmi spunea povestea, vorbea despre „tragicul destin” al Asenorei – că și-a pierdut coada și s-a procopsit cu o aură – și am rămas cu impresia, citind printre rânduri, că și părintele Dominic simțea la fel. Și, dacă era să spun adevărul, era ceva referitor la faptul că părintele Dominic scrisese povestea care mă făcea să nu mă simt în largul meu.

> Într-o notă de subsol interesantă se spune că uneori, chiar și după convertire, Asenorei îi lipseau marea și viața ei de dinainte atât de tare, încât colinda noaptea mănăstirea pentru a-și căuta coada. Poveștile sunt contradictorii în ce privește faptul că a găsit-o sau nu. Una sugerează nu numai că și-a găsit coada, ci și că a folosit-o de fiecare dată când a vrut să revină la viața ei anterioară, fără să uite ca la întoarcere să o bage înapoi sub scaunul starețului.

Mă gândeam la iubirea stranie a mamei pentru Sf. Senara, și nu puteam să împac asta cu ce citeam. Senara era o sfântă care se strecura pe furiș căutând modalitatea care să îi permită să revină la trecutul ei rușinos. Nu-mi dădusem niciodată cu adevărat seama de incompatibilitatea aceasta.

> Unii cărturari sugerează că povestea Sf. Senara a fost creată pentru a-i ajuta pe oameni să aleagă calea desfătării bune în defavoarea celei senzuale. Dar ar putea, în același timp, să sublinieze importanța *ambelor?*

Ambele? Nu m-aș fi așteptat ca el să scrie asta – având în vedere că era călugăr. Am închis broșura, mai degrabă trântind foile între ele, dacă e să fiu sinceră. Tremuram din tot corpul.

Roua îmi udase blugii. Ajunsese la picioare și, când m-am întors, l-am văzut pe părintele Dominic venind pe cărare spre mine. Se oprise de cealaltă

parte a băncii de piatră. Purta pălăria lui de pai. Kat avusese dreptate – erau bucăți întregi putrezite. Arăta cam ca cu un cuib de păsări.

— Cioc, cioc, a spus el cu ochii plini de haz.

Am ezitat. *Deci își amintea de mine.*

— Cine-i acolo? Mă simțeam ciudat spunând asta, dar nu vedeam cum aș fi putut să *nu* intru în joc.

— Cin.

— Cin și mai cum?

— Cin' voiai să fie? a spus, afișând un zâmbet mult prea larg.

— Nu cred că te-am mai văzut de când erai o fetiță. Sper că îți amintești de mine.

— Evident, ești părintele Dominic, i-am spus. Eu…

— Citeai cărțulia mea, și, după cum ai închis-o, nu sunt sigur că ți-a plăcut prea tare. Râdea ca să mă facă să înțeleg că mă tachina, dar tot m-am simțit prost.

— Nu, chiar mi-a plăcut.

Niciunul dintre n-a scos nicio vorbă pentru un moment. M-am uitat la mlaștină, stânjenită. Era refluxul, care lăsa în urma lui pachii mari de noroi proaspăt, care arătau moi și proaspăt cojite. Puteam vedea zeci de găuri în care hibernau crabii, cu vârfurile cleștilor aproape vizibile.

— Părintele Sebastian mi-a spus că mă căutai. Cred că voiai un autograf pentru cartea ta.

— Da, evident. Se poate?

I-am dat broșura, simțindu-mă prinsă cu mâța în sac.

— Regret, dar n-am pix, am spus.

A scos un pix imediat, din rasa lui neagră. A mâzgălit ceva pe coperta interioară, apoi mi-a dat broșura înapoi. Mi-a spus:

— E un locșor deosebit aici.

— Da, drăguț, nu?

Iarba de mare din spatele nostru se legăna în adierea vântului și îi atingea poalele sutanei, de

parcă el ar fi fost parte din natură, un fir de iarbă legănându-se în vânt.

— Și ce mai face Nelle a noastră?

Întrebarea m-a uimit. Felul ciudat în care a spus „Nelle a noastră”, plus ceva din vocea lui, felul în care numele ei a sunat mai dulce decât celelalte vorbe.

Nelle a noastră. *A noastră.*

— Mâna i se vindecă, i-am spus. Problema adevărată este aici. Am vrut să-mi ating fruntea cu mâna, dar involuntar degetul s-a oprit în dreptul inimii, și am simțit pe loc justețea acestui gest, ca și cum degetul meu ar fi vrut să-mi spună ceva.

— Da, cred că uneori inima ne face să facem lucruri ciudate și neașteptate, a spus părintele Dominic.

S-a lovit ușor peste piept, și am avut sentimentul că se referă la impulsurile propriei inimi.

Și-a scos pălăria de paie de pe cap și a început să smulgă firele rebele din pălărie. Mi-l aminteam din ziua în care călugării aduseseră bucățile din barca tatei aruncate pe țărm de apă, de cum stătuse în fața șemineului în aceeași poziție, cu pălăria în mână, privind focul care cuprindea scândurile.

— Știți că ea spunea degetului pe care și l-a tăiat „degetul care arată”? l-am întrebat.

A clătinat din cap, iar fața lui – atât de bătrână, cumsecade – s-a asprit puțin.

Am ezitat. Simțeam anumite lucruri în acel moment, intuiții, impresii, și nu știam dacă era bine să i le spun.

— Dacă și l-a tăiat ca să scape de un sentiment acut de vină?

S-a uitat în altă parte.

Știe.

O prăpastie de tăcere se deschise între noi. Am auzit un zumzet ca un nor de insecte ridicându-se. Probabil ca a durat ceva timp.

— De ce a făcut asta? am insistat.

— Da, chiar, de ce?

— Nu, vă întreb *pe dumneavoastră.* De ce a făcut asta?

— Ți-a spus mama ta ceva care să te facă să crezi că eu aș ști?

— Mi-a spus că nu poate discuta cauza.

S-a uitat lung la unghiile sale. Eram convinsă că ia o decizie, de orice fel ar fi fost ea.

— Jessie, pot doar să-mi imaginez cât de dezamăgită o să fii, dar nu pot să-ți spun nimic. Aș vrea să pot, dar nu pot.

— V-a spus ceva la spovedanie?

Întrebarea a părut să îl ia pe nepregătite, ca și cum nici prin cap n-ar fi putut să-i treacă una ca asta. S-a aplecat spre mine, cu o privire amabilă, pătrunzătoare, de parcă m-ar fi invitat la un moment de intimitate. Pentru un moment am crezut că o să-mi ia mâna.

— Ceea ce vreau să spun e că nu cred că e bine pentru mama ta să intram în aceste amănunte. Știu că asta e exact opusul a ce crezi tu – în zilele noastre ni se spală creierele cu ideea că trebuie să săpăm pentru fiecare urmă de vină din trecutul nostru și să-l analizam până la capăt, dar asta nu e întotdeauna spre binele oamenilor. Nelle vrea să țină acest lucru, oricare ar fi el, pentru ea. Poate că ar trebui să o lăsăm.

Și-a strâns buzele, și pe față îi apăru o expresie îndurerată, rugătoare.

— Jessie, e nevoie să ai încredere în mine. Ai încredere în mama ta.

Eram pe punctul de a începe o dispută cu el pe această temă, când m-a prins de mână, zâmbind auster, resemnat. Nu știu de ce, dar nu mi-am retras mâna și am stat așa pentru un moment înainte ca el să se întoarcă și să se îndrepte către biserică, aranjându-și pălăria rufoasă de pai pe cap.

Capitolul 14

Stăteam pe bancă cu spatele către mlaștină și am așteptat până în momentul în care nu l-am mai văzut pe părintele Dominic. *Ce se întâmplase?*

Părea atât de sincer. Serios. „Jessie, e nevoie să ai încredere în mine.” Se părea că am. Era, în fond, un călugăr bătrân care spunea bancuri cu „cioc, cioc”. Toată lumea îl simpatiza. Mai mult, Kat avea încredere în el, iar Kat Bowers nu era o fraieră. Era imposibil să o păcălești pe femeia asta.

Confuză, mi-am tras umerii în spate, privind doi vulturi-pescar care făceau cercuri largi în ceață. Dacă părintele Dominic avea dreptate? Dacă înrăutățeam lucrurile încercând să înțeleg motivele mamei?

Mi-au căzut ochii pe *Povestea sirenei,* care zăcea lângă mine, pe bancă. Am deschis-o la pagina de gardă. *Cin' voiai să fie?* scrisese acolo cu grafia lui înclinată, apoi își mâzgălise numele.

Cum mă uitam la broșură, am conștientizat brusc că nu aveam încredere în el. Pur și simplu nu aveam. În sinea mea, nici nu credeam *că ar fi trebuit,* și, deși mama și Kat aveau o încredere oarbă în părintele Dominic, pe mine nu mă puteau convinge.

M-am uitat la ceas. Era un pic trecut de unsprezece. Trebuia să mă întorc și să prepar masa de prânz pentru mama, dar am simțit pe neașteptate impulsul de a mă strecura în biserică pentru a vedea jilțul sirenei. Ultima dată când îl văzusem fusese probabil acum douăzeci și cinci de ani, înainte de a pleca la facultate. În pofida faptului că eu și Mike petrecuserăm mult timp în jurul lui în copilărie, îl asociam mereu cu tata – probabil pentru că el fusese cel care mi-l arătase prima dată, care îmi spusese povestea lui, cel care iubea acest jilț aproape la fel de mult cum își iubea

barca. Mama, pe de altă parte, nici nu voia să audă de el.

Nu fusese așa mereu. Până să moară tata, nu o deranja atât de mult scaunul. Ani la rând tata fusese unul din bărbații care cărase jilțul către docuri pentru ceremonia de binecuvântare a flotei, în procesiunea de trei kilometri și jumătate și ea apreciase asta. În mod normal, călugării alegeau oameni mai bisericoși pentru asta, iar Joe Dubois era necredincios, dar reușea întotdeauna să capete locul. El credea doar că era nevoie ca vasele de pescuit creveți să fie binecuvântate; nu-i păsa dacă ritualul era îndeplinit de Sf. Senara, de călugări sau de Max, cățelul. Dar eu cred că era ceva mai mult decât atât. Dacă mama o iubea pe Senara, sfânta, tatei îi *plăcea* Asenora, sirena.

Jilțul avea scoabe metalice pe exteriorul brațelor, în care introduceam prăjini, pe care în fiecare aprilie, în seara dinaintea Sărbătorii Sf. Senara, le ridicau patru bărbați pe umeri pentru a purta scaunul pe poarta mănăstirii, pe lângă magazine, de parcă ar fi fost tronul Cleopatrei sau statuia unui zeu grec. Îmi amintesc cum eu și Mike mărșăluiam în spatele tatei întreaga zi, foarte mândri și plini de noi, „împăunați” – după cum spunea mama – cu ceilalți locuitori ai insulei venind în urma noastră, urmând traseul sinuos al drumului, într-un alai plin de culoare.

Mergând spre biserică, mă gândeam la acele procesiuni fastuoase, la rugăciunea spusă de stareț, așezat în jilțul sirenei pe marginea docului, de mâna lui ridicată în binecuvântare. Și patruzeci de traulere, nu doar de pe insulă, ci și din McCleanville și Mount Pleasant, trecând pe lângă doc, luminate de becuri colorate, în timp ce apa devenea neagră de parcă aduna întunericul. După ce bărcile erau binecuvântate, iar jilțul era stropit în mod ceremonios cu apa mării, locuitorii insulei aruncau în golf „lacrimile sirenei” – sidefii – în semn de respect față de tristețea resimțită de sfânta

sirenă atunci când fusese nevoită să părăsească oceanul. Apoi întreaga insulă se aduna în jurul meselor de la Max Café, ca să mănânce creveți.

Între atelierul unde se împleteau plase de pescuit și biserică era o porțiune de teren cu iarbă unde călugării își întindeau plasele pe rame de lemn și le tratau cu o soluție care mirosea a cupru, pentru a împiedica putrezirea. Ramele nu erau întinse acum, dar am văzut un călugăr îmbrăcat în sutană, care îi arunca o minge galbenă de tenis lui Max. Era cu spatele la mine, dar am observat că era înalt și brunet. Când Max s-a dus spre el cu mingea, călugărul s-a aplecat și a mângâiat capul câinelui. Era fratele Thomas. În timp ce mergeam spre el, s-a întors și, când m-a recunoscut, s-a luminat la față. Îi făcea, se pare, plăcere. A venit spre mine, cu mingea în mână și cu Max urmându-l.

— Nu am vrut să vă întrerup jocul – am spus, încercând, fără să știu de ce, să nu zâmbesc, fără însă să reușesc. Simțeam cum mă inundă o fericire imensă în prezența lui.

— Pierdeam timpul cu Max până la slujbă, a spus el.

A urmat un moment de tăcere în care eu am ridicat ochii spre copaci, apoi i-am coborât și l-am găsit privindu-mă cu fața numai un zâmbet. M-am gândit la visul meu cu noi doi pe o plută pe ocean. Imaginile îmi reveniseră în minte de nenumărate ori în ultimele două zile – gluga lui care cădea pentru a-i descoperi fața, mâna lui care îmi atingea obrazul, alunecând spre spatele meu. M-am simțit brusc conștientă de faptul că mă gândesc la asta în prezența lui. De parcă el ar fi putut vedea asta.

Mi-am coborât brusc privirea în pământ și i-am văzut bocancii plini de noroi din mlaștină.

— Papucii mei de muncă, spuse el. Eu sunt călugărul de stâncărie.

— Care călugăr?

A râs.

— Călugărul de stâncărie, a repetat.

— Și ce înseamnă asta?

— Statul mă plătește ca să am grijă de stâncărie – e o zonă protejată – așa că unul dintre noi trebuie să meargă în fiecare zi și să arunce un ochi.

— Tu nu faci plase, ca ceilalți?

— Nu, slavă Domnului. Nu eram deloc bun la asta și, în plus, sunt și cel mai tânăr de pe aici, așa că am căpătat munca în aer liber.

Max stătea liniștit lângă el, așteptând.

— Încă una, i-a spus Thomas și aruncă mingea în aer.

— Și ce face, mai exact, călugărul de stâncărie?

— Ține evidența populației de păsări – nu doar a egretelor, ci și a pelicanilor, pescărușilor, cam a tuturor. Primăvara numără și măsoară ouăle de egretă, verifică cuiburile, clocitul, genul ăsta de lucruri. În perioada aceasta a anului nu e prea multă treabă.

Îi simțeam mirosul. Era – mi-am dat seama – jeleu de struguri.

— Deci dumneata studiezi păsările.

A zâmbit.

— Asta e cea mai importantă parte, dar inspectez și scoicile, iau mostre de apă și orice altceva este nevoie. Departamentul Resurselor Naturale are o listă de activități pentru mine.

Max a venit țopăind cu mingea în gură, iar Thomas a luat-o și a băgat-o sub sutană.

— Max vine de obicei în barcă cu mine, a adăugat, mângâindu-l apăsat pe spate.

— Se vede că vă place, i-am spus.

— Dacă e să fiu sincer, cred că uneori singurul lucru care mă ține aici este să fiu în stâncărie, liber.

— Înțeleg. Am crescut acolo. Eu și fratele meu iubeam păsările. Mergeam în stâncărie să vedem masculii egretelor dansând în ritualul de împerechere.

Mi-a scăpat fără să mă gândesc. Și nu ar fi însemnat nimic, *absolut nimic*, doar o conversație stupidă despre păsări, dacă nu aș fi realizat ce am

spus. Și dacă asta nu ar fi fost de ajuns, am mai și tras aer în piept surprinsă, scoțând un sunet scurt, șuierător. M-am îmbujorat toată, așa că el și-a dat seama că era ceva sexual în ceea ce gândeam. Îmi venea să mă întorc și să fug, la fel cum făcuse Max adineaori.

Se uită la mine cu subînțeles. Sunt convinsă că el știa la ce mă gândesc, dar a fost amabil și a încercat să o dreagă.

— Da, am văzut asta de multe ori. Modul în care își clămpănesc ciocurile și își lungesc gâturile este deosebit de frumos.

Adevărul e că și eu clămpăneam din cioc și îmi lungeam gâtul de vreo cinci minute.

— V-am spus ce *fac eu,* a zis el. Dumneata ce *faci?*

Stăteam acolo încercând să par foarte serioasă și corectă. Nu știam să spun cine sunt și ce fac. Ce *făceam?* Aveam grijă de casa din Hugh? Pictam scene din intuiție și aranjam obiecte în ele? Nici măcar asta nu puteam spune că fac. Și cum Del crescuse și plecase, nici „Sunt o mamă casnică” nu mai puteam spune în modul vesel în care obișnuiam să o spun. Așa că am zis:

— Știți, eram în drum spre jilțul sirenei. N-ar trebui să vă mai rețin.

— Nu mă rețineți. Hai, vă conduc. Doar dacă nu cumva preferați să fiți singură.

— Bine, am spus. Știu că a detectat schimbarea din tonul meu și nu înțeleg de ce a insistat. Voia să fie cu mine sau era doar amabil?

Mi-a atins cotul, îndrumându-mă pe cărarea care înconjura biserica, același gest neînsemnat pe care îl avusese față de mama, dar, când am simțit mâna lui pe haină m-au trecut fiorii.

Biserica era goală, cufundată într-o tăcere apăsătoare. Ne-am îndreptat spre strana corului, trecând pe lângă altar spre o nișă îngustă din spatele absidei, și de acolo pe sub un portic arcuit spre o capelă mică.

Jilțul sirenei era așezat pe un postament acoperit cu un covor vișiniu. Covorul era uzat până la urzeală în unele locuri, am observat. Pe peretele din spatele jilțului, o fereastră îngustă lăsa să cadă pe scaun o lumină gălbuie.

Am mers către el și mi-am așezat mâna pe spătarul scaunului. Era sculptat cu motive celtice tip împletitură. Sirenele care formau brațele scaunului erau pictate cu verde, auriu, roșu, deși o parte din strălucire dispăruse de când îl văzusem ultima dată.

Nu credeam că priveliștea mă va afecta, dar ochii mi s-au umezit instantaneu. Tatăl meu stătuse în jilț și mă ajutase să mă urc pe genunchii lui. Apropiindu-mi obrazul de catifeaua reiată a hainei lui, i-am șoptit:

— Te rogi?

Pentru că asta era ceea ce făceai atunci când stăteai în jilț. Te rugai pentru tot felul de lucruri, de obicei imposibile, iar rugăciunile tale trebuiau să primească un răspuns. Înainte ca mama să capete această ciudată aversiune față de jilț, îmi cânta o poezioară pe care fiecare copil de pe insulă o știa.

Stați în jilț,
Rugați-vă cuminți,
Mâine-i rezolvarea
De la Sf. Senara.

Tatăl meu îmi răspunse tot în șoaptă:

— Da, mă rog, dar să nu îndrăznești să-i spui mamei tale, că nu o mai scot la capăt cu ea.

— Și pentru ce te rogi?

— Pentru tine.

M-am ridicat, mișcată de ce auzisem. Tata se ruga *pentru mine,* iar toate rugile erau ascultate.

— Și ce ceri?

Și-a pus un deget pe vârful nasului meu.

— Să rămâi creața mea mică pentru totdeauna.

Am observat că fratele Thomas era încă în ușă, uitându-se la mine neștiind dacă să mai stea sau să mă lase singură. Mi-am lăsat mâna să lunece pe unduirile lemnului care forma părul sirenelor, apoi pe aripi.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce aveau aripi, am spus. N-am auzit niciodată de sirene cu aripi. Știți cumva de ce?

A tratat întrebarea mea ca pe o invitație, ceea ce și era, și a înaintat pe partea cealaltă a jilțului, pășind în conul de lumină difuză ce trasa o dâră luminoasă pe sutană.

— Noi credem că este din cauză că era sirenă. Sirenele au cozi de pește și aripi.

Aripile ei m-au făcut brusc să mă gândesc la penaj. Și la ritualul de împerechere.

— Dar credeam ca sirenele erau creaturi înfricoșătoare.

— Probabil că vă referiți la *Odiseea,* la cum îi ademeneau pe marinari spre stânci, dar înainte erau zeițe ale mării. Ele aduceau mesaje din adâncuri. Un fel de îngeri, numai că ele nu veneau din ceruri, ci din mări. Se presupune că mesajele lor inspirau și însănătoșeau, deci sirenele nu erau tot timpul rele.

Cred ca arătam surprinsă că știe atât de multe despre acest subiect, pentru că a zâmbit ușor și mi-a spus:

— Îl ascult uneori pe părintele Bede. El este cel care conduce turiștii în vizitele în grup prin mănăstire.

Am auzit forfota pe coridor, chiar lângă capelă, și m-am așteptat să apară un călugăr din clipă în clipă. Dar n-a intrat nimeni și am mai pălăvrăgit câteva minute despre sirene. El mi-a spus că îi plăcea ideea că sirenele aveau și aripi și cozi de pește, pentru că asta însemna că ele fac legătura între două lumi complet diferite, că aparțin în mod

egal și mării și cerului și că le invidia pentru asta. A dezbătut pe larg subiectul, deși nu la un nivel foarte înalt, și, ca să fiu sinceră, mi s-a părut ciudat faptul că știa chestii oculte de acest gen.

Mi-am lăsat privirea să se plimbe în voie peste jilț, prefăcându-mă că studiez sirenele, enigmaticele lor cozi de pește, conștientă fiind că încă se mai uita la mine.

— Credeți în povestea care spune că oricine stă în jilț și se roagă va primi un răspuns? am întrebat.

— Nu în sens magic, a răspuns.

— Deci dumneata nu stai în jilț ca turiștii, să te rogi.

— Păi, mă rog în alte moduri.

— În ce alte moduri? am întrebat, realizând abia după ce cuvintele zburaseră cât de indiscret sunaseră. Sunt sigură că până atunci nu mai întrebasem pe nimeni cum se roagă.

— Thomas Merton a scris că păsările erau rugile lui și cred că și eu sunt cam la fel. Mă rog cel mai bine când sunt în mlaștini. Este singurul fel de rugăciune la care sufletul meu vibrează.

Suflet. Cuvântul a ricoșat din mine și m-am întrebat, așa cum făcusem adesea, ce înseamnă exact. Oamenii vorbeau adesea despre el, dar știa cineva exact? Uneori mi-l închipuiam ca lumina unui far din interiorul omului, o picătură de foc din pălălaia invizibilă pe care oamenii o numeau Dumnezeu. Sau ca o substanță flască, asemănătoare cimentului dentar sau ca argila, care aduna suma experiențelor personale – milioane de bucățele de fericire, disperare, frică, toate micile frânturi de frumusețe pe care le-am cunoscut vreodată. Poate că l-aș fi întrebat ce crede despre asta, dar a început să bată clopotul. El a pășit pe coridor, apoi s-a întors spre mine, astfel încât, chiar și de la distanță, i-am văzut ochii albaștri și pătrunzători.

— Nu mă rog în jilțul sirenei, dar să fie clar, asta nu înseamnă că nu ar avea puteri.

Clopotul a bătut din nou. Zâmbindu-mi, și-a dus mâna spre buzunarul cu mingea lui Max și a plecat.

Capitolul 15

După ce a plecat, m-am așezat în jilțul sirenei. Era tare și incomod; se zicea că fusese făcut dintr-un singur mesteacăn, dar eu nu cred asta. Mi-am împins spatele spre spătar și am simțit că nu mai ating podeaua cu picioarele. În celălalt capăt al bisericii, călugării începuseră să psalmodieze. Nu-mi dădeam seama dacă în latină. Vocile lor veneau în valuri, umplând capela cu tavan arcuit.

Gândurile mele probabil că se urcară într-o spirală care aproape atingea tavanul, înălțându-se odată cu psalmii, și plutind o vreme, după care le-am simțit deodată năpustindu-se înapoi asupra mea, trezindu-mă la viață. Mă simțeam ca și cum aș fi alergat, deși rămăsesem perfect nemișcată. Totul în jurul meu părea să strălucească și să respire: culorile, formele, crâmpeiele de lumină care cădeau pieziș pe umerii mei.

Mâinile mi se odihneau pe brațele jilțului, în locul unde spatele arcuit al sirenelor se transforma în cozi de pește. Mi-am plimbat degetele de-a lungul și de-a latul mânerului până am simțit zimții sculptați ai cozilor ca pe niște hățuri. Simțeam că aș fi vrut să mă opresc, dar, în același timp, și să mă las purtată de val.

Sentimentele mele pentru Thomas erau atât de confuze. Le-aș fi lăsat să treacă pe lângă mine ca apa tulbure de sub fundul bărcilor, dar acum, stând în jilțul sirenei, am simțit sentimentele decantându-se și totul mi-a fost dintr-odată clar. Îl doream aproape sălbatic.

Evident, în momentul când am conștientizat acest lucru, am fost șocată, profund dezgustată, dar, cu toate astea, rușinea era nimic pe lângă intensitatea sentimentelor din inima mea. Era ca și cum ceva explodase printr-un perete. M-am gândit la picturile lui Magritte[19], la cea cu locomotiva erupând din sobă. Ecourile slujbei pluteau în aer.

Am tras aer adânc în piept, sperând ca jilțul să-și confirme puterile și să facă ceva, un miracol care să alunge acest sentiment copleșitor. Cu toate astea, dorința mea părea sa crească. Dorința pentru cineva care, mi-am amintit, nu era Hugh. Nici nu-l cunoșteam de fapt. Și, cu toate astea, parcă l-aș fi știut de o viață. De parcă aș fi cunoscut cele mai ascunse secrete ale lui.

Așa cum fusese și cu Hugh cu atâția ani în urmă. Ca și cum aș fi întâlnit pe cineva pe care îl cunoșteam deja. Când mă îndrăgostisem de Hugh, fusese ca și cum mi-aș fi revenit după un acces de nebunie. Eram obsedată de el, aproape bolnavă de dor, incapabilă să mă ocup de orice altceva și nu exista niciun leac. Nu că mi-aș fi dorit.

Nu putea fi vorba de voință atunci când erai îndrăgostit. Inima făcea doar ceea ce voia, își revendica acest drept.

Aerul era impregnat de mirosul de tămâie, vibrând de acordurile muzicii medievale. Mi-l imaginam pe Thomas acolo, în stranele corului, copleșit de aceeași dorință arzătoare.

Și mai mult decât atât, mă lăsam în voia a ceea ce avea să urmeze. Fie că era Marele Extaz, fie Marea Catastrofă.

Conștientizarea acestui fapt m-a speriat, ca să folosesc un eufemism. Nu mă crezusem în stare să mă îndrăgostesc din nou.

Mai devreme, când Thomas mă întrebase ce fac, nu fusesem în stare să răspund și acum mă întrebam dacă era oare din cauză că îmi pierdusem încrederea în mine. Mă întorsesem pe insulă și totul era altfel.

Am închis ochii. „Oprește-te. Gata.”

Nu gândisem asta ca pe o rugăciune, dar, când am deschis ochii, mi-am dat seama că poate fusese și am simțit o umbră de speranță copilărească în ceva mai puternic, care ar fi trebuit să intervină, să ia în seamă cererea mea. Și totul s-ar fi oprit. Sentimentele, tot. Iar eu aș fi fost iertată și

mântuită. Evident, nu credeam cu adevărat asta. „Stați în jilț. Rugați-vă cuminți” – era infantil.

Și, cu toate astea, Thomas, care nici el nu credea în asta, spusese că jilțul avea o putere. Și *avea.* O simțeam. O simțeam că era în stare să descâlcească lucrurile, într-un fel.

Și dacă *asta* era adevărata putere a jilțului – puterea de a te „întoarce”? Dacă scotea la iveală cele mai ascunse sentimente ale unei persoane și le făcea să iasă la lumină?

M-am ridicat. Nesimțindu-mă în stare să trec prin fața călugărilor, am bâjbâit prin arcadă deschizând câteva uși greșite până am găsit-o pe cea din spatele bisericii.

M-am repezit pe aleile din curte, cu aerul tare izbindu-mă în față. În loc ca negura să se ridice, așa cum păruse mai devreme, când o străbăteau raze de lumină, aerul se umpluse de pâclă.

Când am pășit pe poartă spre curtea din spatele casei mamei, m-am oprit exact în locul unde zăbovisem în noaptea în care Thomas ne condusese acasă. Mi-am pus mâinile pe zidul de cărămidă, uitându-mă la mortarul erodat de aerul sărat. În celălalt capăt al curții, tufele de oleandru se legănau, verdele lor abia zărindu-se.

„E călugăr”, m-am gândit.

Doream să cred că asta urma să mă salveze.

Capitolul 16

Fratele Thomas

În timpul rugăciunilor de dinainte de începerea slujbei, Thomas observase că părintele Sebastian se uita la el, cu ochii lui mici ascunși în spatele ramelor negre enorme, ale ochelarilor săi. Thomas își dorea să se fi oprit. O dată Thomas se uitase și el lung la părintele Sebastian, care nici măcar nu păruse stânjenit de asta. A dat doar din cap ca și cum ar fi fost absorbit de gândurile sale sau ar fi încercat să spună ceva.

Thomas transpira pe sub sutană. Chiar și iarna lâna era prea călduroasă, câtă vreme focul duduia în sobă. Motivul, după cum îi spusese starețul, erau călugării bătrâni, cu „sângele înghețat". Thomas făcea tot posibilul să nu i se citească nemulțumirea pe chip.

În urmă cu trei ani începuse să înoate în fiecare zi într-un ochi de apă din stâncărie pe care chiar el îl îndiguise în mlaștină. Ca să se răcorească, înota mai hotărât iarna decât în celelalte anotimpuri, forțându-se să intre în apa rece. Îi amintea de o scenă medievală din *Sărind Cartea Orelor* – scena numită Gura Iadului – unde erau desenați niște bieți oameni opăriți dintr-un puț din infern într-o baltă cu apă rece. Se formase dintr-un curs de apă din mlaștina care ajungea într-o fundătură, unde apăruse un bazin. Piscina lui privată.

La mănăstire nu găsise un costum de baie, așa că înota dezbrăcat. Asta era probabil unul din lucrurile pe care le-ar fi mărturisit la iertarea comună din diminețile de vineri, când erau mărturisite păcate precum „N-am fost prea atent și am spart abajurul lămpii de la recepție" sau „M-am strecurat la bucătărie și am mâncat ultimul jeleu de vișine", dar nu credea ca e ceva rău în asta. Când înota dezbrăcat se simțea în culmea fericirii. Oamenii preocupați de spirit se închideau de obicei în ei – amorțindu-și simțurile. Dar el era

sigur că oamenii aveau nevoie să înoate dezbrăcați. Unii mai mult decât alții.

Cu transpirația șiroindu-i pe față, închise ochii și se gândi la fluidul răcoros curgându-i pe piele.

Călugării stăteau în strana corului în ordinea vârstei – sau a *stării* – după cum spuneau ei: starețul, egumenul, locțiitorul egumenului și apoi fiecare călugăr în funcție de cât timp petrecuse în mănăstire. Thomas stătea în ultimul rând – în partea stângă a bisericii.

Ca egumen, părintele Sebastian ședea în primul rând – în dreapta, ținând strâns în mâna Misa Sfântului Andrei. Îl privea cu severitate.

Dintr-odată, Thomas își dădu seama de ce îl fixa egumenul cu privirea și își strânse instinctiv în mâna breviarul. Părintele Sebastian îl văzuse vorbind cu Jessie Sullivan. Zgomotul acela pe care-l auziseră! Uitase că părintele Sebastian intra tot timpul în biserică prin sacristie. Cu siguranță că trăsese cu urechea.

Își aminti ce discutase cu Jessie. Nu spusese nimic nepotrivit. Vorbiseră despre jilțul sirenei. Despre *rugăciuni* – ce naiba! Fusese aproape prietenos cu fiica femeii care le gătea prânzul. Ce era rău în asta? Călugării conversau mereu cu vizitatorii.

Stătea în strana corului căutând să se justifice, avocatul din el ridicându-se precum Lazăr din mormânt. Era uimitor ce repede se trezise acest instinct în el, cum găsise imediat scuze pentru întâlnirea cu Jessie Sullivan, de parcă cineva i-ar fi imputat-o.

Se opri din cântat și starețul, observând asta, se uită la el și se încruntă. Thomas începu din nou, se opri și brațele îi căzură. Faptul că simțise nevoia să-și construiască o apărare era revelator.

Își lăsă ochii să înainteze spre părintele Sebastian și dădu din cap aprobator când călugărul mai bătrân îi întâlni privirea. Aprobarea era o recunoaștere pentru el, o consimțire dureroasă a

faptului că nu se putea apăra, nu în mod sincer, pentru că se gândise la aceasta femeie din primul moment în care o văzuse stând pe pământ în gradina de trandafiri. Se gândise la ovalul perfect al feței ei, la cum îl privise înainte de a se ridica în picioare. Mai ales își aducea aminte de felul în care se ițise capul ei pe fundalul lunii, când se ridicase în picioare. Luna răsărea în spatele ei și pentru câteva secunde ea apăruse ca o eclipsă, cu o coroană subțire de lumină în jurul capului și cu fața ascunsă în spatele strălucirii lunii. În acel moment priveliștea îi tăiase răsuflarea. Îi amintea de ceva, deși nu ar fi putut spune de ce anume. Le condusese până la casa lui Nelle pe sub coroanele umbroase ale copacilor, vorbind cu mama ei, deși în mintea lui stăruia doar chipul lui Jessie Sullivan.

Declanșase o nostalgie care nu scăzuse în intensitate, așa cum sperase el, ci chiar se acutizase, împiedicându-l să doarmă câteva nopți și făcându-l să se gândească numai la ea. La un moment dat, se ridicase din pat și citise poezia lui Yeats despre cel ce pornise spre aluniș cu un foc în suflet. Poetul o scrisese după ce o întâlnise pe Maude Goune – o femeie pe care o zărise o singură dată la o fereastră și de care se îndrăgostise fără speranță.

Thomas se simțea caraghios gândindu-se la asta, la dorința care-l prinsese în mreje. De parcă ar fi fost prins în una din plasele de pescuit fabricate în mănăstire. Se simțise bine vreme de cinci ani, de când urma ritmul abației: *ora*, *labora, vita comunis,* rugăciune, muncă, viața în comunitate. Asta era existența lui. Dom Anthony predica uneori despre ceea ce el numea „trândăvie” – starea vâscoasă în care totul e la fel și care îi poate duce pe călugări la urât și plictiseală, dar Thomas nu suferise niciodată de asta. Regulile și exigențele acestui loc îl consolaseră în vremurile de groaznice îndoieli, de mânie profundă pe care o simțise

atunci când se trezise încă în viață pe când cei pe care îi iubise erau morți.

Și după asta, acel unic moment inofensiv: această femeie care se ridicase în picioare într-o grădină fără flori, fața ei întunecată și frumoasă întorcându-se spre el înconjurată de nimbul de lumină al lunii. Răsturnase starea lui de mulțumire deplină și întreaga ordine.

Chiar în acest moment simțea prezența ei împresurându-l, precum apele ascunse în care înota.

Abia dacă știa ceva despre ea, dar observase verigheta și asta reprezentase o ușurare. Era măritată. Îi era recunoscător sorții pentru asta.

Își amintea cum roșise când vorbiseră despre dansul de împerechere al egretelor. Venise inconștient după ea la jilțul sirenei și, cu siguranță, noaptea următoare *nu avea să doarmă,* ci avea să rămână treaz gândindu-se la cum arăta ea în capelă, la blugii ei albaștri strânși pe coapse.

Starețul conduse slujba și în momentul în care potirul a fost ridicat a simțit brusc dorința, nu de Jessie, ci de casă, de casa lui de aici de la mănăstire, de locul de care se simțea cel mai legat în acest moment. S-a uitat la anafură, rugându-l pe Dumnezeu să-l hrănească cu acea părticică din trupul lui Isus și să i-o scoată pe ea din minte. O să se dezbare el de asta. Sigur o să o facă.

În timp ce călugării plecau din biserică îndreptându-se spre refectoriu pentru masa de prânz, el s-a desprins de grup, urmând cărarea spre chilia lui, pentru că nu voia să mănânce.

Părintele Dominic ședea pe verandă, în balansoarul care fusese cândva vopsit verde. Avea un pled maro cu roșu, model afgan, în jurul umerilor, fără să se legene așa cum făcea de obicei, ci stătea nemișcat, uitându-se fix la un bulgăre de mușchi. Thomas își dădu seama că nu-l văzuse la slujbă. Pentru prima dată, Dominic îi părea bătrân.

— *Benedicite Dominus,* a zis Dominic, uitându-se în sus, savurând acest salut în latină pe care îl folosea adesea.

— Te simți bine? l-a întrebat Thomas. În afară de cele trei săptămâni din primăvară când Dominic stătuse la infirmerie, bolnav de pneumonie, Thomas nu-și amintea să fi lipsit vreodată de la slujbă.

Dominic a zâmbit forțat.

— Sunt bine. Foarte bine.

— N-ai venit la slujbă, a spus Thomas, pășind pe verandă.

— Da, Dumnezeu să mă ierte, am vorbit cu Dumnezeu aici pe verandă. Te-ai gândit vreodată, Thomas, că, dacă Dumnezeu poate fi în potir, poate fi la fel de bine și în alte lucruri, cum ar fi smocul ăsta de mușchi de pe verandă?

Thomas se uită la smocul de mușchi care apăruse între trepte. Arăta ca o buruiană.

— Mă gândesc la asta tot timpul. Numai că nu mai știu pe altcineva de aici care să gândească așa.

Dominic a râs.

— Nici eu. Așa că suntem două boabe într-o păstaie. Sau doi eretici într-o păstaie.

Și-a întins picioarele, făcând balansoarul să se legene încet.

Thomas a ascultat scârțâitul lemnului. S-a aplecat brusc către scaun, sub imperiul unui impuls de moment:

— Părinte Dominic, știu că nu ești duhovnicul meu și că starețul nu e de acord cu asta, dar… nu vrei să mă spovedești?

Dominic s-a oprit din legănat. S-a aplecat înainte uitându-se stupefiat la Thomas.

— Chiar acum, vrei să spui? Aici?

Thomas a dat aprobator din cap, cu trupul crispat de așteptare. Era stăpânit de ideea apărută deodată, de a-și descărca povara din suflet.

— Bine, a încuviințat Dominic. Deja am lipsit de la slujbă, deci sunt „pe calea cea bună”. Hai să

auzim!

Thomas a îngenuncheat lângă balansoar.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit. Au trecut patru zile de la ultima mea spovedanie.

Dominic se uita în curte. După unghiul în care i se îndreptaseră ochii, Thomas era sigur că privea din nou smocul de mușchi.

Thomas a spus:

— Părinte, s-a întâmplat ceva. Cred că mă îndrăgostesc. Am întâlnit-o în grădina de trandafiri.

Vântul bătea în jurul lor, iar ei stăteau într-o liniște fremătătoare, într-o răcoare plăcută, discretă. Simplul fapt de a rosti aceste vorbe, aceste cuvinte nestăpânite, declanșa o mulțime de sentimente în Thomas. Îl duceau într-un loc de unde nu mai putea să revină asupra lor.

Și asta se întâmpla. Îngenuncheat în verandă, lângă Dominic, în ziua lăptoasă. Iubind o femeie pe care abia dacă o cunoștea.

Capitolul 17

În zilele ciudate de după întâlnirea mea cu fratele Thomas la biserica mănăstirii, a început să plouă. Musonul rece de februarie. Insula se bălăcea în Atlantic.

Îmi aminteam de ploile de iarnă din copilăria mea ca de niște episoade crunte, torențiale. Eu și Mike ne grăbeam la vale pe drumul spre școală înghesuindu-ne sub o prelată veche de barcă, în timp ce ploaia ne biciuia picioarele și, când mai crescuserăm, traversam golful în feribotul care se bălăngănea ca o rață de cauciuc.

Pentru mai mult de o săptămână am stat la geam în casa mamei, privind căderea apei peste stejari și răpăiala pe „grota" din cadă. Am gătit cine frugale din stocul de mâncare din cămară, schimbând pansamentul mamei, aducându-i cu meticulozitate pastilele colorate albe și roșii, sfârșind mereu prin a mă opri la o fereastră, uitându-mă în gol. Simțeam că mă întorc mereu într-un loc de curând descoperit în sufletul meu. Ca și cum aș fi alunecat în interiorul cochiliei unui nautilus. Mă retrăgeam din ce în ce mai adânc, pe spirală, spre acel loc familiar, secret.

Uneori urmăream cu mama Jocurile Olimpice de iarnă la televizorul ei mic. Era un mod de a sta împreună în aceeași cameră și ne vedeam de viața noastră de parcă totul ar fi fost normal. Mama se uita la ecran în timp ce își spunea rozariul, lua cu asalt mărgelele roșii și, după ce termina cinci rozarii, răsucea cubul Rubik pe care i-l făcuse Dee cadou de Crăciun cu cinci ani în urmă. În cele din urmă lăsa cubul să-i cadă în poală și își frământa degetele.

Ne gândeam amândouă la ale noastre. Mama, afundată în starea ei de tulburare, era cu gândul la degetul ei îngropat, la trecut, iar eu, la fratele Thomas, la genul acela de lucruri nepermise, pe

care nu le puteam opri. Și încercam, chiar *încercam*.

Uitasem cum e să te mistuie dorința, cum se ridică brusc din pântece ca un stol de păsări care își lua deodată zborul și apoi cobora încet ca niște pene care plutesc.

De unde venea această dorință senzuală? Îmi imaginam că fiecare femeie are un recipient încuiat în pântece, un fel de rezervor de gaz erotic cu care venea pe lume și că al meu se epuizase cu Hugh în primii ani când fusesem împreună. Îl terminasem fără să mă gândesc la consecințe și nu puteam să-l umplu în niciun fel. Știu că-i și spusesem lui Hugh asta – că eu aveam un rezervor mai mic, de un litru, nu de un galon[20], așa cum aveau unele femei. Se uitase la mine de parcă aș fi fost nebună.

— Asta nu li se întâmplă bărbaților, i-am explicat. Voi nu aveți problema economiei, așa cum avem noi. Apetitul sexual vine dintr-un robinet pe care poți să-l deschizi ori de câte ori vrei. E o ofertă nelimitată, ca și cum ai da drumul la apă în chiuvetă.

— Chiar așa? a spus el. Așa ai învățat la biologie?

— Sunt și chestii care *nu* se găsesc în cărți, i-am spus.

— Așa se pare, a zis el de parcă aș fi glumit.

Într-o privință glumeam și în alta, nu. Crezusem că femeile au un libido limitat și când se termina, se termina și gata.

Acum înțelegeam că mă înșelasem. Nu era un rezervor mare sau mic, doar robinete. Toate conectate la o mare erotică nemărginită. Poate că îl lăsasem pe al meu să ruginească, închis sau poate că ceva îl blocase. Nu știam.

Și mama fusese tăcută în acele zile. Nu mai pomenise nimic despre revenirea la mănăstire pentru a le găti călugărilor. Lăsase aceasta sarcină în seama fratelui Timothy. Mă tot gândeam la ce

spusese Hugh, că nevoia ei de a scăpa de sentimentul de vinovăție ar putea apărea din nou. Îmi făceam griji. De fiecare dată când mă uitam la ea aveam impresia că o creatură mare și amenințătoare fusese încuiată într-o pivniță și avea să iasă din clipă în clipă.

La o zi după ce își îngropase degetul făcuse o încercare timidă de a reveni la vechiul ei fel de a fi.

Vorbise în felul ei dezlânat despre cum să transformăm cele șase rețete în patruzeci, despre Julia Child, despre infailibilitatea papei, despre Mike. Slavă Domnului că ea nu aflase despre experimentul budist. De obicei mama nu se abținea să-și exprime părerea în legătură cu orice, iar acum era deosebit de tăcută. Nu era un semn bun.

Nu reușeam să-mi adun energia sau curajul de a o întreba din nou despre Dominic sau despre pipa tatei.

Kat suna aproape în fiecare zi.

— Sunteți încă în viață acolo? întreba. Poate ar trebui să vin să verific.

Îi spuneam mereu că suntem bine. Nu aveam chef de vizite și ea înțelesese.

Și Hugh sunase. Dar numai o dată. Telefonul sunase la două sau trei zile după ce stătusem în jilțul sirenei și simțisem marele dezgheț. Mama și cu mine ne uitam la întrecerile de bob.

Primele vorbe pe care le-a spus Hugh au fost:

— Hai să nu ne certăm.

Voia ca eu să-mi cer scuze pentru data trecută. Puteam să jur. Aștepta răbdător.

— Nici eu nu vreau să ne certăm.

Era tot ce am putut spune.

A mai așteptat puțin. După un oftat a continuat.

— Sper că ai mai chibzuit și te-ai răzgândit în legătură cu venirea mea.

— Nu m-am răzgândit deloc, am spus. Încă sunt convinsă că e mai bine să fac asta singură.

Suna dur, așa că am încercat să îndulcesc puțin mesajul:

— Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, vrei?

A răspuns automat:

— Bine.

Dar știam că nu era așa. Asta e una dintre cele mai grele situații cu care te confrunți când stai cu oameni foarte deștepți: sunt așa de obișnuiți să aibă dreptate, că nu au cum să accepte altă soluție.

În timp ce vorbeam simțeam cum coboară peste mine, ca o jaluzea, o stare de oboseală. Nu i-am spus de părintele Dominic și despre faptul că bănuiam că este implicat într-un fel, pentru că Hugh ar fi despicat firul în patru. Mi-ar fi spus cum să procedez, iar eu voiam să navighez călăuzită doar de instinctele mele.

— Când vii acasă? voia să știe Hugh.

Acasă. Cum puteam să-i mărturisesc că în acel moment simțeam o dorință de nestăpânit să scap de acolo? Aș fi vrut să-i spun: „Te rog, vreau să fiu singură acum, vreau să cobor în adâncurile cochiliei mele de nautilus și să văd ce găsesc acolo”. Dar am tăcut.

Eram mânată de un egoism profund și prostesc, de aceeași nemulțumire care mă apăsa și acasă, dar și de un fel de iubire amară de sine. Viața mea părea plăcută, dar mărginită, neînsemnată. În mare parte, inutilă.

În ultimele zile mă gândisem la viața pe care aș fi vrut să o am, cea pe care mi-o dorisem cândva, demult, o viață de artist plină de dragoste și discuții fascinante despre filosofie, politică și Dumnezeu. Urma să am galeria mea de artă în viața aceea imaginară. Aș fi pictat lucrări suprarealiste fantastice, uimitoare. Mai existase un moment acum câțiva ani când aproape că aș fi făcut saltul spre o astfel de viață – cel puțin parțial. Cu două zile înainte de Crăciun, urcasem în pod să caut vesela „bună”, un serviciu de farfurii produs

de Lenox[21], un model care nu se mai producea și din acest motiv fiecare piesă era neprețuită. Era împachetat în cutii și scos la iveală la sărbătorile mari și la aniversările căsătoriei noastre.

Dee mă văzuse și a știut din prima ce făceam.

— Mamă, mi-a spus. De ce nu le folosești mai des? Pentru ce le păstrezi?

Vocea ei era plină – mi-am dat seama imediat – de milă.

Da, de ce oare? Nu știam, sau nu puteam să spun. Poate pentru înmormântarea mea.

Dee ar fi stat la priveghi și oamenii ar fi spus ce lucru remarcabil era că aveam un serviciu complet de douăsprezece piese după atâția ani. Ce omagiu!

Patru zile după asta m-am simțit sufocată de viața mea mediocră. De când devenise frica de farfurii sparte atât de importantă? Apoi am găsit un loc în dulapul din bucătărie pentru serviciul de farfurii și l-am folosit fără discriminări. Pentru că era miercuri. Pentru că cineva cumpărase una din cutiile mele artistice. Pentru că în Cheers, Sam urma să se însoare cu Diane. Și deși nu depășise cu mult domeniul farfuriilor, apăruse un instinct bun de larghețe.

Cum stăteam la telefon, am vrut să-i vorbesc lui Hugh despre asta, despre porțelanuri și despre pod.

— Jessie, spunea Hugh, mă auzi? Când vii acasă?

— Nu am de unde să știu când o să vin acasă. Nu încă. Aș putea să stau aici, nu știu cât, mult.

— Înțeleg.

Cred că într-adevăr înțelegea. Înțelegea că nu stăteam pe insulă doar pentru a avea grijă de mama. Avea legătură cu nemulțumirea pe care o simțisem toată iarna.

Era ceva ce mă privea pe mine, pe noi.

Dar el n-a spus asta. A spus:

— Jessie, te iubesc.

Știu că ceea ce spun o să sune urât, dar am simțit că-mi spune asta ca să mă testeze, să vadă

dacă îi răspund la fel.

— O să te sun în câteva zile, i-am zis.

După ce am închis, m-am uitat la fereastra șiroind de apă, apoi m-am întors în living, la mama și la televizor, la cursa de bob.

Pe la patru în fiecare după-amiază, se insinua pe sub uși și ferestre, umed, negru. Noaptea îl doream și mai mult pe Thomas.

Începusem să fac băi lungi la primele semne ale întunericului. Șterpelisem o lumânare din adăpostul de uragane al mamei și o pusesem pe marginea căzii. O aprindeam și apoi umpleam cada cu apă cât de fierbinte puteam suporta, până când camera era plină de abur. Puneam adesea frunze de cedru din curte sau o mână de sare, sau o lingură din uleiul de levănțică al mamei, ca și cum aș fi preparat o poțiune. Uneori mirosul era prea puternic.

Mă strecuram apoi în cadă lăsându-mi doar nările să iasă deasupra apei. De parcă abia acum aș fi descoperit apa, fierbințeala – moliciunea ei.

Scufundată, intram într-o stare de vis. Îmi plăcuse întotdeauna *Îndrăgostiți în ceruri roșii* a lui Chagall, pictura în care cuplurile pluteau deasupra acoperișurilor, aproape de lună. Imaginea îmi apărea de fiecare dată când mă scufundam în apă – cuplurile zburând pe ceruri roșii, dar mai frecvent înotând în apa albastră a mării.

Altădată mă gândeam la sirena pe care o pictase Chagall, suspendată deasupra apei, a copacilor – o sirenă zburătoare și mă gândeam la ce spusese Thomas – că le invidiază pe sirene pentru că aparțin deopotrivă aerului și mării.

Într-o noapte m-am trezit. Ceva era diferit. Era, mi-am dat seama, tăcerea de pe acoperiș. M-am uitat pe geam și am văzut că norii se împrăștiaseră. Lumina cădea în cameră ca niște bucăți de mică.

M-am ridicat și am început să caut prin casă ceva, orice, de desenat. Am găsit o cutie veche de creioane colorate în biroul lui Mike, unde fuseseră

lăsate acum douăzeci de ani. M-am dus la bucătărie și le-am ascuțit cu un cuțit de curățat pește.

Pentru că nu găseam altceva decât foi de caiet, am dat jos un desen înrămat al farului insulei Morris, l-am scos din ramă și l-am întors cu fața în jos, apoi am început să desenez frenetic cu niște mișcări largi, flămânde, care îmi erau în totalitate străine.

Am acoperit hârtia cu valuri uriașe de apă albastră. În fiecare colț am desenat câte o cochilie de nautilus cu o lumină portocalie răzbătând din ea, iar pe fundul apei cranii de broaște țestoase, așezate unele peste altele, ca niște coloane ale unei civilizații scufundate, bunăoară, ale Atlantidei. În mijloc i-am desenat pe îndrăgostiți. Trunchiurile lor erau lipite strâns, membrele încolăcite. Părul femeii se unduia în jurul celor doi, ca panglicile în jurul coronițelor de brad. Născuți din apă.

Lucrarea era vie, veselă, dar și puțin înfricoșătoare. Ca atunci când conduci o mașină care țâșnește. Când am terminat, am pus desenul cu farul la loc în ramă, iar tabloul pe perete, cu îndrăgostiții cu fața la zid.

Nu puteam să mă întorc în pat. Eram prea agitată. M-am dus la bucătărie să-mi fac un ceai. Ședeam la masă și beam ceai de mușețel dintr-o cană ciobită, când am auzit un zgrepțănat la ușă. Am aprins becul din verandă și m-am uitat pe geamul de la bucătărie. Max stătea în verandă, cu blana lui neagră udă leoarcă. Am deschis ușa:

— Max, în ce hal arăți!

S-a uitat la mine cu o privire mirată.

— Hai, intră!

Obișnuia să doarmă pe la mai multe case de pe insulă prin rotație, după un program cunoscut numai de el. Mama îmi spusese că apărea o dată la câteva luni, căutând adăpost, dar mă îndoiesc că făcea asta în toiul nopții. Cred că ultimul

proprietar îl dăduse afară. Oare zărise lumina de aici?

Am scos cuvertura veche pe care mama o păstra pentru el în cămară. Pe când se făcea covrig pe pătură, m-am așezat pe podea și l-am șters cu un prosop.

— De ce umbli aiurea în miezul nopții? l-am întrebat.

A ciulit un pic urechile, apoi și-a așezat capul la mine în brațe.

I-am ciufulit urechile, amintindu-mi de ce spusese Thomas despre Max: că îl lua cu el în barcă la treburile lui din stâncărie.

— Îți place de fratele Thomas? l-am întrebat.

A dat din coadă, probabil din cauza „siropului" care îmi invadase vocea. Genul de ton folosit cu bebelușii, puii de cățel sau de pisică.

— Știu; și mie îmi place de el.

Frecatul spinării lui Max îmi făcuse mai bine decât ceaiul. Sentimentul ala ciudat dădea înapoi.

— Max, ce o să mă fac? am zis. Mă îndrăgostesc.

Ajunsesem la această concluzie și când șezusem în jilțul sirenei, dar nu o rostisem. M-a surprins ce ușurare îmi adusese această mărturisire, chiar dacă o făcusem în fața unui câine.

Max a expirat zgomotos și și-a închis ochii. Nu știam cum puteam să nu mai simt ceea ce simțeam. Cum să înlătur sentimentul că el era „alesul", cel pe care trebuia să-l întâlnesc. Nu era doar bărbatul care mă incitase, era fărâmă de etern din el – lucrurile pe care nu le cunoșteam, pe care nu le gustasem încă și pe care poate că urma să nu le încerc niciodată.

Atunci părea aproape mai ușor să trăiesc într-un mariaj în derivă decât cu regretul că urma să merg mai departe fără să-l cunosc pe el, fără să zbor pe un cer purpuriu sau pe o mare albastră.

— Numele soțului meu este Hugh, i-am zis lui Max, care părea deja să doarmă buștean. Hugh, am

spus din nou, apoi am continuat să rostesc numele în gând, ca pe un mod de a mă salva.

Hugh. Hugh. Hugh.

Capitolul 18

Pe 2 martie am scos mașinuța de golf din garaj și am mers pe drumurile pline de noroi până la magazinele de lângă feribot. Soarele revenise, cu aspectul său indiferent, de iarnă – un foc mic, puternic și strălucitor. În timp ce mă hurducăiam printre stejari, mă simțeam ca o creatură care tocmai ieșise din subteran.

Voiam să cumpăr ceva de mâncare de la Caw Caw General și să văd dacă vindeau acuarele – aveam nevoie și de altceva în afară de creioanele colorate ale lui Mike. Însă, în primul rând, voiam să vorbesc cu Kat despre părintele Dominic.

Feribotul era la chei și câțiva turiști se plimbau pe trotuar cu gecile încheiate până la gât. Am parcat în fața magazinului de suvenire al lui Kat, unde Max stătea sub copertina cu dungi albe și albastre.

Kat atârnase o oglindă mică deasupra ușii magazinului, un vechi obicei *gullah,* cu scopul de a-l speria pe Booga Hag.

Când am deschis ușa, Max s-a năpustit în magazin înaintea mea. Kat, Benne și Hepzibah mâncau înghețată din niște caserole de plastic.

— Jessie! a țipat Benne.

Kat mi-a zâmbit.

— Bine ai venit în lumea celor vii! Vrei niște înghețată?

Am clătinat din cap.

Hepzibah purta o rochie neagră cu imprimeuri cu fulgere albe și un turban din același material, după obiceiul ei. Arăta ca un frumos nor de furtună.

Max s-a încolăcit la picioarele lui Benne, iar ea l-a mângâiat uitându-se la mine.

— Mama zice că ai fost nepoliticoasă.

— O, Doamne, Benne, chiar trebuie să repeți fiecare prostie pe care o spun?

— Crezi că am fost nepoliticoasă? am întrebat-o jumătate în glumă, jumătate bosumflată.

A zâmbit răutăcios.

— Păi, tu cum ai califica situația asta: cineva sună în fiecare zi, întrebând „Pot să vin în vizită? Pot să vă aduc mâncare? Pot să vin să vă pup picioarele?”, iar interlocutoarea răspunde sec: „Suntem bine, mulțumesc. Acum lasă-ne!”

— Eu n-am spus „Acum lasă-ne!” Și nu-mi amintesc să fi vrut să ne pupi picioarele. Dacă vrei însă, poți face asta acum.

Fără să știu de ce, când eram în prezența lui Kat, începeam să mă port exact ca ea.

— Suntem cumva iritate? Evident, dacă *eu* aș fi stat două săptămâni cu Nelle Dubois, și eu aș fi sărit la gâtul oamenilor.

Eram pentru prima dată la magazin, așa că am aruncat o privire în jur.

Mesele și rafturile de pe perete erau ticsite cu o colecție impresionantă de obiecte cu sirene: lanțuri pentru chei, prosoape de plajă, vederi, săpunuri cu sirene gravate, deschizătoare de sticle, prespapieruri, lămpi de veghe. Erau păpuși-sirenă, seturi pieptene-oglindă, chiar și sirene de atârnat în pomul de Crăciun. Pliantele cu sirene erau îngrămădite într-o umbrelă în colț și o duzină de clopoței de vânt în formă de sirenă atârnau de tavan, în mijlocul magazinului trona o masă cu un teanc frumos aranjat din broșurile părintelui Dominic – *Povestea sirenei* – cu un anunț care le decreta exemplare speciale cu autograful autorului.

— Ia ceva, mi-a spus Kat. Un cadou – niște cercei, ceva.

— Mulțumesc, nu.

— Iar ești nepoliticoasă, mi-a spus.

Am luat o cutie cu „Lacrimile sirenei”.

— Bun, atunci o să le iau pe astea.

Benne mi-a adus un scaun pliant dintr-o debara și m-am așezat.

— Ce te aduce în oraș? m-a întrebat Hepzibah.

— Mâncarea. Și m-am gândit să văd dacă pot găsi… m-am oprit, ezitând să rostesc cu voce tare.

Vechiul meu obicei de a-mi ține desenele sau lucrările încuiate la loc sigur, ca un copil potențial obraznic închis în camera lui. M-am uitat în jos. Îmi țineam palmele lipite una de alta între genunchi.

— Diverse chestii pentru pictură, am spus cu un efort pe care speram că nimeni nu-l observase. Acuarele, pensule, hârtie…

— La Caw Caw găsești fierbătoare electrice de hot-dog, dar mă îndoiesc că au chestii de astea de pictură. S-a întins și a luat un creion și hârtie de pe tejghea.

— Uite, scrie ce-ți trebuie și o să-l pun pe Shem să-ți cumpere când pleacă data viitoare cu feribotul.

Am mâzgălit articolele de bază, în timp ce ele își terminau înghețata.

— Înțeleg că plănuiești să mai stai un timp, nu? a spus Hepzibah.

— Mama are nevoie de mine, așa că am să mai rămân o vreme.

Kat și-a ridicat sprâncenele.

— Cât înseamnă „o vreme”?

— Cred că nedefinit, am spus, încercând să scap de acest subiect.

— Și Hugh? m-a întrebat.

I-am dat lista.

— Când m-ai sunat acasă la mine, m-ai acuzat că o neglijez pe mama. Cred că expresia exactă era „nu poți să pretinzi că n-ai o mamă”. Și acum mă acuzi că-l neglijez pe Hugh?

Vocea mea urcase, falsând pe *Hugh.*

Kat a reacționat de parcă aș fi pocnit-o în față.

— Pentru numele Domnului, Jessie, nu-mi pasă dacă ai sau nu grijă de Hugh. E bărbat în toată firea, poate să aibă grijă de el. M-a preocupat pe mine vreodată cum le poartă nevestele de grijă

bărbaților lor? Mă întrebam doar dacă totul e OK între voi.

— De parcă asta ar fi treaba ta, a intervenit Hepzibah.

Nu-mi puteam da seama ce are Kat în minte.

— Spune-ne, cum se simte Nelle? a întrebat Hepzibah.

Am ridicat din umeri.

— Să fiu sinceră, cred că mama suferă de depresie. Stă în fotoliu și se uită la televizor, jucându-se cubul Rubik. Și asta e tot ce face.

— Trebuie să mergem la restaurant la „Max", a explodat Kat. Câinele adormise cu capul pe pantoful lui Benne, dar a deschis ochii când și-a auzit numele rostit.

— O să luăm cu toatele prânzul la restaurant sâmbătă.

De-a lungul vremii, mama încercase de câteva ori să-și desfacă firul din nodul cu trei capete pe care îl făcuseră și îl aruncaseră în mare împreună. Dar Kat refuzase să o lase să se izoleze. Loialitatea ei – și a lui Hepzibah – nu cedase nici măcar o singură dată.

— E o idee bună, am spus, dându-mi seama că nu puteam sta supărată pe Kat mai mult de trei minute. Nu știu de ce, dat fiind faptul că era cea mai agresivă femeie pe care o știam. Dar nu cred că o să vină, am adăugat.

— Zi-i că sâmbătă asta papa ia prânzul la „Max". Asta ar trebui să o convingă.

Hepzibah se întoarse spre mine.

— Spune-i doar că ne lipsește și că am vrea să o vedem.

— Am să încerc, am spus. Dar nu am speranțe prea mari.

Uitându-mă peste capetele lor, am văzut desenul cu epave pe care îl făcusem când aveam unsprezece ani, înrămat și atârnat deasupra casei de marcat.

— Uite, desenul meu în flăcări.

O barcă albă zăcea pe fundul oceanului, cu o caracatiță zâmbitoare, o scoică uriașă cu ochi indiscreți și o ceată de căluți-de-mare. Părea ca o pagină dintr-o carte pentru copii, mai puțin barca arzând în mijloc.

Foc în adâncuri – așa îmi imaginasem moartea lui în copilărie – ca un infern pe care nimeni nu-l putuse stinge. La suprafața vălurită a apei plutea, ca și planctonul, cenușa, iar deasupra soarele zâmbea unei lumi calme, fără nori.

Nu remarcasem câtă durere e în acel desen, până acum. Un copil care voia ca lumea să redevină perfectă.

Când m-am uitat în jur, am văzut că Hepzibah mă studia cu atenție.

— Îmi aduc aminte când ai făcut acest desen. Erai un copil trist.

Kat s-a răstit la ea:

— Și ce bine că ne aduci aminte.

— Jessie *era* tristă, a continuat Hepzibah. Ea știe asta și noi o știm. Așa că de ce să nu o spunem?

Pe ea nu o deranjau niciodată izbucnirile nervoase ale lui Kat. Probabil că de asta se înțelegeau așa de bine.

— De ce nu vorbiți niciodată despre perioada aceea? am întrebat-o pe Kat. *Vreau* să vorbim despre asta. Am nevoie. Vreau să știu, de exemplu, de ce toată lumea, inclusiv mama, a fost de părere că o scânteie din pipa tatei a aprins focul.

— Pentru că o scânteie din pipă *a fost* ceea ce a declanșat focul, a spus Kat și am văzut-o pe Hepzibah dând din cap.

— Păi, am găsit asta în sertarul toaletei mamei, am spus, scoțând pipa din geantă.

O țineam în palmă ca pe anafura la împărtășanie sau ca și cum ar fi fost un fluture cu o aripă ruptă. Un miros de tutun amestecat cu lemn dulce răzbătea din cupa pipei.

Se uitau la pipă fără să spună nimic, cu caserolele goale de înghețată rămase stinghere în poală. Fețele lor erau complet lipsite de expresie.

Într-un final, Kat a întrebat:

— Și Nelle ce a spus de asta?

— Nu i-am arătat-o încă. Mi-e frică ca nu cumva să o afecteze prea tare când o vede.

Kat a întins mâna către pipă și i-am dat-o. A întors-o de câteva ori, de parcă aștepta un răspuns divin de la acest obiect.

— Poliția a emis o ipoteză când a spus că pipa a declanșat focul. A fost altceva – cu ce schimbă asta lucrurile acum?

Mi-a dat pipa înapoi.

— Atunci, de ce a lăsat mama poliția și pe toată lumea să creadă că a fost pipa? De ce ar fi mințit? am întrebat.

O rază de soare se strecură printre nori și toate trei și-au rotit fețele spre lumina prăfoasă.

— Am mers și am vorbit cu părintele Dominic, am spus. Într-un fel, l-am acuzat că știe ceva despre motivul pentru care mama și-a tăiat degetul.

— *Nu* puteai să faci așa ceva, a spus Kat.

— Ba da. Și știi ce mi-a spus? Să o las baltă. Spunea că, dacă nu, o să-i fac rău mamei.

— A spus el asta? Kat s-a ridicat și s-a dus la tejghea. Nu are deloc sens. S-a uitat la Hepzibah, care părea la fel de derutată ca și ea.

— Ascunde ceva, am insistat.

Kat a venit în spatele scaunului meu. Și-a coborât mâinile pe umerii mei și le-a ținut acolo. Când a vorbit, ironia din voce îi dispăruse.

— O să-i dăm noi de capăt, Jessie. O să vorbesc cu Dominic.

I-am zâmbit recunoscătoare, remarcând pe obrazul ei locul unde se termina urma de fond de ten.

A înghițit în sec, trădându-și toată afecțiunea pe care o nutrea față de noi.

Momentul probabil că însemna prea mult pentru ea, pentru că și-a ridicat brusc mâinile de pe umerii mei și a schimbat subiectul.

— În schimb, o să trebuiască să-mi pictezi niște tablouri cu sirene ca să le vând în magazin.

— Ce?

A înconjurat scaunul și a venit în fața mea.

— M-ai auzit. Ai zis că vrei să pictezi, deci pictează sirene. Poți doar să mi le lași în consignație. O să scoatem bani frumoși pe ele.

M-am uitat la ea cu gura căscată. Mi-am imaginat o pânză cu cer azuriu plin de sirene cu aripi, care zburau ca îngerii și plonjau de la înălțime în adâncuri. Am încercat să-mi aduc aminte ce spusese Thomas despre aripile sirenelor. Că erau un fel de muze ale mării care aduceau mesajele din adâncuri. Trăind în două lumi.

Kat a spus:

— Deci, ce părere ai despre asta?

— Poate o să încerc. O să văd.

Turiștii pe care îi observasem mai devreme se aventuraseră înăuntru, iar Kat s-a îndreptat să-i întâmpine, iar Hepzibah s-a ridicat în picioare, spunând că trebuie să meargă acasă. Și eu trebuia să plec, dar am continuat să stau cu Benne, gândindu-mă încă la Thomas.

În ultimele douăsprezece zile, închisă în casa mamei, mi-am spus atâtea chestii, contradictorii. Că sunt îndrăgostită, mai mult, că asta era Marea Dragoste și că ar trebui să fug din fața ei înainte ca întreaga mea viață să fie dată peste cap. Și apoi, în alte dați, alternativ, că această pasiune e nesănătoasă și că traversez un moment de criză pe care, în cele din urmă, o să-l depășesc și că ar trebui să am răbdare.

Nu-mi dădeam seama de ce a te îndrăgosti de cineva presupunea atâta agonie. Îmi simțeam inima sfâșiată.

Benne s-a îndreptat și s-a uitat încruntată la mine, cu vârful limbii pe buza de sus.

— Jessie? a spus ea.

— Ce-i, Benne?

Și-a tras scaunul mai aproape de mine și și-a apropiat buzele de urechea mea, așa cum fac copiii când îți împărtășesc un secret.

— Te-ai îndrăgostit de unul din călugări, mi-a șoptit.

M-am tras în spate și m-am uitat la ea.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Știu.

Să neg ar fi fost inutil. Benne, evident, nu greșea niciodată.

Aș fi vrut să mă pot supăra pe ea, să o cert pentru că îmi bântuia prin sentimente, dar ea s-a ridicat și mi-a zâmbit. O femeie de o seamă cu mine care avea mintea unui copil și capacități psihice paranormale. Ea nici măcar nu știa cât de periculos putea fi adevărul, chiar și în cele mai mici fărâme împrăștiate aiurea.

— Benne, i-am spus luându-i mâna în palme. Ascultă cu atenție. Nu trebuie să mai spui despre asta nimănui. Promite-mi!

— Dar am spus deja.

I-am lăsat mâna să cadă și am închis ochii pentru un moment, înainte să o întreb:

— Cui? Cui i-ai spus?

— Mamei, mi-a răspuns.

Capitolul 19

Pe sub ușa din spate fusese strecurat un plic pe care scria un singur cuvânt: *Jessie.*

L-am găsit când m-am întors de la magazinul lui Kat. L-am ridicat și am studiat scrisul îngroșat, înclinat și care sugera o oarecare ezitare, de parcă autorul s-ar fi oprit și ar fi încercat din nou de câteva ori.

Uneori pur și simplu știi anumite lucruri. Ca Benne, bunăoară.

L-am pus în buzunarul pardesiului meu exact în momentul în care a intrat mama.

— Ce-i asta? a întrebat.

— Nimic, i-am spus. Scăpasem ceva pe jos.

Nu l-am deschis imediat. L-am lăsat în buzunar, apăsându-mă ca o mână pe coapsă. Mi-am zis: „Întâi o să o sun pe fiica mea. Apoi o să fac ceaiul. Când o să fiu sigură că mama doarme, o să stau pe pat să-mi sorb ceaiul și o să deschid plicul”.

Îmi plăcea la nebunie să-mi amân o plăcere. Hugh îmi spusese odată că oamenii care sunt în stare să-și amâne o plăcere sunt pe deplin maturi. Eu puteam să amân bucuria zile, luni, ani întregi. Atât de „matură” eram. Învățasem asta din copilărie, când mâncam bomboane umplute. Mike spărgea bomboana imediat ca să ajungă la ciocolata din mijloc, în timp ce eu o lingeam și o tot lingeam, într-un proces îngrozitor de lent.

Am format numărul de telefon al lui Dee, de la Vanderbilt, și am ascultat-o pălăvrăgind despre ultima ei ispravă. Frăția din care făcea parte organizase „cea mai mare bătaie cu perne din lume”, la care participaseră 312 persoane pe un teren de fotbal. Se pare că evenimentul fusese urmărit de un așa-zis evaluator de la Guinness Book.

— A fost ideea mea, mi-a spus ea mândră.

— Sigur, i-am spus. Fiica mea, deținătoare a unui record mondial. Sunt foarte mândră.

— Ce face bunica? m-a întrebat.

— E bine, i-am zis.

— Ai aflat de ce a făcut-o?

— Încă nu vorbește cu mine. Cel puțin nu despre asta. Ascunde ceva. Totul e foarte complicat.

— Mamă, mi-am adus aminte de ceva. Poate că nu e important.

— Ce anume? Spune-mi!

— Odată, când eram acolo, cu foarte mult timp în urmă, ne plimbam pe locul unde sunt îngropați sclavii, cimitirul, știi unde, nu? Și bunica a luat-o brusc razna.

— Cum adică a luat-o razna?

— A început să plângă și să spună niște chestii.

— Ții minte ce anume?

— Nu prea. Ceva despre faptul că vedea mâna sau degetele unui mort. Cred că vorbea despre cei îngropați acolo, dar era total „dusă” și m-a speriat puțin.

— N-ai pomenit niciodată despre asta.

— Dar ea face chestii din astea, ciudate. Așa e bunica.

Dee s-a oprit și am auzit caseta ei cu U2 cântând în fundal.

— Trebuia să-ți fi spus. O, Doamne, mamă, crezi că, dacă aș fi spus ceva, nu s-ar mai fi întâmplat asta?

— Ascultă-mă: nu ar fi influențat deloc ce a făcut. Crede-mă. OK? Bunica ta e bolnavă, Dee.

— OK.

După ce am închis, am făcut un ceai de mentă și am luat o ceașcă cu mine în sufragerie. Acolo erau mama, televizorul, cubul Rubik. Rușii câștigaseră o medalie la patinaj, iar imnul lor răsuna în cameră ca un marș funebru. Am pus cana pe masă și am bătut-o ușor pe umăr. Episodul descris de Dee îmi sporise starea de confuzie.

— Ce faci? Ce-ți face mâna?

— Bine. Dar nu-mi place ceaiul de mentă. Are gust de pastă de dinți, a spus.

Am închis ușa de la camera mea și am încuiat-o, apoi am scos plicul din buzunar. L-am pus în mijlocul patului și m-am așezat lângă el. Sorbeam ceaiul și mă uitam la el.

Nu mă îndoisem niciun moment că o să-l deschid. Nici nu încercam să prelungesc momentele de anticipare a ceva plăcut – lunga așteptare a ciocolatei din mijlocul bomboanei. Eram aproape speriată. Țineam în mână plicul Pandorei.

L-am rupt și am scos o foaie liniată de hârtie, zdrențuită la o margine, de parcă ar fi fost ruptă dintr-un caiet.

> Jessie,
>
> Sper că nu sunt prea obraznic în exprimare, dar mă gândeam să te întreb dacă nu ai vrea să vii cu mine în stâncărie cu barca cu motor. Nu sunt încă egrete, dar am zărit un stol de pelicani albi, păsări foarte rare. Voi fi la docurile de lângă stâncărie mâine la două după-amiază și mi-ar face mare plăcere dacă mi te-ai alătura.
>
> Fratele Thomas (Whit)

Whit. Am atins cuvântul cu degetul, apoi l-am rostit cu voce tare, simțind intimitatea creată între noi de dezvăluirea numelui lui real. Simțeam ca și cum mi-ar oferit o latură ascunsă a lui, cea pe care mănăstirea nu o controla. Și, cu toate astea, tonul era destul de formal: „Mi-ar face mare plăcere dacă mi te-ai alătura”.

Am citit-o de câteva ori. Nu mi-am dat seama că am răsturnat cana de ceai decât când am simțit umezeala cu piciorul. Am șters ce se putea cu un prosop și m-am întins pe pat lângă pată, inspirând mirosul de mentă, prospețimea dulce și proaspătă a

cearșafurilor ducându-mă cu gândul la un nou început.

Șase pescărușI m-au escortat pe docul din stâncărie într-o formație perfectă, ca un mic escadron de avioane așteptând să decoleze. Am ajuns mai devreme, mult mai devreme. Mai mult de grijă decât de grabă. Mă gândisem că, dacă soseam mai repede și simțeam că nu pot să mă întâlnesc cu el, aș fi putut pleca, pur și simplu. Nevăzută.

Pentru mai bine de o oră am stat picior peste picior pe marginea docului, sub tavanul de lumină sclipitoare, fără nori, studiind apa. Era gălbui-roșcată, culoarea fructelor de mango și a pepenelui galben, iar apa adusă de flux împroșca pilonii docului de parcă golful și-ar fi pierdut răbdarea.

O barcă roșie cu vopseaua decolorată, aproape roz, stătea cu fundul în sus pe una din marginile docului, cu carena încrustată de scoici.

Am recunoscut barca lui Hepzibah. Mă plimbase deseori cu ea în urmă cu treizeci de ani. La celălalt capăt, o șalupă verde, fistichie și aproape nouă, a trecut în viteză, lăsând în urmă dâre de spumă.

Am auzit o scândură trosnind în spate, și pescărușii au zburat. Când m-am întors, l-am văzut stând pe doc, uitându-se la mine. Purta blugi și o cămașă de doc cu mânecile suflecate. Umerii îi erau mai largi și mai musculoși decât îmi imaginasem, iar brațele îi erau bronzate ca ale cuiva care lucra în soare. O cruce de lemn îi atârna pe piept, în discordanță cu restul înfățișării.

Mă simțeam de parcă până atunci această imagine stătuse ascunsă undeva în străfundurile minții mele și acum prinsese viață. Un bărbat în carne și oase și totuși, nu atât de real.

— Ai venit, mi-a spus. Nu știam dacă o să vii.

M-am uitat în jos.

— Mi-ai promis pelicani albi.

A râs.

— Am zis că *am zărit* pelicani albi. N-am cum să promit că o să-i vedem.

S-a urcat în barcă și, întinzându-mi mâna, m-a ajutat și pe mine să urc. Pentru o clipă, fața lui aproape s-a atins de a mea. Am simțit mirosul de săpun al pielii lui, și, din cauza căldurii, un ușor iz de mosc.

M-am așezat pe bancheta din față – pe locul lui Max, cred –, cu fața spre Thomas care pornea micul motor. Stătea la prora, lângă vârtejul de apă gălbuie, ținând cârma, croindu-ne drumul spre mijlocul golfului.

— Ar trebui să-ți spun Thomas sau Whit? l-am întrebat.

— Nu mi-a mai spus nimeni Whit de ani de zile. Nu cred că mi-ar displăcea să aud numele ăsta.

— Presupun ca mama ta ți-a dat numele ăsta. Iar pe celălalt, starețul.

— De fapt, mi-a dat numele de John Whitney O'Conner, dar mi-a spus mereu Whit.

— OK. Atunci Whit să fie, am rostit, încercând parcă să văd cum suna.

Am cotit spre delta în reflux din spatele insulei printr-un lac. Am străbătut canale atât de înguste din mlaștină, că aproape aș fi putut atinge iarba de pe maluri. Nu am încercat să vorbim în zgomotul motorului. Cred că amândoi voiam să ne obișnuim cu ideea că ne aflam împreună într-o barcă care se afunda în adâncurile neumblate ale mlaștinii.

Mi-a arătat bancuri de pești, apoi câteva berze care și-au luat zborul din iarbă, un cuib de vulturi-pescari cocoțat în vârful unui pin mort.

Am străbătut canalele sinuoase ale mlaștinii, iar, la un moment dat, Whit a cotit brusc spre un lac – o fundătură înconjurată de iarbă înaltă cam de doi metri. A oprit motorul, iar pacea și solitudinea locului m-au copleșit. Mă simțeam de parcă trecusem prin urechea unui ac spre un spațiu aflat în afara timpului.

A aruncat ancora în apă.

— Aici am văzut pelicanii albi. Cred că mâncau pe aici pe undeva, așa că, dacă suntem norocoși, o să zboare pe aici.

Se uita la cer, obligându-mă să fac la fel, ca să mă uit la altceva decât la fața lui. Eram amețită de soare și de ierburile din jur.

— Ce-i aia? am întrebat arătând spre o structură de lemn care depășea tufișurile pe o insuliță cam la zece metri în spatele lui.

— Acolo e schitul meu. De fapt un loc unde mă simt bine. Merg acolo ca să citesc sau ca să stau și să meditez. Mai și ațipesc, uneori. Dacă e să fiu absolut sincer, cred că mai mult dorm decât meditez.

— Dormi în post, adică, am comentat în glumă.

Mă simțeam incredibil de bine.

— Faptul că dorm nu l-ar surprinde pe stareț, dar cred că sihăstria, da. El nu știe de existența ei.

— De ce?

— Sunt aproape sigur că nu ar fi de acord.

Îmi plăcea faptul că avea secrete, mi se părea un fel de disidență față de mănăstire.

— Știi că pelicanii albi nu plonjează în apă pentru a prinde peștele, așa cum fac pelicanii bruni? mi-a spus. Ei lucrează în echipă. I-am văzut stând pe apă într-un cerc mare înconjurând peștele. E un mod foarte ingenios de a prinde peștele.

— Cred că eu sunt un pelican brun, am spus, și, chiar din clipa când am rostit cuvintele mi-am dat seama ce stupid sună. Ca unul din chestionarele din revistele pentru femei. Gen: „Dacă ai fi o culoare, care ar fi ea? Dacă ai fi un animal, pe care l-ai alege?”

— De ce spui asta? m-a întrebat.

— Nu știu, probabil pentru că lucrez singură.

— Nici măcar nu știu cu ce te ocupi.

Nu-mi prea place să spun „Sunt artistă”. Cuvintele astea îmi rămân în gât de fiecare dată.

— Am un atelier de artă, am spus. Lucrez acolo, din când în când.

— Deci ești artistă, a spus el.

Nu sunt sigură dacă îmi mai spusese cineva asta. Nici măcar Hugh.

— Și ce faci? m-a întrebat.

— Fac – făceam un fel de obiecte de artă pictate. Nu știu cum să le descriu.

— Hai, mi-a spus. Încearcă.

M-a surprins cât de mult îmi doream să-i spun. Am închis ochii, încercând să fiu cât mai sugestivă.

— Încep cu o cutie de lemn, un fel de cutie obscură. Am făcut o pauză. Nu-mi venea să cred că spusesem „cutie obscură”. Pentru *numele Domnului*, îi uram pe cei care spuneau asta. Nu, nu o cutie obscură. Mai degrabă un fel de altar mexican. Și pictez scenele din interior – poate fi vorba de peisaje, oameni, orice. Apoi aranjez niște obiecte în față, ca un fel de prelungire a picturii – un fel de efect de dioramă.

Am deschis ochii și mi-am dat seama cât de tare mă impresiona felul în care arăta. Cât de bine arăta aplecat în față, cu coatele pe genunchi, ascultând concentrat ce îi spuneam.

În lumina intensă, ochii lui albaștri aveau exact culoarea cămășii de denim.

— Par minunate, a spus el.

— Crede-mă, nu sunt. La început, așa am crezut. Când m-am apucat de ele erau pline de sarcasm, inteligente, dar în timp au devenit mult mai planificate și mai… (am căutat cuvântul în minte întâi) necontroversate – m-am auzit spunând.

— E un mod interesant de a defini situația.

M-am uitat la el. Tot ce spuneam suna aiurea. Nici măcar nu știam la ce mă referisem când am spus „necontroversate”.

— Adică, mă gândesc că arta ar trebui să evoce ceva, să stârnească o reacție în oameni, nu doar să

arate frumos. Ar trebui să scoată oamenii din apatie, un pic măcar.

— Da, dar uită-te puțin în jur.

A întins mâna arătând spre ierburile din jur, spre apa în mișcare lină, la lumina care se reflecta din suprafața apei ca niște bucăți de sticlă.

— Uită-te la *asta.* Cum rămâne cu frumusețea de dragul frumuseții? Uneori mă uit la copacii de aici, plini de egrete, sau la o pictură cum e a lui Bernini – *Extazul Sfintei Tereza* – și uit de mine. Uneori toate astea îmi dau peste cap noțiunile de ordine și comportament mai mult decât dacă ar fi „controversate”.

Vorbise cu pasiune și convingere, gesticulând atât de tare, încât barca se legăna obligându-mă să mă țin de marginea ei, ca să-mi păstrez echilibrul. Era aproape ca și cum aș fi trăit starea de care vorbea – uitarea de sine.

— Știu ce vrei să spui, dar cu toate astea vrei ca arta să-i facă pe oameni să vibreze, să-i facă să gândească.

— Da, am zis.

— E o părere, dar cred că adevărata vibrație nu vine din faptul că arta e controversată sau pentru că aduce critici societății, ci din faptul că privitorul se pierde în stropul de frumusețe pe care îl exprimă ea. Asta îl face să întâlnească eternitatea.

Nu puteam vorbi. De fapt, îmi era frică să nu mă fac de râs izbucnind în plâns, deși nu știam de ce simt nevoia asta. Trecuse atât de mult timp de când nu mai purtasem discuții ca aceasta.

Barca fusese purtată de curent până aproape de marginea apei, acolo unde, deasupra ierburilor, plutea un miros greu, pătrunzător. S-a lăsat pe spate proptit în coate, iar barca s-a scufundat un pic mai tare în apă.

— Sună foarte misterios, i-am zis.

— Ce anume?

— Întâlnirea cu eternitatea de care vorbeai. O să spui că-s grea de cap, dar ce înseamnă asta, mai

exact?

Mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Nu cred că ești grea de cap, pentru că nici eu nu pot spune exact ce este.

— Dar tu ești călugăr.

— Da, dar sunt un novice, măcinat de îndoieli.

— Probabil ai avut de mai multe ori parte de aceste… întâlniri cu eternitatea, câta vreme eu, nu. Aproape toată viața am fost mamă și soție, am avut grijă de casă. Să spui că sunt artistă… e puțin forțat. Am cochetat doar cu arta.

Și-a mijit ochii, fixând cu privirea ceva ce se afla deasupra umărului meu.

— Când am venit prima oară aici aveam sentimentul că a transcende realitatea de zi cu zi te face superior. Mă chinuiam să meditez, să țin post, să mă detașez, genul ăsta de lucruri. Apoi, într-o zi, în stâncărie, am realizat că simplul fapt de a mă afla aici, de a munci în acest mod mă făcea fericit. Și, în final, am ajuns la concluzia că ceea ce contează este să te lași în voia lucrurilor pe care le iubești. S-a întors spre mine: Tu ai făcut asta. Nu mi-aș face prea multe probleme despre întâlnirea cu eternitatea. Nu o poți fabrica, oricum. Apare doar atunci când guști ceva în afara timpului, un moment rar, când ți se dă fericirea de a păși în afara ta. Dar mă îndoiesc că e mai important decât să faci lucrurile pe care le iubești.

S-a întors pe partea cealaltă și a brăzdat apa cu degetele.

— Ești norocoasă că ai crescut aici.

— Și eu am crezut asta o vreme. Am încetat să iubesc insula la vârsta de nouă ani. Ca să fiu sinceră, am început să o iubesc din nou numai acum, când am revenit aici.

S-a înclinat mai tare în față.

— Și ce s-a întâmplat când aveai nouă ani? Sper că nu te superi dacă întreb.

— Tata a murit într-un incendiu pe barca lui. I-a explodat rezervorul de combustibil. S-a spus că o

scânteie din pipă a fost cauza.

Am închis ochii încercând să-l fac să înțeleagă cât de legată fusesem de tata și că, atunci când a murit întregul univers al copilăriei mele s-a năruit.

— Insula n-a mai fost aceeași pentru mine, de atunci. A devenit un fel de țarc sufocant, am adăugat.

Stând în barcă mi-am atins fără să vreau fruntea, acolo unde preotul îmi făcea cu cenușă semnul crucii. Simțeam acel loc ca pe unul mort.

— Și mama, am continuat eu, s-a schimbat. Era veselă, normală, dar, după moartea lui, religia a devenit o obsesie pentru ea. De parcă și ea ne-a părăsit.

N-a spus: „E groaznic, îmi pare rău să aud asta" sau unul din lucrurile obișnuite pe care le spun oamenii, dar am surprins o sclipire de tristețe în ochii lui. De parcă o experiență nefericită pe care ar fi trăit-o cândva îl făcea să înțeleagă întreaga dimensiune a tristeții mele. Îmi aduc aminte că m-am întrebat oare ce lucru groaznic i se întâmplase lui.

Un fâlfâit pe albastrul cerului mi-a atras atenția, am ridicat ochii și am văzut un bâtlan cu un pește zbătându-i-se în cioc. Pasărea a lunecat pe deasupra bărcii, printre noi.

— Ideea este că eu îi dădusem pipa cadou de Ziua Tatălui. Așa că mereu au crezut că…

— Ai crezut că într-un fel din cauza ta s-a întâmplat, a spus el, continuând ideea mea.

Am dat din cap.

— Însă zilele trecute am găsit pipa în sertarul de la măsuța de toaletă a mamei. Fusese la ea, tot timpul, am spus încercând să râd, scoțând un sunet slab, forțat.

Nu voiam să ajung la discuțiile despre moartea tatei sau despre ce a însemnat asta – despre golul lăsat în mine – sau despre firea ciudată a mamei. Voiam să revenim la subiectul de dinainte, să vorbim despre artă, despre eternitate.

Am avut un impuls trecător de a-l întreba despre părintele Dominic, dar am renunțat la idee.

Mi-am schimbat poziția, îndoindu-mi un picior sub mine.

— Spune-mi, de când ești aici?

Nu a răspuns imediat. Părea un pic derutat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Patru ani și șapte luni, mi-a spus într-un final. O să depun jurămintele definitive în iunie.

— Cum adică, nu le-ai depus încă?

— Sunt ceea ce se cheamă călugăr aspirant. Aici vreme de doi ani ești novice, apoi trei ani ești călugăr aspirant și apoi decizi dacă vrei să rămâi aici pentru totdeauna.

Și apoi decizi.

Cuvintele acestea m-au tulburat. Mă uitam cum îi răvășește vântul părul tuns scurt. Mă uimea cât de simplu era totul, cât de puțin neliniștită mă simțeam, cât de prinși eram într-o lume care nu avea nimic de-a face cu viața mea din Atlanta, cu Hugh. Chiar mă gândeam la un viitor cu acest bărbat.

— Și ce făceai înainte?

— Eram avocat, a spus, și, pentru o fracțiune de secundă, în voce, în privirea intensă, în felul în care s-a îndreptat spre scaun, au răzbătut toată încrederea și stăpânirea de sine. Am conștientizat brusc că viața lui de dinainte de a veni aici fusese foarte importantă pentru el.

— Și ce te-a făcut să renunți și să vii aici?

— Nu sunt sigur că ai vrea să știi. E o poveste lungă, tristă.

— Păi, eu ți-am spus povestea *mea* lungă și tristă.

Mă întrebam ce i s-ar fi putut întâmpla, dar nu-mi imaginasem că ar fi putut fi atât de groaznic. Mi-a povestit despre o nevastă pe care o chema Linda, cu păr blond minunat, despre copilul lor nenăscut a cărui cameră o zugrăvise în portocaliu pentru că Linda poftea întruna plăcintă cu dovleac.

Amândoi muriseră când un camion intrase în mașina ei. Whit era acasă în acel moment, asamblând pătuțul bebelușului.

Vorbea despre ei cu o voce ușor schimbată, atât de încet, încât a trebuit să mă aplec în față ca să pot să-l aud. Își plecase ochii și privea scândurile bărcii.

La sfârșit, s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Înainte de a se urca în mașină, mă sunase să-mi spună că era sigură că o să avem o fetiță. Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

— Îmi pare rău, i-am zis. Înțeleg de ce ai venit aici.

— Toți cred că durerea m-a făcut să vin aici, pentru că fugeam de ea. Nu cred asta. Cred că mai degrabă fugeam *spre* ceva.

— Adică spre Dumnezeu?

— Cred că mai degrabă voiam să știu dacă există cu adevărat.

— Și există?

A râs de parcă aș fi spus o glumă bună.

— De parcă eu aș ști.

— Chiar și un călugăr slab, ros de îndoieli ar trebui să știe ceva despre asta.

A tăcut un moment, urmărind o egretă care pescuia în apele puțin adânci de la mal.

— Uneori îl simt pe Dumnezeu ca pe Frumosul Nimic, a spus. Și parcă întreaga esență a vieții s-ar sprijini pe el. Să îl admiri, să îl iubești și să te pierzi în el, în final. Iar alte dăți e exact opusul. Dumnezeu îmi apare ca o prezență care devorează totul. Vin aici și parcă divinul devine nestăpânit. Că mlaștina, întreaga Creație este ca un balet pe care îl face Dumnezeu, iar nouă ne este menit să luăm parte la acest spectacol, doar atât. Înțelegi ce vreau să spun?

I-am spus că da, dar în cea mai mare parte mințeam. Cu toate astea stăteam acolo tânjind amarnic după acest Frumos Nimic, după dansul lui. Dar mai ales după Whit.

Un nor acoperi soarele și în jurul nostru lumina se împuțina. Cum stăteam în semiobscuritatea care se înstăpânea, fluxul se năpusti sub barcă, împingând-o spre stufăriș, făcând-o să se legene precum coșul cu Moise pe apele Nilului.

Mi-am dat seama că se uita fix la mine. Aș fi putut să mă întorc. Aș fi putut să las ca acesta să fie doar un moment oarecare de relaxare din multe altele, dar am luat decizia de a-mi lăsa privirea să spintece aerul ca o lamă și de a mi-o aținti în ochii lui. Ne-am uitat unul la altul mult timp, poate un minut întreg. Era o intenție nemărturisită în această situație. Un fel de înverșunare. Eram conștientă că încep să respir mai repede, de parcă luam parte la ceva incitant, dar periculos, ceva ce noi *permiteam* să se întâmple. Și eu și el, în egală măsură.

În cele din urmă n-am mai rezistat. A trebuit să mă uit în altă parte.

Mă gândesc că ar fi trebuit să fim sinceri unul cu altul și să ne spunem ce simțeam. Cred că am fost foarte aproape de asta. Dar momentul a trecut, transparența lui se opaciza treptat și cuviința și-a croit loc între noi.

— Îmi pare rău, nu cred că pelicanii albi o să mai vină, a spus.

S-a uitat la ceas.

— Și trebuie să te duc înapoi, ca să îmi fac treaba în stâncărie.

A început să ridice ancora. A îndreptat barca către micul canal, apoi a pornit motorul. Zgomotul acestuia îmi vuia în cap. Uitându-mă în urmă, am văzut valul alb al fluxului, pe Whit șezând cu cămașa lui albastră la cârmă, nori mari în formă de scoici deasupra capetelor noastre.

Apoi i-am văzut. Pelicanii albi veneau din urma noastră, zburând jos, chiar deasupra apei. Am țipat, arătându-i cu degetul, iar Whit s-a întors exact în momentul în care ei s-au înălțat brusc plutind chiar deasupra noastră. Erau scăldați de lumină, cu vârfurile negre ale aripilor strălucind. Am numărat

optsprezece exemplare zburând cu mișcări sincronizate și formând o singură linie tremurândă. Apoi au dispărut.

După ce Whit a legat barca la doc, mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor. I-am mulțumit pentru excursie.

L-am lăsat pe doc. Simțeam cum mă urmărește cu privirea în timp ce mă îndreptam pe pasarela de scânduri. Când am ajuns la marginea mlaștinii, chiar înainte de a mă afunda în liniștea crângului, am privit înapoi.

Ceea ce contează este să te laşi în voia lucrurilor pe care le iubești.

Capitolul 20

Când am ajuns la cafeneaua lui Max sâmbătă următoare, mama a refuzat să intre. S-a proptit pe trotuar ca un cal nărăvaș care nu vrea să se mai miște. Eu, Kat, Benne și Hepzibah am încercat s-o convingem să intre, dar ea era de neclintit.

— Du-mă acasă, a spus. Chiar vreau să merg acasă.

Fusese nevoie să apelez la toate tacticile mele de persuasiune ca să nu mai pomenesc de telefoanele imperative de la Kat și Hepzibah, ca să o aducem aici, iar acum părea că eforturile noastre binevoitoare de a o readuce la un mod de viață cât de cât normal se spulberaseră ca un nor de fum. Nu voia să înfrunte privirile și șoaptele oamenilor pe care îi cunoștea de o viață – și cine putea să o condamne pentru asta? Am convins-o într-un final că oricum o să trebuiască să treacă prin asta, mai devreme sau mai târziu, așa că de ce să nu scape de o grijă?

Dar toate astea se întâmplaseră înainte de a vedea lumea prin ferestrele cafenelei. Era 4 martie, briza purta cu sine mirosul primăverii, iar localul era ticsit, nu doar de localnici, ci și de turiști.

— Dacă *tu* ai fi prostul satului, nu eu, *tu* ai intra acolo, invitându-i pe toți să se distreze pe seama ta? a întrebat mama.

— Evident că da, a spus Kat. Și nu sunt sigură că *nu* sunt prostul satului. Crezi că oamenii nu vorbesc despre mine? Despre gura mea slobodă și despre cum claxonez? Sau despre Benne – nu crezi că vorbesc despre ea? Și despre Hepzibah – sunt zi de zi cu ochii pe ea – despre cum comunică cu spiritele sclavilor și despre faptul că se îmbrăcă în stil african mai abitir decât africanii?

Mi-am dus involuntar mâna la gură. M-am uitat la Hepzibah, care avea o rochie *splendidă* din material cu imprimeuri africane, caramel cu negru,

un turban și un colier făcut din coji de ou de struț. Era singura persoană mai curajoasă decât Kat pe care o cunoșteam, singura care o putea pune la punct pe Kat.

Ea s-a uitat la pantofii lui Kat, negri cu toc, și la șosetele ei de dantelă care aveau o ușoară tentă de *roz*.

— Dacă vrei să știi, le-am spălat împreună cu cămașa de noapte roșie a lui Benne.

Hepzibah s-a întors la mama.

— Dacă nu le dai oamenilor nimic de comentat, Nelle, înseamnă că ai devenit o persoană plicticoasă.

— Dar e vorba de altceva. Oamenii ăștia cred că sunt… nebună. Mai degrabă aș vrea să creadă că sunt plicticoasă.

— Mușcă-ți limba, a spus Kat.

Pe mama o îngrozea ideea că oamenii care o cunoșteau credeau că ea își pierduse mințile, dar și mai mult o deranja că eu aș putea crede una ca asta. Cu o zi mai în urmă, la micul dejun, mi-am adunat tot curajul și am întrebat-o cât se poate de blând: „Auzi voci? O voce ți-a spus să-ți tai degetul?”

S-a uitat la mine cu o privire exasperată.

— Da, aud o voce chiar acum, a răspuns zeflemitoare. Îmi spune că ar trebui să-ți faci bagajele și să pleci în Atlanta. Du-te acasă la tine, Jessie. N-am nevoie de tine aici. Și nici nu vreau să mai rămâi.

Am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi. Nu era vorba doar de ce spusese, ci și de amărăciunea care i se așternuse pe chip.

M-am întors, dar ea îmi văzuse lacrimile și presiunea care ne apăsa s-a risipit brusc.

— Of, Jessie, a spus.

Și-a plimbat degetele pe brațul meu, apoi m-a ținut de cot. Cred că a fost aproape cel mai afectuos gest pe care l-a avut față de mine de când plecasem la colegiu.

— Nu mă lua în seama. Nu pot suporta ideea că tu crezi că sunt nebună, asta-i tot. S-a uitat la pansament și a continuat: Nu aud voci, da? Eram obosită și neatentă. Țineam satârul și… părea că dacă aș fi scăpat de un deget, asta mi-ar fi adus o alinare.

Pentru un moment păruse și ea nedumerită de ce făcuse. Acum, în fața cafenelei, părea doar speriată.

Kat purta o eșarfă cu flori galbene și roșii de hibiscus. A scos-o și a început să o înfășoare în jurul mâinii mamei, acoperind pansamentul vechi, care arăta ca o mânușă de box. Când Kat a terminat, arăta ca o mânușă de box *floral*ă.

— Cea mai buna apărare este atacul, a spus ea.

— Nu o să port eșarfa asta în jurul mâinii, s-a împotrivit mama.

Kat și-a pus mâinile în șolduri.

— Ascultă-mă. Toți știu că ți-ai tăiat degetul și, când o să intri acolo, toți o să facă ochii cât cepele la mâna ta. Așa că fii creativă, provoacă-i! Asta o să fie ca și cum le-ai spune: „Da, asta este afurisita de mână cu degetul lipsă. Am scos-o în evidență pentru voi, cu acest bandaj colorat. Uitați-vă cât vreți”.

Benne a chicotit.

Mama s-a întors spre Hepzibah ca pentru a-i cere părerea.

— Nu-mi place să recunosc, dar sunt de acord cu Kat, a admis Hepzibah. Dacă intri la Max și faci singură un pic de bășcălie pe seama ta, ai putea dezamorsa situația.

Nu-mi venea să cred că Hepzibah se lăsase cucerită de ideea trăsnită a lui Kat.

— Nu știu dacă e cea mai bună idee, am zis.

— Așa-i, nu știi, a spus Kat și, luând-o pe mama de braț, a condus-o spre ușă.

De fapt, mama s-a lăsat condusă și asta m-a uimit – să văd câtă putere aveau aceste femei asupra ei.

Ușa restaurantului avea un clopoțel din acela enervant. A clinchenit de cum am intrat, iar Bonnie Langston, care era mai plinuță decât mi-o aminteam, s-a repezit spre noi cu palma dreaptă la gură, fără a-și putea stăpâni un rânjet la vederea eșarfei de pe mâna mamei.

— Bandajul alb mi se pare plicticos, i-a zis mama.

Bonnie ne-a condus la masa din mijlocul încăperii. Și da, fiecare locuitor al insulei s-a întors să se uite la mâna acoperită cu flori de hibiscus a mamei. Conversațiile au încetat brusc.

Și apoi, ca și Bonnie, oamenii au început să zâmbească.

După ce ne-am uitat prin meniuri, Kat a spus:

— Jessie, de când ești aici, de două săptămâni?

— Două și jumătate.

— Mă întrebam dacă Hugh o să vină pe aici în vizită.

— Nu, i-am spus, amintindu-mi că Benne îi spusese secretul meu și simțindu-mă jenată. Are cabinetul, doar știi. Nu poate pleca așa, deodată.

— Nici măcar în weekend?

— E de gardă de obicei.

I-am aruncat o privire urâtă lui Benne. După cum o cunoșteam, era în stare să bată cu linguriță în pahar și să anunțe în fața unei săli pline de oameni că mă îndrăgostisem de un călugăr de la mănăstirea Sf. Senara.

Kat ne-a arătat un vas care se afla pe masă lângă sare și piper. Plin pe jumătate cu monede de 25 și 10 cenți, avea o etichetă pe care scria: Donații pentru mâncarea câinelui.

— Ia te uită! Bonnie strânge bani pentru mâncarea lui Max.

Uitându-mă în jur, am văzut astfel de vase pe fiecare masă.

— Cred că adună banii pentru bibelourile cu copii cu care și-a umplut tot hotelul, a izbucnit Kat. Adică, unde *este* toată mâncarea de cățel pe

care se presupune că o cumpără? Și-a pus mâna pe brațul mamei. Nelle, îți aduci aminte ce s-a întâmplat acum o sută de ani, când am comandat șase cutii de mâncare de câini pentru Max? Era de la un magazin din Charleston. Și ei ne-au trimis în schimb mâncare de pisici.

Mama și-a înclinat capul și am observat cum amintirea i-a înseninat chipul. I-am văzut ochii luminându-se și uitându-se în jur ca și cum razele unui far ar fi scrutat încăperea. A râs și toate patru ne-am oprit să admirăm acest sunet.

— Max a mâncat-o pe toată, a zis. Și i-a plăcut, din câte țin minte.

Kat s-a aplecat spre ea.

— Da. Și a început să se poarte felin după aceea. Independent, condescendent, fugărind șoarecii, scuipând ghemotoace de par.

Mama a zis:

— Îți amintești când primul Max a înghițit o bucată de frânghie și noi două, Kat, am alergat la feribot și i-am zis lui Shem că trebuie să ne ducă imediat, pentru că era o urgență? Îți aduci aminte, Kat?

Era aproape veselă. Buchetul de flori de pe mâna ei se mișca prin aer. Stăteam acolo minunându-mă împreună cu prietenele ei, de parcă am fi fost martore la miracolul nașterii lui Isus din Fecioara Maria.

A continuat:

— Shem a spus că nu poate să facă o cursă neprogramată pentru un câine. O simțeam pe Kat în stare să-l bată. Așa că, într-un final, Shem a fost de acord: „Bine, calmați-vă, hai să mergem”, și, la jumătatea drumului, Max a vomitat funia și și-a revenit.

Fața îi strălucea. *Cine era femeia asta?*

Nimeni nu s-a mișcat. Mama a tras aer adânc în piept și a continuat povestea:

— Dar făcusem atâta caz că nu mai puteam să-i spunem: „Hai, las-o baltă!” – așa că odată ajunși

ne-am plimbat câteva ceasuri cu Max prin McClellanville, până la următorul feribot.

Bonnie a venit și a luat comanda. După ce ea a plecat, Hepzibah a zis:

— Dar când am mers toate, Nelle, să o spălăm și să o dăm cu ceară pe Sf. Senara și a venit Max – cred că era Max de dinaintea ăstuia. Îți aduci aminte?

Mama și-a dat capul pe spate și a râs cu o poftă nebună, molipsitoare, și apoi mi-a spus:

— După ce am curățat-o o lună pe Sf. Senara, Max și-a ridicat piciorul spre ea.

Parcă ar fi căzut printr-un tunel înapoi în timp, la Nelle cea de acum treizeci și patru de ani. Cea pe care o pierduse sau o înăbușise.

Nu voiam ca starea asta să se sfârșească.

— Vă amintiți de Picnicul Fetelor?

— Picnicul Fetelor, a țipat Kat, da, ăsta a fost cel mai grozav mod în care s-au distrat vreodată trei femei.

Hepzibah a intervenit:

— E a doua oară când sunt de acord cu tine, Kat. Încep să-mi fac griji.

— Și de momentul în care ai găsit craniul de broască țestoasă în apă, îți aduci aminte? am întrebat-o pe Hepzibah.

— Evident. Dar mă mir că și tu îți amintești.

— Întotdeauna mi-a plăcut țeasta aia, i-am spus bătând din palme. Ar trebui să mai facem un Picnic al Fetelor.

— Chiar ar *trebui*, a încuviințat Kat. Ce idee grozavă!

Benne, care stătea lângă mama, s-a aplecat spre ea și cu mâna în jurul gurii i-a șoptit suficient de tare pentru ca toată lumea să audă:

— Tu spuneai că nu o să mai participi niciodată la Picnicul Fetelor.

Mama s-a uitat pe rând la noi. Strălucirea din ochi începuse să-i pălească.

— Asta era demult, Benne, a spus Hepzibah. Oamenii se mai răzgândesc. Nu-i așa, Nelle?

— Eu nu pot, a spus ea.

I-am căutat mâna ca și cum aș fi vrut să o trag înapoi, între noi.

— Dar de ce?

Benne s-a băgat din nou în vorbă:

— Nu a mai vrut să se distreze după ce a murit tatăl tău. Spunea că: „E ridicol să merg acolo să dansez și să mă port de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat”.

I-am aruncat lui Kat o privire ce spunea: „Nu vrei s-o faci să tacă?” Kat s-a întins spre coșul de pâine și i-a dat un biscuit lui Benne.

— Tata *ar fi vrut* ca voi să continuați să mergeți la picnicuri, le-am spus.

Mama își ridica și cobora mâna cu cana de ceai.

— Hai, Nelle, fă-o pentru noi. Ar fi o chestie tare, a rugat-o Kat.

— O să-l invitam și pe Max, a adăugat Hepzibah.

Mama a ridicat din umeri.

— Dar fără dans, a zis. Nu vreau niciun fel de dans.

— O să stăm pe pătură și o să vorbim, așa cum făceam, zise Kat. Dacă vreuna dansează, o împușcăm.

Bonnie ne aduse prânzul – platouri cu stridii, creveți, crabi, orez roșu, fasole pestriță și câte o porție din celebra ei plăcintă de mălai. În timp ce mâncam și vorbeam, Nelle cea de demult a dispărut complet, însă acum știu că mama, așa cum mi-o aminteam, încă mai exista. Și am simțit pentru prima dată ca ar putea fi smulsă din starea ei de nebunie, măcar în parte.

S-a deschis ușa în celălalt capăt al încăperii. Clopoțelul scoase un sunet ascuțit, care reverberă în cameră. M-am întors într-o clipă.

Tocmai intrase pe ușă, cu părul lui de culoarea nisipului, înaintând spre mine pe pătratele

pardoselii de parcă ar fi căutat o monedă pierdută. Se uita cu ochii pe jumătate închiși, cercetând fiecare masă și am simțit că-mi stă inima în loc.

Era Hugh.

Capitolul 21

L-am privit câteva momente, gândindu-mă: „Stai puțin. Nu poate fi Hugh. Hugh e în Atlanta”.

Știți cum e atunci când vezi pe cineva complet rupt de context, cineva care nu ar trebui să se afle acolo – ești vag dezorientat, îți dă peste cap judecata. Era chiar un pic mai rău de atât. Stăteam la masă imaginându-mi că printr-un amalgam de percepții extrasenzoriale, presentiment și bănuială, *el știa* deja.

El știa că am stat în barcă cu un alt bărbat și că mi-am dorit să pot pluti cu el până la capătul lumii. El știa de scena pe care mi-o zugrăvisem de zeci de ori în minte, scena imposibilă, greu de suportat, în care îmi făceam bagajele și ieșeam liniștită din casă, părăsindu-l. Știa. Și venise tocmai din Atlanta, târât de lanțurile vinovăției mele.

Cu toate astea, când m-a zărit, mi-a zâmbit. Zâmbetul lui obișnuit, cu colțurile gurii ușor ridicate, de parcă rezista cu greu tentației de a-și arăta toți dinții – zâmbetul care-mi fusese adresat de atâtea ori.

Când se îndreptă spre masă, i-am oferit și eu un zâmbet fals.

Încercam să zâmbesc, forțându-mă să par normală, bucuroasă și fără griji.

— Dumnezeule, Hugh, ce cauți aici? De unde ai știut să ne găsești? am zis împăturind șervetul și punându-l lângă farfurie.

Arăta mai slab, altfel.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Obrazul lui era aspru ca glaspapirul și eram sigură că tocmai supsese o bomboană de lămâie.

— Am mers la Caw Caw să dau un telefon să văd dacă mă poți lua cu cartul, dar cineva mi-a spus că v-a văzut aici. Și-a pus mâna pe umărul mamei. Nelle, cum te mai simți?

— Foarte bine, a spus ea, iar ochii lui se îndreptară în jos, spre mâna ei, la bandajul excentric din eșarfă în formă de mănușă de box.

Le-a salutat pe Kat și Hepzibah.

— Doamne, ești cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, a spus Kat, iar Hugh s-a înroșit, un lucru care nu se întâmpla prea des.

Eu am fost cea care a propus să plecăm de la Max Café și să facem o plimbare. Nu cred că aș fi putut să stau și să-l ascult cum face conversație cu Kat, Hepzibah și Benne, în timp ce mama ar fi fost de față.

Am mers spre centrul insulei, pe Drumul Sclavilor, numit așa pentru că ducea la cimitirul unde fuseseră înmormântați sclavii. Vorbeam destul de reținut, politicos, punându-ne la curent cu ce mai era nou acasă, cum mergeau lucrurile cu mama. Îmi simțeam stomacul când înnodat, când gata să se reverse.

Când am ajuns lângă cimitir, ne-am oprit automat și ne-am uitat la crucile din lemn de cedru pe care Hepzibah le pusese pe fiecare mormânt. Toate erau îndreptate spre est, pentru ca morții să învie mai repede, după cum spunea ea. După războiul civil, insula devenise căminul unui mic grup de sclavi eliberați. Treptat toți plecaseră sau muriseră, dar trăiseră aici destul de mult.

În timp ce ne uitam la stejarii seculari care umbreau mormintele, mi-am amintit de ce îmi spusese Dee la telefon, de mama care începuse să vorbească aiurea despre degetul unui mort.

Hugh s-a așezat pe una din crengile aplecate de vreme și sprijinită de pământ. L-am urmat, așezându-mă lângă el. Eram tăcuți. Hugh se uita la cer, la capetele tremurânde ale crengilor, în timp ce eu mă uitam la ferigile verde cu alb și la ciupercile îndesate ce răzbăteau din pământ.

— Copacul ăsta e bătrân probabil, a spus Hugh.

— Opt sute de ani, i-am răspuns. Era una din „datele” îndoielnice pe care fiecare locuitor al

insulei le vehicula. Sau, cel puțin, așa spun oamenii, cred că nu prea ai cum verifica. Hepzibah zice că nu au cum lua probe de lemn, pentru că e putred la mijloc, se pare.

Și-a îndreptat ochii spre mine. Aveau privirea aceea de revelație psihiatrică pe care o avea de fiecare dată când era sigur că străbătuse prin camuflajul vorbelor cuiva, spre un înțeles ascuns. Oare copacul avea inima putredă, sau, de fapt, vorbeam despre mine?

— *Ce-i?* am cerut să aflu, serioasă.

— Ce se întâmplă, Jessie?

— Știi ce se întâmplă. Încerc să fac față situației. Ți-am spus că vreau să fac asta singură, dar tot ai venit – Hugh în misiune de salvare.

— Știi, e drept că nu cred că e bine ca tu să te ocupi singură de asta. Dar n-am venit doar de asta.

— Atunci de ce *ești* aici? Te-ai furișat pe insulă fără ca măcar să-mi spui că vii.

Nu a răspuns. Am stat o vreme cu umerii lipiți și ne-am uitat la crăci. Păsărelele făceau să trosnească umbrarul de deasupra capetelor noastre.

L-am auzit oftând. Și-a pus mâna peste a mea.

— Nu vreau să ne certăm. Am venit pentru că… pentru că am rezervat o cameră la hotel pentru noi, la Omni, în Charleston. Luăm cursa de după-amiază și ne cazăm. Cinăm la Magnolia. O să fie o seară doar pentru noi și te aduc la feribotul de dimineață.

Nu m-am uitat la el. Aș fi vrut să simt și pentru el ceea ce simțeam pentru Whit. Aș fi vrut să invoc aceste sentimente. M-am panicat brusc când am realizat că nu mă pot întoarce la locul de unde plecasem.

— Nu pot, i-am spus.

— Cum adică? Evident că poți.

— Cum ai putut să faci toate planurile astea fără să mă întrebi?

— Se cheamă o surpriză.

— Nu vreau niciun fel de surprize.

— Ce se întâmplă cu tine? Ești distantă de luni de zile, Jessie. Apoi vii aici și nu mă suni, iar când eu te sun, începi să te cerți cu mine. Acum asta.

Mi-am tras mâna deoparte și mi-am ascultat glasul inimii.

N-am fost niciodată mai îngrozită.

— Vreau să stau un timp singură, separat, am zis.

Nu știam că voi spune asta și m-am uitat la el, încercând să văd după reacția lui dacă chiar asta făcusem.

Și-a tras capul brusc înapoi. M-a făcut să mă gândesc la un steag care flutură în vânt. Îl șocasem. Reușisem să mă uimesc și pe mine.

S-a înroșit și mi-am dat seama că nu șocul, ci furia era sentimentul încercat. Cea mai urâtă, dureroasă formă de furie.

— Singură? Despre ce vorbești tu? a țipat el.

M-am ridicat și m-am îndepărtat la un pas distanță. Am crezut că o să mă scuture și aproape aș fi vrut să o facă.

— Separată de *mine?* Asta vrei să spui? Vrei să ne separăm?

— Să ne separăm? Stăteam acolo clipind, cu inima încă tresărindu-mi. Nu știu. Eu vreau… să stau singură o vreme.

— Atunci *este* separare, a urlat.

S-a îndepărtat, apoi s-a oprit cu spatele la mine. Umerii i se ridicau și coborau de parcă respira adânc. Clătina din cap ca un om care nu-și putea crede urechilor ce auzea. Am făcut un pas către el, exact în momentul în care el o pornise din loc, îndreptându-se către drumul pe unde veniserăm. Nu s-a uitat în urmă. Nu a spus la revedere. A plecat cu mâinile în buzunare.

L-am privit cu sentimentul că mi se scurge viața din mine, că totul mă părăsește, se termină. Am simțit crescând în mine impulsul de a-l urma. O parte din mine ar fi vrut să îl prindă în brațe, să îi

spună: „Îmi pare rău, foarte rău, groaznic de rău!”, dar nu m-am mișcat. De parcă aș fi fost paralizată.

Silueta lui a devenit din ce în ce mai mică, un fluture de noapte îndepărtându-se în zbor. Când nu l-am mai văzut, m-am așezat din nou pe copac.

Am simțit că mă apasă o greutate copleșitoare. Mă uitam cum razele de lumină se răsfrâng pe pământ și mi-l imaginam pe Hugh pe puntea feribotului. Mi-l zugrăveam stând pe o bancă și așteptând feribotul. Max era acolo, împungând cu botul în genunchii lui, încercând să-l încurajeze. Voiam ca Max să fie acolo – cineva care să încerce să îndrepte lucrurile.

Cu multă vreme în urmă, când aveam nouă ani, eu și cu Mike veneam pedalând pe biciclete spre cimitir, când am văzut-o pe Hepzibah smulgând buruienile de printre morminte. Mă gândeam la asta acum. Era o zi de iarnă, dar una călduroasă, așa cum fusese și asta. Iar cerul părea condensat în nori roz, așa cum se întâmpla foarte des pe insulă.

Ne opriserăm și ne lăsaserăm bicicletele pe pământ. Ea s-a uitat la noi și ne-a spus:

— V-am povestit vreodată despre cei doi sori?

Hepzibah ne spunea de fiecare dată povești din Africa Am clătinat capul și ne-am așezat lângă ea așteptând o nouă poveste.

— În Africa, tribul Sonjo spune că într-o zi o să răsară doi sori, ne spuse ea. Unul va veni dinspre vest și unul dinspre est. Și când se vor întâlni în vârful cerului, va fi sfârșitul.

— Sfârșitul *lumii,* vrei să spui? o întrebase Mike.

— Vreau să spun că totul se sfârșește în cele din urmă. Cei doi sori răsar în fiecare clipă undeva. Așa e viața. Ceva se termină și altceva începe. Înțelegeți?

Mă speriase un pic. Am plecat din cimitir și am luat-o către casă cât de repede am putut. Tatăl meu a murit o săptămână mai târziu. Nu m-am mai apropiat de Hepzibah multă vreme. Fusese de

parcă ea știuse ce o să se întâmple, deși mi-am dat seama mai târziu că era imposibil.

Cum stăteam acolo, am început să tremur din tot corpul, îmi imaginam feribotul andocând, Hugh urcându-se pe feribot, cu pescărușii rotindu-se deasupra lui. Vedeam vasul plecând spre apele nemărginite. Deasupra noastră, cei doi sori se întâlneau.

Capitolul 22

Am cotit mașinuța de golf pe aleea casei lui Kat a doua zi de dimineață, exact pe lângă semnul cu sirena, simțindu-mă cu inima senină, ușoară, aproape incredibil de liniștită. Asta se întâmpla după ce jumătate de noapte mă zvârcolisem în pat, copleșită de vinovăție.

După ce Hugh plecase ieri, am rămas în cimitirul sclavilor mai bine de o oră, până când o spaimă paroxistică mă trezise din starea de obnubilare. *Ce făcusem?*

Îl sunasem noaptea trecută de două ori. Nu a răspuns, deși ar fi avut timp să ajungă acasă. Nu știam de ce îl sunam sau ce i-aș fi spus dacă ar fi răspuns. Probabil că aș fi ținut-o tot într-un „Îmi pare rău, îmi pare foarte rău". Ce făcusem îmi părea imposibil de înțeles. Ca și cum mi-aș fi amputat nu doar un deget sau o mână, ci căsnicia mea, simbioza care mă susținuse. Viața mea încăpuse perfect în cea a lui Hugh, ca una din păpușile rusești matrioșca, ocrotită de statutul de soție, de gogoașa de mătase a preocupărilor casnice. Și distrusesem asta. Pentru a o înlocui cu ce?

Stăteam pe marginea patului, amintindu-mi bucățele dispersate din trecut. De vremurile când Dee era mică și Hugh îi cânta cântecul lui Humpty Dumpty[22] legănând un ou pe marginea mesei, dându-i drumul, ca să-i arate cum căzuse Humpty. Ei îi plăcuse atât de mult, încât spărsese un cofraj întreg de ouă, apoi se lăsase în patru labe și curățase toată mizeria. Mă gândeam la jocul stupid pe care îl jucam la fiecare Crăciun: „Pariu că pot pune pe mine tot ce primesc cadou!" Și nu era vorba doar de papuci de casă și de pantofi, ci și de bețe de undiță și cuțite de tăiat friptura. Rolul meu în joc era să cumpăr obiecte care nu păreau posibil de îmbrăcat. La ultimul Crăciun cumpărasem o

mașină de făcut cappuccino. În câteva minute și-o legase pe el cu corzi de bungee-jumping.

— *Voilà!* exclamase el mulțumit.

Și dacă Hugh urma să nu mai fie parte din viața mea? Nu vor mai exista amintirile ca aceasta, momentele pe care le-am traversat împreună, până la a ne crea propria istorie?

Dar toate astea erau rutina dragostei sau dragoste?

M-am forțat să-mi amintesc cât de enervant putea fi: cum își curăța urechile cu colțul cămășii, pufăitul enervant pe care îl scotea, cum bătea cu periuța de dinți în chiuvetă, cum umbla prin casă îmbrăcat doar în șosete și în cămașă încheiată până la gât, cum deschidea toate sertarele și dulapurile și nu le mai închidea. Mai rău decât atât: stilul obositor de a despica firul în patru, faptul că avea mereu dreptate, ascendentul pe care simțea că îl are asupra noastră, tendința de a se erija în binevoitorul păpușar care ne conducea destinele.

Oamenii evoluează, îmi spuneam. Creează noi istorii. Cu toate astea, spaima a continuat să mă bântuie, până am reușit, într-un târziu, să adorm.

Dimineața mă trezisem învăluită de o lumină blândă care se strecura prin geam. Neliniștea mă părăsise, înlocuită de o stare ciudată de plutire. Stăteam în pat, conștientă că visasem. Visul se estompase, cu excepția unei imagini care persista. Un bărbat și o femeie călătorind prin ocean, pe un drum de bule de aer și sub fluxuri palide de lumină albastră. Respirau sub apă. Se țineau de mână.

În momentul în care am deschis ochii am simțit senzația de plutire în brațe și în picioare – drumul misterios din lumea de dedesubt, opacă, liberă, periculoasă și mai ales străină. Voiam să merg acolo, să mă arunc în brațele acestei lumi.

Acum, odată ajunsă în fața casei galbene a lui Kat, eram o femeie diferită și nu știam dacă starea în care mă aflam era una de negare absolută sau de ușurare absolută.

Am parcat lângă scări. În timp ce Kat a deschis ușa, Hepzibah și Benne se uitau pe lângă ea din hol.

Venisem fără să fi fost invitată, lăsând-o pe mama scotocind într-un maldăr de rețete.

— Nu știam dacă te găsesc aici sau la „Povestea sirenei”, i-am zis lui Kat.

— Azi deschid magazinul după-amiază, mi-a spus, invitându-mă înăuntru.

Hepzibah a întrebat ceea ce ne stătea tuturor pe suflet:

— Ce face Hugh în dimineața asta?

— A plecat ieri.

— Ți-am spus eu, zise Benne, încrucișându-și brațele.

Benne putea fi o încrezută enervantă uneori, iar alte dați – cum era și acum – categorică și sâcâitoare.

Kat a ignorat-o.

— Ce s-a întâmplat? Abia ajunsese aici.

— Știi, cred că ar fi nevoie să tăcem din gură, i-a spus Hepzibah.

Luându-mă de mână, m-a condus în bucătărie, unde m-au întâmpinat un miros cald de usturoi și uruitul spălătorului de vase. Camera era vopsită în culoarea argilei și era plină de obiecte nostime cu sirene.

— Eu trecusem pe-aici să beau o cafea. Tocmai urma să o turnăm în cești, a spus Hepzibah.

A umplut patru căni în timp ce noi stăteam în jurul mesei vechi de stejar. În mijloc era un vas plin cu prune, portocale, ardei verzi, lămâi uriașe.

— Mama e parcă altă femeie dimineața asta, am spus, încercând să mut conversația de la subiectul Hugh. Cred că prânzul i-a ajutat. Vorbește să meargă la mănăstire și să gătească din nou. E acasă și alcătuiește meniuri.

— Atunci să ne asiguram că ascund satârele, zise Kat.

— Kat! a țipat Hepzibah.

Am lăsat cana pe masă.

— Doar nu crezi că o să mai facă o dată asta.

— Nu, de fapt nu cred asta, a spus Kat. Dar zi-le să ascundă satârele oricum. Nu poți fi sigur niciodată. S-a ridicat și a pus o sacoșă lângă scaunul meu. Shem a lăsat ieri după-amiază ustensilele tale de pictat.

Am cotrobăit prin sacoșă, împrăștiind conținutul pe masă. Era o pensulă de 3,5 centimetri, din păr de samur, un penson numărul 4 pentru contururi fine, o paletă John Pike, planșetă de desen, foi mari, hârtie groasă. Dimensiunea lor m-a enervat – era mult mai mare decât ce cerusem eu. Și vopselele nu erau din trusa studențească, așa cum dorisem, ci artist. *Artist.* Am luat fiecare tub: galben-ocru, roșu-indian, albastru-azuriu, sienna-arsă, roz-rubiniu, ocru, verde-smarald, ultramarin.

Eram doar vag conștientă că ele mă urmăreau. Am tresărit, retrăind sentimentul pe care-l încercam când eu și Mike alergam pe afară în zilele de la începutul verii.

Când mi-am ridicat privirea, Kat mi-a zâmbit. Șuvițe din păr îi cădeau pe lângă urechi. Azi părul ei părea roșu-ocru.

— Deci când o să am picturile cu sirene în magazin?

— Inspirația apare când vrea ea, i-am replicat.

— A, da. *Scuză-mă*, a zis. Lasă-mă să reformulez: când crezi că inspirația artistică ar urma *să apară?*

— Din câte îmi amintesc, aveam o înțelegere: tu o să vorbești cu părintele Dominic despre ce motive ar fi putut avea mama să-și taie degetul, îți amintești? Și în schimb, eu urma să pictez sirene. Deci, ai vorbit?

Kat și-a ridicat privirea spre fereastra de deasupra chiuvetei. A urmat un moment de tăcere apăsătoare. O auzeam pe Benne jucându-se cu lingurița în zaharniță, frecând-o de pereți.

Hepzibah s-a ridicat și și-a turnat încă o ceașcă de cafea.

— Nu am vorbit cu el, Jessie, a zis Kat. Sunt de acord cu Dominic. Nu cred că ajută cuiva, în niciun caz mamei tale, dacă noi începem să răscolim trecutul. N-o să reușim decât să o supărăm pe Nelle. Și n-are niciun rost. Îmi pare rău. Știu că am zis că o să vorbesc cu el, dar nu cred că e bine. Aș vrea să mă crezi și să o lași baltă.

Am simțit cum mă înfurii, dar, cu toate astea, eram tentată să fac ce spunea ea. Mi-era foarte greu, chiar imposibil să o înțeleg pe mama.

— Bine.

— Adică o să o lași baltă?

— Nu, dar asta e, nu o să te mai rog să mă ajuți, am zis resemnată.

Kat credea că procedează corect și ar fi fost imposibil să o conving de contrariu.

Și-a rotit capul și mi-a oferit un zâmbet trist, prefăcându-se chinuita de remușcări.

— Dar tot o să-mi pictezi sirenele, nu?

Am oftat.

— Da, o să-ți pictez sirene.

Aș fi vrut să mă pot supăra pe ea, dar, când m-am uitat la pensoanele și culorile pe care mi le cumpărase, nu am putut.

A sunat telefonul și Kat s-a dus să răspundă. Hepzibah era la chiuvetă, clătindu-și cana de cafea. Camera s-a umplut de susurul apei curgând, făcându-mă să-mi amintesc de visul din acea noapte. Mă întrebam ce face Whit acum – exact în acel moment. Mi-l imaginam în chilie, aplecat peste un raft de cărți, cu gluga sutanei atârnând peste scobitura dintre umeri, îl vedeam în barca cu motor trecând prin canalele mlaștinii, îi vedeam nuanța aparte pe care o căpătau ochii lui în lumina soarelui, culoarea blugilor.

Era adolescentin să mă gândesc la el așa. Dar uneori nu puteam să mă gândesc la altceva. Îmi

imaginam corpurile noastre îngrămădite unul în altul, undeva într-un loc dincolo de spațiu și timp, într-un loc unde puteam face orice, simți orice, unde nu existau goluri interioare care trebuiau umplute.

— O să ne spui de ce a plecat Hugh? a întrebat Kat făcându-mă să tresar. Nici măcar n-o auzisem venind înapoi în cameră.

— Nu intenționase să rămână, i-am spus.

— Nici măcar o noapte? Se uita la mâna mea stânga. Ieri aveai verigheta. Azi nu o mai porți.

Benne se uită la mâna mea peste masă, apoi la fața mea. Era aceeași privire pe care mi-o aruncase la „Povestea sirenei", când mă informase că mă îndrăgostisem de un călugăr. Ideea că îi spusese și mamei ei mă făcea să simt un impuls irațional de a le mărturisi tot.

Când Hepzibah a mers și s-a așezat lângă Kat, am realizat că probabil de asta venisem aici. Pentru că aveam nevoie de confidențe. Pentru că eram îngrozită. Pentru că simțeam povara asta ca fiind de zece ori mai grea decât mine și că aproape n-o mai puteam duce. Îmi venea să mă așez jos, lângă Kat și Hepzibah, să-mi pun capul în poalele lor și să le simt mâinile pe umerii mei.

— S-a întâmplat ceva, le-am zis uitându-mă la vasul de pe masă. Cred că eu și Hugh ne-am separat.

Mi-am mutat privirea, am văzut tivul rochiei lui Hepzibah, pantofii ascuțiți ai lui Kat, dâre de umbre aruncate din fereastră. Robinetul picura în chiuvetă. Mirosul de cafea se împrăștia ca o ceață. Am continuat:

— M-am îndrăgostit… de altcineva.

Nu am ridicat ochii spre ele. Mă întrebam dacă erau șocate. Nu mă simțeam ridicol să le spun acest lucru lor, așa cum îmi imaginasem. Mă *simțeam* rușinată, dar mă consolam că eram o femeie care trăia ceva real, nu doar pretindea ca trăiește, și care își asuma sentimentele în mod real.

Kat mi-a zis:

— Benne ne-a spus.

Era un „lucru comun” faptul că Benne nu se înșela niciodată, dar tot mă uimea cât de ușor acceptaseră să ia de bun ce le spusese ea în legătură cu această problemă.

— Ea ne-a zis că acest „altcineva” e călugăr, a adăugat Kat.

— Da, am încuviințat. Fratele Thomas.

— E cel mai nou, nu-i așa? a întrebat Hepzibah.

Am dat din cap.

— Numele lui real e Whit O’Conner.

— I-ai spus lui Hugh? a vrut să știe Kat.

— Nu… n-am putut.

— Bine, a zis Kat. Uneori să fii sincer e doar o dovadă de prostie.

Îmi țineam mâinile împreunate, ca și cum m-aș fi rugat, cu degetele atât de apăsate, încât aproape că dureau. Vârfurile îmi zvâcneau și mi se înroșiseră.

Kat s-a așezat de partea mea, iar Hepzibah de cealaltă și mi-a pus mâna ei ciocolatie peste mâinile mele.

— Când mă gândesc la Hugh, mă simt groaznic, am spus. Dar nu pot depăși sentimentul că Whit e cel care ar trebui să fie. Am mers împreună cu barca în stâncărie acum câteva zile și am vorbit. El a avut o soție care a murit, am spus, apoi am făcut o pauză. Nu prea are sens ce spun.

— În primul rând, să te îndrăgostești nu e o chestie cu sens, a zis Kat. Și nimeni nu te judecă. Oricum, nu în casa asta. Dumnezeu mi-e martor că nu pe mine o să mă vezi aruncând cu piatra. Am păcătuit și eu la fel.

M-am uitat la ea și am clipit. Arcurile sprâncenelor ei se ridicaseră mai tare, până pe frunte, iar gura avea o expresie amar-amuzată.

— Nu, bărbatul de care vorbesc eu nu era călugăr. Dumnezeu, fie-I numele lăudat, m-a iertat de aceasta fărâmă de umor negru. Era pilot în golf

în Charleston și venea aici la pescuit și ca să-și cumpere plase de pescuit. Și Doamne, cât l-am iubit, în ciuda faptului că eram măritată cu Henry Bowers. Eram cam de vârsta ta atunci, suficient de matură ca să simt că unele lucruri se apropie de final. Cunoști sentimentul, nu? Te uiți în jur și te gândești: „Deci *asta* o fi tot?" Eram măritată de douăzeci de ani. *Douăzeci.* Momentul când cleiul căsniciei e atât de vechi că se întărește și crapă.

Am simțit că îmi înțepenește gâtul. Hepzibah a început să plimbe degetul mare înainte și înapoi pe mâinile mele. Felul în care mă fricționa era relaxant. Mâinile mi s-au descleștat, căzându-mi în poală.

— Tot ce vreau să spun este că știu cum e când iubești pe cineva pe care simți că n-ar trebui să-l iubești, a continuat Kat. Probabil că nu există femeie în viață care să nu știe asta. Jumătate se îndrăgostesc de ginecolog și cealaltă jumătate de preot. Nu-ți poți opri inima să iubească. Este ca și cum te-ai duce în mijlocul oceanului și le-ai striga valurilor să se oprească. Dar trebuie să auzi și asta. Aș vrea acum să nu mă fi lăsat în voia acelor sentimente. Au provocat multă durere, Jessie. Dacă e să fiu cinstită, nu sunt sigură că aș fi putut face altceva decât ce am făcut, având în vedere ce simțeam atunci. Ce vreau să-ți spun e că știu ce simți și că trebuie să te gândești serios la asta.

M-am așezat mai bine pe scaun, auzind scârțâitul lemnului. M-am întors către Hepzibah. Ochii ei erau pe jumătate închiși. Mi-a spus:

— Când aveam patruzeci de ani, înainte de a începe să studiez cultura *gullah,* m-am îndrăgostit de un bărbat din Beaufort, care îți putea spune din memorie toate poveștile sclavilor transmise de sute de ani prin viu grai. Nu am mai cunoscut pe cineva care să se preocupe atât de păstrarea istoriei unui popor și cred că ceea ce iubeam era în principal dorința mea de a face același lucru.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Eram divorțată atunci și aș fi putut să mă recăsătoresc, dar el era însurat. Kat are dreptate, asta nu m-a oprit să simt ce simțeam. Cu toate astea, am decis să îl iubesc fără să… știi, fără să fac dragoste și asta a fost greu, cel mai greu lucru pe care am reușit să-l fac vreodată. Dar acum sunt mulțumită că am ales soluția asta. Ideea e că m-a făcut să-mi caut istoria mea, iar din asta au ieșit multe lucruri bune.

Benne stătea aplecată în față, ascultând poveștile acestea ascunse, cu gura căscată și cu părul ei castaniu căzut peste sprâncene.

— Și eu am iubit pe cineva, ne-a anunțat cu ochii strălucitori și toate ne-am întors și ne-am holbat la ea.

— Nu mai spune, a zis Kat sincer șocată de declarație. Și cine era norocosul: preotul sau ginecologul?

— Mike, a spus ea. Și nici eu nu m-am putut abține să simt ce simțeam. S-a ridicat în picioare și a zâmbit, mulțumită că era și ea la fel ca noi. I-am spus când pleca la facultate. Toată lumea era pe doc, luându-și la revedere de la el, vă aduceți aminte? Și eu i-am zis: „Te iubesc, Mike!”, iar el mi-a spus: „Și eu te iubesc, Benne”. Și apoi s-a urcat pe feribot.

Kat a mângâiat-o pe mână. Nu se auzea nici musca. Îmi dădeam seama că Hepzibah și Kat își făceau griji că eu voi suferi și încercau să-mi ofere o privire de ansamblu pe care eu nu o luasem în considerare. Înțelegeam ce voiau să îmi spună, dar nu puteam să le ascult. Probabil că e în firea omului să creadă că ceea ce i se întâmplă lui e ieșit din comun, că e excepția care transcende realitatea. Poate că ceea ce simțeam era mai înțelept decât toate părerile lor. Am clătinat din cap iritată.

— Și dacă chiar el e cel cu care mi-e scris să fiu, iar eu las ocazia de a-l întâlni să treacă? am întrebat.

— Păi ți-e scris să fii cu el, a zis Benne.

Avea dreptate? Sau era doar o năzuință romantică de a face visul să devină realitate a unui adult mai mult copil?

— Nimeni nu poate să-ți spună ce să faci, a zis Kat. Asta e viața ta. Decizia ta.

— Vine un moment în viață când trebuie să fii pe picioarele tale, a zis Hepzibah întâi în *gullah* și apoi în engleză.

Kat a pășit spre mine cu fruntea încruntată.

— Te rog doar să ai grijă de tine, a spus.

M-am ridicat în picioare. Vopselele, pensoanele erau toate împrăștiate pe masă de parcă picaseră din cer. Le-am pus înapoi în sacoșă.

— Am avut întotdeauna grijă, am spus.

Le-am zâmbit, simțind că *sunt* pe picioarele mele.

— Ți-am văzut barca în stâncărie, i-am zis lui Hepzibah. Pot să o împrumut?

— Evident, a zis ea.

Nu m-a întrebat de ce am nevoie de barcă. Nici Kat. Amândouă știau deja.

Capitolul 23

În ziua în care am început să vâslesc în barca roșie decolorată a lui Hepzibah, prin canalele mlaștinii, am auzit strigătul unui aligator. Era mijlocul lui martie, primăvară, dar suficient de cald ca masculii să înceapă să-și strige partenerele prin mlaștină. Suna ca un tunet la distanță. Până în aprilie sunetele se întețeau într-atât, încât apa ajungea să vibreze. Eu și Mike vâsleam prin canalele sinuoase când gălăgia era în toi, țipând la țestoasele care se încălzeau la soare, înainte să fie mâncate toate.

Mai devreme, când am ajuns la stâncărie și am întors barca, am descoperit craniul de țestoasă de pe masa din veranda lui Hepzibah proptit sub o vâslă. Evident că îl lăsase acolo pentru mine. Mi-am adus aminte cum ea, Kat și mama și-l tot pasaseră în toți acești ani, ca o amintire a modului în care se legaseră viețile lor una de alta. Craniul zăcea acum pe scaunul de nuiele de la prora, arătând vechi, privind direct înainte de parcă ar fi ghidat barca.

Frunzele de stuf își recăpătau culoarea verde, iar la fiecare cot câte o egretă sau un bâtlan apăreau ca niște sculpturi din apele puțin adânci. Răbdarea lor era enervantă. Chiar când îmi pierdeam speranța că se vor mișca, reveneau la viață, străpungând prin noroi câte un peștișor.

M-am strecurat prin canale purtată de flux, cotind de două ori greșit până să ajung în fundătură unde mă adusese Whit în ziua în care veniserăm aici împreună. Când coridorul de ierburi s-a deschis spre golful unde stătuserăm de vorbă în barca lui cu motor, n-am mai vâslit, m-am lăsat în voia brizei. Ea m-a purtat spre insula unde Whit își construise schitul pe un dâmb, sub un palmier pitic.

Purtam o pereche de cizme de cauciuc pe care mama le folosea când mergea la cules de stridii cu Kat și Hepzibah, pentru masa tradițională de Anul Nou. Coborând din barcă, m-am afundat în noroi până la glezne. Noroiul avea consistența aluatului de prăjitură și emana un miros putred, pe care ajunsesem să-l iubesc în copilărie. Am tras barca în iarbă. Am transpirat și mi-am dat jos tricoul cu mânecă lungă și mi l-am legat în jurul brâului, rămânând îmbrăcată într-o bluză neagră cu mânecă scurtă. Așteptam să aud zgomotul bărcii cu motor a lui Whit. Când plecasem eu, era încă în doc. M-am uitat la ceas. Ajunsesem aproximativ la aceeași oră ca data trecută și speram că o să apară în stâncărie, ca să-și facă treburile.

Cum stăteam lângă apă, în timp ce priveam scufundacii negri care plonjau făcând suprafața argintie să se vălurească, mi s-a părut că aud motorul unei bărci și, pentru o clipă, am încremenit, dar zgomotul a dispărut și liniștea de dinainte m-a împresurat din nou.

Adusesem cu mine un coș cu vopsele, hârtie, pensoane, gândindu-mă că o să pictez puțin dacă Whit nu apare. Oricum, aveam nevoie de un motiv ca să fiu acolo, altul decât acela că voiam să-l văd. „Am venit să pictez”, aș fi putut spune.

Odată cu coșul, am luat și craniul broaștei țestoase – un impuls pe care nu-l puteam explica. Era stupid să-l car cu mine, dar nu-mi venea să-l las acolo. Mi-am croit drum prin iarba tăioasă și palmierii pitici. Când am ajuns la adăpostul lui Whit, am râs de una singură – „furase” proiectul din felicitările cu ieslea din Bethlehem.

Când am pășit sub acoperișul înclinat, a trebuit să mă aplec puțin. Pe masă erau o plasă de prins crabi și una de pescuit împăturită deasupra. Făcuse o cruce din frunze de palmier și o bătuse în cuie pe o scândură. Fără asta, adăpostul ar fi arătat ca o ascunzătoare obișnuită.

Stând acolo, mi-am dat seama de ce îi place acest loc. Era un altfel de sihăstrie, izolată de lume prin apă și mlaștină, un loc sălbatic, fără stareți și crezuri, urmând doar legile naturii care existase dintotdeauna aici.

Am pus craniul peste plasa de crabi, admirându-i aspectul de fildeș lustruit. Îmi spuneam că aparținuse unei țestoase femele, care își târâise an de an cele peste o sută de kilograme pe plaja Curtea Osului, ca să depună ouă. Tata ne luase pe mine și pe Mike într-o noapte de vară, când plaja se umplea de broaște abia ieșite din ouă. Le priviserăm cum se îndreptau grăbite spre ocean, spre jocul de lumină al razelor de lună pe suprafața apei.

Mi-am pus mâna pe craniul broaștei și am simțit într-un fel prezența lui Hepzibah și a lui Kat. Și chiar și pe a mamei și pe a lui Benne.

Mi-am fixat șevaletul cumpărat de la Caw Caw, și mi-am aranjat acuarelele pe suport. Mi-am scos paleta, creioanele de schițe, pensoanele și un borcan de apă. Apoi mi-am scos cizmele și m-am așezat turcește în fața hârtiei, uitându-mă la albul ei.

Pictasem deja o duzină de sirene pentru Kat, stând uneori până după miezul nopții ca să termin câte una. Am început prin a le desena în ipostaze normale – sirenă pe stânci, sirenă sub apă, sirenă ieșind din apă. Până m-am plictisit și am început să le desenez în locuri comune, dar neobișnuite – conducând o furgonetă pe autostrada 1–85, în Atlanta, cu un copil-sirenă cu centura de siguranță pe scaunul din spate, arcuindu-și vârful cozii în fața unui cuptor, parafrază la „Bucătăreasa iscusită”, prăjind un pește într-o tigaie mică; și preferata mea, stând la un coafor unde părul ei lung și ondulat devenea o tunsoare scurtă, cu breton.

— Aha, ai înțeles ideea, a zis Kat.

Desenele s-au vândut imediat și ea mi-a cerut mai multe.

Mai devreme mă gândisem să pictez o sirenă vâslind într-o barcă, îmbrăcată în vesta de salvare, dar acum schițam cu creionul fruntea și ochii unei femei, pe marginea de jos a foii, de parcă s-ar fi uitat la vârful unui zid. I-am desenat mâinile ridicate, cu umerii la nivelul urechilor, încercând să atingă ceva de deasupra capului ei. Nu știu de unde îmi apăruse imaginea asta.

Am umezit foaia, așternând pe ea nuanțe de albastru care își pierdeau din intensitate pe măsură ce se apropiau de fața femeii. Am colorat capul și brațele cu siena și ocru. Ochii erau larg deschiși, uitându-se în sus la spațiul albastru și gol de deasupra ei. Ca un ultim detaliu, am scuturat pensonul și câte o picătură a căzut pe fiecare din mâinile ei.

Când am lăsat pensula, imaginea mi-a apărut aiurea. Dar când m-am aplecat din nou asupra a ceea ce făcusem, cele două picături de pe brațele ei mi s-au părut bule de aer multicolore, pe tonuri de albastru. Pictura, am decis, era cu fundul în sus.

Nu era o femeie care se uita în sus, ci o femeie care se scufunda. Am răsucit pictura și am văzut ca surprinsesem momentul când mâinile și capul ei pătrundeau în apă, croindu-și drum spre golul de dedesubt.

Am continuat să mă uit la acuarelă. Din momentul în care întorsesem foaia am știut că așa *trebuia* văzută.

Am auzit zumzăitul unui motor. Mi-am dus mâna la gât, zăbovind cu ea acolo pe măsură ce zgomotul se apropia. Mi-l imaginam pe Whit apropiindu-se de insulă, văzând barca lui Hepzibah și întrebându-se cine era acolo. Zgomotul se dizolvă în tăcere după ce motorul se opri. Un câine începu să latre. Max.

Presimțeam ce-avea să se întâmple, era energia aceea euforică, stranie care mă făcuse să nu pot

mânca sau dormi, transmițându-mi în schimb zeci de ipostaze cu noi doi împreună. Mă făcuse curajoasă și nesocotită. Mă transformase într-un alt om. Fie ce-o fi!

L-am văzut întâi pe Max. Făcea salturi, cu limba atârnându-i din colțul gurii. M-am aplecat să-l mângâi și, ridicând ochii, l-am zărit pe Whit pășind peste un trunchi uscat de palmier. Când m-a observat, s-a oprit.

Am continuat să-l mângâi pe Max, de-abia mai putând să respir de emoție. I-am spus:

— Deci ăsta e schitul de care nu știe starețul.

Tot nu s-a mișcat și nu a spus nimic. Purta aceeași cămașă de denim, cu crucea pe piept și ducea un sac de pânză maronie într-o mână. Eram convinsă că are cărți în el. Lumina din spate îi ascundea fața atât cât să nu-i pot vedea expresia. Nu-mi dădeam seama dacă încremenise de fericire sau de uimire. Poate era tulburat. Evident că știa ce caut eu aici. Tot trupul lui îl trăda.

Și-a băgat o mână în buzunar și s-a apropiat. Îi vedeam firele argintii din părul lui negru.

Când a ajuns la șevalet, a lăsat sacul din mână și s-a uitat la pictură, dorind, cred eu, să-și găsească ceva de făcut.

— E bună, a zis. Foarte neobișnuită.

Mi-am pipăit cu degetul mare baza inelarului, unde fusese verigheta. Îmi simțeam pielea de acolo goală și proaspătă. Moale. El se prefăcea că se uită la acuarelă.

— Sper că nu te deranjează că vin aici să pictez, i-am zis. Ți-aș fi cerut voie, dar… nu prea am cum să-ți dau un telefon.

— Nu ai de ce să ceri voie, mi-a zis, locul ăsta aparține tuturor. Stătea mai departe cu ochii la pictură și cu spatele la mine.

În jurul nostru iarba se unduia ca apa. Îmi venea să înaintez și să-l iau în brațe, să-mi apăs fața de spatele lui și să-i spun: „Totul e în regulă. Suntem făcuți unul pentru celălalt”, dar nu puteam. Trebuia

să audă asta din altă parte, din el însuși. Trebuia să fie convins de asta, așa cum eram eu.

Părea înțepenit acolo și mă gândeam dacă se luptă să audă vocea care să îi spună ce să facă, să-i arate calea, ori dacă încerca să ridice un zid care să-l apere de pericolul pe care-l reprezentam eu.

Aveam de gând să mai rămân maximum un minut, după care, fără îndoială, singurul lucru demn pe care puteam să-l fac era să îmi iau cizmele, să-mi strâng sculele și să plec. Urma să vâslesc înapoi acasă și să nu pomenesc nimic despre asta.

S-a întors brusc, de parcă mi-ar fi auzit gândul. M-am apropiat suficient cât să simt mirosul sărat venind de la pieptul lui, cercurile de transpirație de sub braț. În ochii lui albaștri parcă se aprinsese lumina. A întins mâinile și m-a tras spre el, înconjurându-mă cu brațele sale.

— Jessie, mi-a șoptit cu fața lipită de părul meu.

Am închis ochii și mi-am pus gura pe deschizătura cămășii lui, gustându-i pielea de la baza gâtului. Simțeam căldura. I-am deschis fiecare nasture mic și alb și l-am sărutat. Crucea de lemn atârna peste coșul pieptului și am dat-o la o parte ca să îl simt.

— Așteaptă, mi-a spus și a tras șnurul de piele peste cap, lăsând crucea să cadă pe pământ.

Când am ajuns la nasturele de la brâu, i-am scos cămașa din blugi și am continuat să i-o deschei până când i-am desfăcut-o de tot, cu marginile fluturând la fiecare adiere de vânt. S-a aplecat și m-a sărutat. Buzele lui aveau gust de vin de împărtășanie, de la slujbă.

M-a condus în adăpost, unde lumina cădea în pete, și-a scos cămașa și a întins-o pe pământ. Apoi m-a dezbrăcat, ridicându-mi tricoul peste cap, desfăcându-mi pantalonii și trăgându-i în jos, grămadă la gleznele mele. Am pășit dintre haine, doar în chiloții mei albaștri și cu sutienul asortat și l-am lăsat să mă privească. S-a uitat mai întâi la

cuta dintre sâni, coborându-și privirea până la șolduri, apoi, pentru o clipă, și-a ridicat-o spre fața mea, înainte de a-și lăsa ochii să se plimbe pe sâni și apoi în jos către coapse.

Stăteam nemișcată, dar avalanșa se dezlănțuise, spulberând tot ce însemnase până atunci viața mea.

A zis:

— Nu-mi vine să cred cât de frumoasă ești.

Am dat să spun: „Nu-i adevărat”, dar m-am oprit. Mi-am desfăcut sutienul și l-am aruncat lângă crucea lui.

M-am uitat cum se apleacă să-și scoată cizmele. Umerii îi erau arși de soare. S-a ridicat în picioarele goale, cu blugii lăsați pe coapse.

— Vino, a zis.

M-am apropiat și m-am lăsat pe pieptul lui.

— Te-am dorit de la început, mi-a mărturisit. Și felul cum mi-a spus asta, uitându-se fix la fața mea, cu o cută verticală pe frunte, a făcut să tresalte ceva în mine. M-a lăsat jos, pe cămașa lui și a început să-mi sărute gâtul, sânii, coapsele.

Am făcut dragoste în timp ce fluxul înconjura insula și Max dormea la soare. În aer plutea un miros zăpăcitor, ca de zahăr ars. Mi-am dat seama mai târziu că probabil a fost mirosul de glicine care plutea deasupra insulei. Când el s-a ridicat deasupra mea am auzit chemarea egretelor din înaltul norilor. Auzeam cleștii crabilor ciocnindu-se în tufișuri.

Pământul era zgrunțuros, plin de cozi și evantaie de frunze de palmier. Una îmi atingea umărul și mi se făcuse pielea de găină din cauza aerului rece adus din adâncuri de umbrele albastre din spatele adăpostului. Am început să tremur. Whit și-a pus mâna sub umerii mei. Mi-a zis:

— Totul e în regulă?

Am dat din cap. Nu îmi păsa. Voiam să fiu aici, întinsă pe o bucată de pământ, scăldată de flux, aparținându-i, privită de mlaștina și de păsările care se roteau deasupra noastră.

Mi-a zâmbit atingându-mi fața cu cealaltă mâna, care mi-a urmat conturul maxilarului, al buzelor și al nasului. Și-a îngropat fața în gâtul meu și a inspirat adânc și în acel moment, totul deveni una – Whit, sângele și oasele mele, dragostea oarbă pe care i-o purtam.

Am trăit aceste momente într-un fel pe care-l uitasem de mult. Veneau parcă dintr-un amplificator care făcea mișcarea trupurilor noastre și freamătul lumii din jurul nostru să fie mai puternice, mai reale. Simțeam cât de trecătoare erau toate momentele, cum în toată viața mea ele mă asaltaseră, implorându-mă să le trăiesc, să le prețuiesc și cu câtă indiferență le tratasem.

Mai târziu m-am gândit că dacă sexul însemna o comunicare, oare ce ne spuseserăm noi? De unde veneau oare acele voci disperate, dar elocvente?

După ce am făcut dragoste, stăteam întinsă lângă el, încălzită de corpul lui, care răspândea valuri de căldură. Aveam pete de noroi pe șolduri și urme de frunze pe picioare. Max s-a ridicat și s-a lungit de cealaltă parte a mea.

— Mă simt ca femeia din tablourile lui Gauguin, am zis.

Și-a strâns mâna în jurul meu.

— Care dintre ele?

— Bășținașa aceea exotică pe care o tot picta. O știi. De obicei purta un sarong roșu.

S-a uitat la craniul de țestoasă pe care îl pusesem pe plasa de crabi și a zâmbit. Apoi și-a plimbat degetul pe cuta dintre sânii mei. Am văzut că încheietura degetului îi sângera de la zgârieturile făcute de frunzele de palmier.

Max începuse să sforăie. Whit de-abia își mai putea ține ochii deschiși. Nu reușeam să-i înțeleg pe cei pe care îi fura somnul imediat după ce făceau dragoste. Cât despre mine, toate celulele corpului fierbeau în adrenalină.

Whit a adormit și a început să respire greu, iar eu am rămas lângă el și am ascultat. După-amiaza

plutea în derivă ca o epavă purtată de valuri. Whit dormea. Eu îl priveam. Priveam totul cu un fel de uimire. La un moment dat, albul estompat al unor aripi s-a năpustit în direcția golfulețului – o egretă plonjând ca un înger în apă.

Mă simțeam detașată de vechea mea viață. De fapt, nu detașată, ci mai degrabă renăscută. Liberă. Stăteam aici ca femeia lui Gauguin, copleșită de plăcere, simțindu-mă dorită, *vie.*

Pentru o clipă, m-am gândit la Hugh și un spasm m-a străbătut – amintindu-mi de viața mea, de păcatul pe care-l săvârșisem. M-am cuibărit mai tare în Whit, până când sentimentul a dispărut.

Când s-a trezit, soarele se îndrepta spre apus. De sub acoperiș vedeam culorile calde apărând la orizont. El s-a ridicat.

— E târziu. Trebuie să plec ca să pot ajunge la slujba de seară.

În timp ce mă îmbrăcam, m-a întrebat:

— Îți pare rău că ai făcut asta?

— Nu am niciun regret, i-am spus. Dar nu era adevărat. Regretam că eram căsătorită. Că urma să-l rănesc, că îl rănisem deja pe Hugh. Că și Dee ar putea suferi. Că tot cleiul care ne ținuse împreună atâta vreme se crăpa. Dar nu regretam ce făcusem. Ar fi trebuit, probabil, dar nu o făceam. Știam că aș fi făcut-o din nou. Doar dacă nu cumva *lui* îi părea rău.

Eu nu l-am întrebat dacă îi pare rău. Nu voiam să știu. Nu puteam îndura gândul că s-ar putea duce la slujbă ca să-L implore pe Dumnezeu să-l ierte.

Capitolul 24

Whit

El nu s-a dus la slujba de seară. Nici la următoarea parte a ritualului nu s-a supus. A traversat grăbit arcadele până la chilia lui. A stat la birou fără să aprindă lampa și a urmărit cum siluetele copacilor erau înghițite în liniște de întuneric.

Nu mai fusese mângâiat de multă vreme. De *ani.* Avusese un fel de șoc erotic, cel puțin așa ar fi putut să-și descrie starea în jurnal. Când n-a mai putut distinge forma copacilor, a aprins lampa și a scris tot ce se întâmplase, tot ce simțise.

Nu ar fi trebuit să scrie asta, dar nu s-a putut abține. Simțămintele erau un fel de linii stranii, nedefinite ale inimii lui, așa cum i se păruse și piatra de la Rosetta când o văzuse. Se holbase la piatră multă vreme în timp ce sute, poate mii de alți turiști care vizitaseră muzeul veniseră și plecaseră. Simțise că privește la ceva foarte personal și de atunci a tot încercat să-și descifreze hieroglifele emoționale scriind. Astfel sentimentele deveneau accesibile, transpuse în ceva simțit și mai puternic.

Ca acum. Îi simțea mâinile pe spate. Îi vedea trupul întins pe pământ, sânii ei albi. Se simțea pierzându-se din nou în ea.

A pus stiloul jos și s-a oprit. Avea nevoie să se miște. S-a plimbat în jurul patului, aruncând câte o privire la crucifixul atârnat deasupra capului. Patul era o saltea pe un cadru metalic simplu și ocupa aproape întreaga cameră. Își dorea să se întindă pe pătura maro, aspră, și să doarmă adânc. Se temea însă de noaptea lungă care urma.

Făcuse dragoste cu o femeie.

Nu știa cum avea să-și continue viața în mănăstire după acest episod.

A lăsat jaluzelele la ferestre și s-a așezat iar la birou. A încercat să fie obiectiv, să disece situația.

A pornit de la câteva premise care păreau logice pentru a înțelege ce se întâmplase. Că se culcase cu Jessie pentru a umple golul lăsat de Linda. Sau că, acum, aproape de momentul depunerii jurămintelor finale, căuta un mod de a scăpa. Poate că dorințele lui fuseseră prea brusc curmate. S-a gândit chiar că poeții și călugării folosesc de secole imagini sexuale pentru a descrie uniunea lor cu Dumnezeu. Poate că asta căuta – unirea cu Dumnezeu?

A recitit motivele care îi trecuseră prin minte și toate i se păreau ridicole. Îl făceau să se gândească la Thomas d'Aquino și la cartea lui *Summa Teologica,* despre care credea că era sublimă, dar pe care, pe patul său de moarte, autorul o calificase ca fiind nimic mai mult decât un fir de praf în comparație cu ce simțise în inima lui.

Așa simțea și Whit. Că rațiunea lui era o grămadă de praf. O grămadă de rahat, de fapt.

Făcuse acest lucru incredibil pentru că o iubea, o dorea, era sigur de asta. Știa că viața renăscuse în el, simțea acum ce deșert fusese inima lui înainte de a o întâlni.

A închis caietul, a luat volumul uzat de poezii de Yeats și l-a deschis la pasajul pe care îl citise la nesfârșit.

> …Acum că scara mi-a dispărut
> Trebuie să zac întins în locul de unde pornesc toate scările,
> În mizera prăvălie de telal a inimii.

S-a ridicat și s-a spălat pe față și pe mâini în chiuvetă. Avea zgârieturi mici pe degete. Le-a spălat cu săpun, apoi și-a scos cămașa. Îi simțea mirosul ei, mirosul dragostei lor. În loc să o arunce în coșul cu rufe murdare, a atârnat-o într-un cui în dulap, lângă celelalte haine.

Ultima rugăciune a zilei se terminase. Începuse tăcerea de noapte. Călugării erau probabil în

camerele lor. Îl auzise pe Dominic intrând cu o jumătate de oră mai devreme, auzise mașina de scris.

A îmbrăcat un tricou și și-a pus haina deasupra. A deschis ușa și a închis-o încet în urma lui. Nu și-a luat lanterna, doar rozariul. Zornăia în buzunar pe unde mergea. Luna nouă se vedea pe cer, prin urmare, fluxul urma să înceapă peste câteva ore. Se va revărsa peste ierburi ca un aluat care crește peste marginile vasului. Pe delușorul unde făcuse dragoste cu Jessie, apa ajungea la câțiva metri de adăpost.

În nopțile când Whit nu putea dormi, parcurgea pavelele care marcau etapele drumului crucii. Îl făcea să se detașeze de lucruri, îl calma. Și îi plăcea că nu erau în biserică, ci erau plăci de ciment aranjate direct pe pământ. Și drumul șerpuit făcut printre stejarii din spatele caselor era plăcut. Uneori vedea animale în timpul acestor drumuri – sticlirea roșie și neașteptată a ochilor lor. Văzuse sconcși, vulpi, bufnițe. O dată văzuse chiar un linx. La prima etapă și-a scos rozariul, și-a atins fruntea cu el și a îngenuncheat lângă Isus stând lângă Pilat din Pont. ISUS E CONDAMNAT LA MOARTE. Starețul le spusese că trebuie să se transpună în poveste în timp ce parcurgeau etapele drumului crucii, dar lui îi era greu să-și controleze mintea în acest sens.

Și-a închis ochii și a încercat să-și amintească rugăciunea pe care ar fi trebuit să o spună la fiecare etapă. Nu știa cum ar putea să *nu* o mai vadă. Acum ar fi vrut să alerge până la casa mamei ei și să bată la geam, de parcă ar fi avut șaptesprezece ani. Ar fi vrut să se bage în pat lângă ea și să-și strecoare genunchii în spatele genunchilor ei, să-și împletească degetele între ale ei, să se lipească de ea și să-i spună ce simte.

Se uita la piatra de pe pământ. Voia să știe dacă Isus se confruntase cu sentimentele acestea, dacă iubise vreo femeie așa. Voia să creadă că da.

La a doua etapă – ISUS ÎȘI CARĂ CRUCEA – Whit a îngenunchiat din nou, mai hotărât de data asta. A spus rugăciunea prescrisă și și-a evocat scena, scuturând violent capul când imaginea lui Jess i-a apărut în fața ochilor.

Era aplecat deasupra celei de-a șasea etape – VERONICA ÎI ȘTERGE FAȚA LUI ISUS – când a zărit o rază subțire de lumină străpungând întunericul și o persoană venind către el. S-a ridicat în picioare. Omul era îmbrăcat în sutană, cam atât se vedea, dar cu umbrele de pe fața lui, Whit nu și-a dat seama că era părintele Sebastian decât în momentul când stăteau față în față.

Raza de lumină brăzdă fața lui Whit.

— Deci aici erai, spuse Sebastian. Vin de la chilia ta. Te-am căutat. Nu ai venit la slujbă, nici la masă și – misterul misterelor – nici la ultima rugăciune a zilei. Acum, te rog, rezolvă această dilemă și spune-mi unde erai.

Tonul lui îl făcea pe Whit să se simtă nu tocmai în largul său, neliniștit, de parcă era vânat. De parcă Sebastian știa deja. Dar cum ar fi putut ști?

Whit s-a uitat la stelele scânteietoare de deasupra capului, apoi la Sebastian, care își încrucișase brațele și se holba la el prin ochelarii groși.

„Sebastian venea de la chilie. Intrase? Se uitase oare în jurnalul lui Whit?”

— Deci? Aștept, a spus călugărul mai bătrân. Ți-a fost rău? Dacă da, se pare că te-ai însănătoșit foarte repede.

— Nu am fost bolnav, părinte.

— Atunci?

— Eram în stâncărie.

— Erai în stâncărie. Nu-i drăguț de-a dreptul? Te distrai acolo în timp ce noi ne făceam datoria în biserică?

— Îmi pare rău că am lipsit de la slujbă.

— Uite care-i treaba, frate Thomas. Eu sunt egumenul acestei mănăstiri. Responsabil cu

disciplina acestei congregații. Eu trebuie să fiu sigur că nu e vorba de comportamente greșite. Nu le tolerez, înțelegi?

„Dacă nu știe, suspectează ceva cu siguranță."

Whit nu a răspuns. Stătea acolo tăcut, refuzând să evite ochii lui Sebastian. Nu era mândru de asta. Nu însemna că nu se simțea vinovat: se simțea. În momentul când revenise din stâncărie, de când făcuseră dragoste, vina îl copleșise. Incisivă și puternică, nevoia de a fi iertat îl îngrozise, dar, cu toate astea, exista ceva în el care nu simțea pocăință, aparținându-i numai ei, o părticică din el insubordonată mănăstirii, lui Dumnezeu, pe care nu o putea controla sau supune.

Și-a mutat ochii de la Sebastian spre cea de-a opta etapă, care se pierdea între stejari, lucind palid pe pământ, iar dincolo de ei începea sălbăticia mlaștinii. Se gândea la cât de multă mângâiere îi adusese acest loc, la faptul că recluziunea însemnase, de fapt, libertate. Un cămin. O sărăcie lucie, dar demnă. Ce urma să se facă dacă locul unde voia să fie cel mai mult nu mai era mănăstirea, ci inima unei femei?

— Nu știu dacă locul meu e aici, a zis Whit și vocea i-a tremurat când a rostit ultimul cuvânt. *Aici.*

Sebastian l-a privit răbdător pe Whit ștergându-și lacrimile, lăsându-l să-și dreagă glasul și să se calmeze. Când călugărul mai bătrân a vorbit din nou, expresia feței i se schimbase, devenind mai blândă. Severitatea îi dispăruse din voce.

— Înțeleg.

Și-a schimbat greutatea pe celălalt picior și a întins mâna pe sub ochelari, frecându-și pleoapele.

Așezându-și la loc ochelarii, i-a spus:

— Vreau să parcurgi în continuare etapele drumului crucii. Dacă vrei, poți să mergi în genunchi drept canon. Dar fă asta în primul rând ca să te gândești la chemarea ta. Întreabă-te de ce ai venit aici, ce înseamnă pentru tine să fii singur

aici, ferit de lume, doar cu Dumnezeu. Fiecare dintre noi s-a întrebat măcar o dată dacă aici e locul lui. Frate Thomas, cu toții am renunțat la ceva sau la cineva, a adăugat el uitându-se în jos. Trebuie să-ți duci crucea. Cu toții trebuie să ne-o ducem.

Whit l-a aprobat din cap. Ar fi vrut să spună: „Dar eu nu știu care e crucea mea. Să merg înainte fără ea, chiar dacă o iubesc? Sau să plec din mănăstire? Sau este ciudata sfâșiere dintre condiția spirituală și cea umană?”

— Când o să termini etapele, te duci în pat și te odihnești, i-a spus Sebastian. Doar nu vrei să lipsești la slujba de dimineața, *laudas* – numele ei înseamnă „întoarcerea luminii”. Poate asta o să fie și pentru tine.

— Da, părinte.

L-a așteptat pe părinte să plece, întrebându-se dacă se va duce la stareț sau dacă ce discutaseră va rămâne între ei. Lăsându-se în genunchi, a mers încet până la următoarea oprire – ISUS CADE A DOUA OARĂ.

Whit repeta fragmente din psalmii de laudă. „Dumnezeu este bun și iertător, încet la mânie și nemărginit în iubire… Dumnezeu îi apără pe cei care îl iubesc. Lăudat fie numele Domnului!”

Apoi părți din cântecul lui Zaharia. „Va veni ziua când din înălțimi ne va veni poruncă să aducem lumină celor ce stau în întuneric”.

Whit voia ca lumina să vină, cea de care Sebastian vorbise, dar mai mult ar fi vrut ca în inima lui să mai zăbovească întunericul.

Capitolul 25

A doua zi după ce făcusem dragoste cu Whit O'Conner, am intrat dimineața în bucătărie și am găsit-o pe mama cu eșarfa cu flori de hibiscus legată în jurul gâtului, gătind orez după o rețetă *gullah.* Patru oale gigantice de aluminiu. Suficient pentru o mănăstire.

A ridicat capacul celei mai mari dintre oale și un nor de abur alburiu a ieșit, răspândind un miros de creveți și cârnați.

— Ce faci? am întrebat. E ora șapte dimineața.

Voiam cafea. Și voiam să o sorb în liniște, singură în bucătărie.

— Fac mâncare pentru călugări. Trebuie să ducem orezul acolo până la ora unsprezece, când fratele Timothy începe să pregătească prânzul. O să-l încălzesc. Taie niște pâine și fă un ceai.

Cărțile de bucate erau împrăștiate pe toată masa din bucătărie, amestecate cu coji de ceapă, cozi de crevete și ambalaje de orez Carolina Gold. Dacă nu ar fi fost atât de mult *ea* însăși, așa cum arăta cu medalionul cu Fecioara Maria făcătoarea de minuni prins cu acul de eșarfă, fluturând o lingură de lemn în aer în timp ce vorbea, probabil că aș fi protestat și i-aș fi spus că e stupid să gătești aici și după aceea să cari mâncarea alături.

— Și cum ducem toate astea la mănăstire? am întrebat.

— O să mergem pe poarta principală cu cartul.

Părea exasperată că trebuia să-mi explice un lucru atât de evident.

Mi-am luat cana cu cafea pe verandă și am stat pe unul din scaunele șubrede, cu o pătură maro înfășurată în jurul umerilor. Norii erau alburii și pufoși, plutind sus, auriți de soare. M-am lăsat jos în scaun că să mă uit mai bine la ei.

Dormisem un somn fără vise, trezindu-mă brusc, leoarcă de sudoare, cu același sentiment

care mă îngrozise pentru câteva clipe și când stăteam întinsă lângă Whit cu o zi în urmă, după ce făcuserăm dragoste.

Această spaimă era, mi-am dat seama mai târziu, ca replicile de după un cutremur. S-au repetat săptămâni la rând – momente de dezorientare completă, în care nu știam cine eram, mă simțeam complet ruptă de viața mea obișnuită. Era ca amețeala aceea ciudată însoțită de o umilință care te cuprinde în momentul în care îți dai seama de ce ești capabil. Replicile s-au atenuat treptat, dar la început aproape mă paralizaseră.

Noaptea trecută, sentimentul mă bântuise mai mult decât atunci când fusesem cu Whit. Stând pe o latură a patului, încercând să mă liniștesc, am observat pictura pe care o făcusem, sprijinită de perete, lângă ușă. Chipul scufundat în apă al femeii era ușor strălucitor, aproape viu. Priveliștea m-a descurajat. M-am ridicat în picioare și am mers în fața măsuței de toaletă. Pernuța de ace era acolo, cu verigheta mea prinsă ca o insectă, ca un specimen de valoare, dar aparținând unei epoci trecute.

Uitându-mă în oglindă, m-am văzut așa cum eram – o siluetă neagră, o femeie a cărei latură întunecată a ieșit la iveală cu totul.

„Și dacă îi pierd și pe Hugh, și pe Whit? Dacă îl părăsesc pe Hugh numai ca să fiu trădată de Whit? Aș fi singură, abandonată.”

Asta era spaima ascunsă, nerostită, nu-i așa? Stând acolo, mi-am dat seama de cât de demult trăiam cu golul acesta – care se cerea mereu umplut – în mine: de dinainte de a-l cunoaște pe Whit, de dinainte de a-l cunoaște pe Hugh, tocmai de când îl pierdusem pe tata.

Cu toate astea, în această dimineață nu simțisem niciun ecou al fricii din noaptea trecută. Mă uitam la nori din verandă și mă gândeam la Whit, la binecuvântarea pe care mi-o adusese dragostea, la această viață nouă pentru mine, care mă aștepta.

Îmi dădea sentimentul că mă aflu la cea mai îndepărtată frontieră a mea. Era, în ciuda convulsiilor, un promontoriu surprinzător de frumos.

Făcusem ceva inimaginabil, dar nu regretam. Mă simțeam împinsă într-un mod necontrolat, aproape forțat, spre Whit, și da, în fapta mea exista trădare și exista greșeala, dar și mister și evlavie.

Conducând spre mănăstire am văzut-o pe Hepzibah în fața Capelei Star of the Sea. Ținea în mână toba ei africană și stătea în pridvorul micului lăcaș, vorbind în fața a douăzeci de oameni. Nimerisem la Marele Tur Gullah.

Am oprit în spatele grupului, vrând să prind ceva din ce spunea și să aud dacă bătea toba așa cum o făcea la picnicul fetelor. Le povestea că această capelă a fost construită pe ruinele unei biserici a sclavilor eliberați. Se plimba înainte și înapoi în timp ce vorbea, bătând ușor toba cu degetele. Mă uitam la basmaua complicat înnodată pe capul ei și la caftanul din pânza maronie cu desene mici cu zebre. Purta faimoșii cercei *hoop* – Kat spusese odată că sunt suficienți de mari ca o pisică să poată sări prin ei –, dar mie îmi plăcea cum îi stătea cu ei.

— Acesta este un vechi obicei *gullah,* spunea ea. Înainte ca *gullah* să devină membri ai bisericii, mergeau într-un loc sacru din pădure de trei ori pe săptămână și meditau la starea sufletului lor. Îi spunem „călătorie” pentru că mergem în interiorul nostru.

A bătut toba cu podul palmei și a invitat grupul în capelă.

Când ei erau înăuntru, a venit și a îmbrățișat-o pe Nelle întâi, apoi pe mine.

Mama s-a dus în spate pentru a verifica frânghia cu care legase oalele, iar Hepzibah s-a aplecat spre mine.

— Jessie, *tu* ce mai faci?

Nu era o întrebare de politețe: ochii ei îi căutau pe ai mei. Știam că voia să știe dacă am fost cu Whit în stâncărie, dacă am găsit craniul de țestoasă pe care îl lăsase în barcă.

— Totul e perfect, mulțumesc, i-am zis. Aș fi vrut să aud și restul explicațiilor, dar trebuie să ducem prânzul la mănăstire.

— Ai mers cu barca? m-a întrebat.

Am simțit că mi se încălzesc obrajii.

— Ieri, i-am zis. Mulțumesc pentru craniul de broască țestoasă, am adăugat amintindu-mi cum l-am lăsat în schitul lui Whit ca pe un talisman, sperând că mă va aduce înapoi acolo.

Mama se urca în cart.

— Ține-te de el, mi-a șoptit Hepzibah.

Bucătăria mănăstirii era o încăpere veche, cu ferestre oblice și dulapuri de stejar cu mici cruci celtice gravate în colțurile de jos. Nu se schimbase prea mult de când eram copil și mă jucam de-a ajutorul de bucătar cu mama. Stăteam la masa din mijlocul camerei și ea ridica mâna și striga: „Zdrobitorul de cartofi… cuțitul de patiserie… cojitorul de mere” – i le puneam pe fiecare în mână de parcă ea ar fi fost chirurgul, iar eu sora medicală. „Operația bucătăria”, așa cum îi spunea ea, era o treabă serioasă. Îi hrăneam pe sfinți.

Vederea mesei mi-a umplut pieptul de o durere stranie. M-am oprit un moment cu oala de orez în mână, uitându-mă la suprafața crestată. Aceleași cratițe de alamă atârnau din tavan, sclipind din cauza luminii.

Oare aici făcuse mama isprava, și-a întins degetul și a coborât brusc satârul, tăind până în os? Aici, pe vechea masă de gătit?

Am așezat oala pe plită și am mers la chiuveta de oțel, să mă spăl pe mâini. Când a apărut fratele Timothy, exact la timp ca să care ultima oală. Părea foarte tulburat de întoarcerea neanunțată a mamei, pălăvrăgind despre livrările de ouă și despre faptul că nu se găsesc roșii delicate pe

piață. A mers în urma ei în timp ce ea a deschis și a închis sertare, a scotocit în frigiderul de dimensiuni industriale și a mirosit câteva legături de oregano care se uscau într-un colț. El umbla târșâindu-și picioarele, cu corpul aplecat în față, de parcă ar fi înaintat prin furtună.

Mama a luat un șorț curat, dar foarte pătat dintr-un cui de lângă ușă și și l-a legat de brâu. A pornit aragazul și s-a aplecat să vadă flacăra mică și albastră care mângâia fundurile oalelor.

— Mi s-a spus că vă găsesc aici, am auzit o voce în spatele nostru. Toată suflarea din mănăstire de-abia așteptă să mănânce ce e în oalele acestea.

Părintele Dominic stătea în prag, arătând îmbujorat și puțin speriat. Venise atât de repede, că își uitase pălăria de pai. O șuviță lungă și albă de păr era întinsă cu grijă peste chelia din vârful capului.

Nu-mi aminteam să-i fi văzut pe mama și pe părintele Dominic în aceeași încăpere din ziua când arseseră rămășițele bărcii tatei. Uitându-mă cu atenție la ei, am observat că mama s-a tras în spate când l-a văzut, ducându-și mâna la gât.

Dominic s-a uitat la Timothy.

— Vrei să umpli carafele cu apă în sala de mese? Și verifică și sarea, te rog.

Fiind mai mic în cadrul ierarhiei bisericești, părintele Timothy a ridicat din umeri și a traversat bucătăria, târșâindu-și cu zgomot picioarele pe coridor. Când el a plecat, Dominic și-a ridicat mâna în creștetul capului, vrând parcă să se asigure că șuvița era tot acolo, la locul ei. Nici nu s-a uitat la mine, fixând-o pe mama. I-am văzut ochii coborându-i la mâna ei rănită, la bandajul colorat care înlocuise pansamentul voluminos.

— Mă bucur că te simți suficient de bine ca să vii să ne gătești din nou, Nelle. Ți-am simțit lipsa.

Mi-am amintit de cum îi spusese „Nelle a noastră” ultima dată când discutasem cu el, de parcă o parte a ei era în posesia lui.

Mama și-a șters mâinile îndelung de șorț.

— Îmi pare bine că m-am întors, a spus, dar cu răceală în glas, ca de fiecare dată când repezea pe cineva. S-a întors și a început să amestece îndârjit în orez.

Dominic și-a tot frământat mâinile. Încheieturile degetelor îi erau enorme și roșii – probabil din cauza artritei. Mi-a zâmbit ciudat:

— Cioc, cioc!

M-am oprit un moment gândindu-mă cum să răspund acestui joc neobosit al lui. Orezul începuse să bolborosească pe foc.

— Nu cred că vreau să mă joc, i-am spus împrumutând ceva din tonul mamei.

Ar fi fost absurd să continui, dar, într-un fel simțeam că astfel îi eram loială mamei; era evident că ea nu voia să aibă de-a face cu el. Și, cu toate astea, ea s-a întors rușinată, presupun, de lipsa mea de politețe și de refuzul de a glumi cu el.

— Cine-i acolo? a spus ea îngustându-și ochii la mine.

După răceala fățișă cu care-l întâmpinase, ăsta era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat de la ea. Simțeam că mă trădează.

Dominic a ezitat înainte de a continua, dar mi-am dat seama mai târziu că era doar din cauză că gluma pregătită pentru mine nu se potrivea și se gândea la una nouă pentru mama. Ceva îndrăzneț și intim, într-un fel.

— Când doare, a zis el.

— Când doare și mai cum? a continuat mama cu buzele strânse și bărbia împinsă înainte.

El s-a apropiat la un braț distanța de ea și i-a spus încet, probabil ca să nu aud:

— Când oare o să ne ierți?

Fața mamei era încordată, nelăsând să se vadă nicio emoție.

— Și când oare o să pleci ca să pot să fac mâncare în liniște? a răspuns ea. S-a grăbit în cămară de unde s-a întors cu o pungă de mălai în

mână. Acum, dacă se poate, am să fac budincă de mălai.

— Budincă de mălai! a exclamat Dominic. Sfinte Sisoie! Nu te meritǎm.

S-a îndreptat spre ușă, dar, după câțiva pași, s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Jessie, aproape că am uitat, dar e cineva în bibliotecă care vrea să discute cu tine.

Am traversat curtea mănăstirii forțându-mă să pășesc calm, cu mersul cuiva care se duce la o bibliotecă să se uite la cărți, și atât.

M-am oprit în ușă în fața unei statuete a Sfântului Benedict ca să citesc plăcuța de sub ea, așa cum presupuneam că fac vizitatorii pioși. ASCULTĂ, FIULE, ÎNVĂȚĂTURILE MAESTRULUI TĂU ȘI DESCHIDE-ȚI INIMA CĂTRE ELE. Inima mea bătea mai să-mi sară din piept. Pe podeaua de lemn de pin se vedeau petele de lumină din geamurile ușii. Am tras adânc aer în piept încercând să-mi găsesc stăpânirea de sine.

Am început să mă plimb printre rafturile de cărți oprindu-mă din când în când ca să citesc titlurile: *Despre contemplarea lui Dumnezeu* de William din St. Terry; *Natura Universului* a lui Lucretius; *Operele complete ale Sfântului Ioan al Crucii.* Ascultam zgomotul pașilor. Unde era oare?

În momentul când am ajuns în mica sală de lectură a bibliotecii, tremuram de-a binelea. M-am așezat la una din cele trei mese care dădeau spre o fereastră uriașă. Tăblia mesei fusese atât de bine șlefuită, că îmi vedeam imaginea reflectată de lemnul lăcuit.

Părul meu arăta dezastruos. Mi l-am netezit cu mâinile, apoi m-am răzgândit și am încercat să-l fac să stea mai umflat.

M-am uitat pe geam și scena de afară mi s-a înfățișat ca o pânză – tufișuri de azalee ciclam, lângă casa albă unde călugării făceau plase de

pescuit, un arțar japonez, iarbă albăstruie, o movilă înconjurată de umbre.

O ușă a scârțâit în spatele meu și m-am întors și l-am văzut pe Whit stând în ușa micului birou de lângă zona de lectură. Biroul părintelui Dominic, așa cum s-a dovedit mai târziu.

Purta sutana și cizmele de stâncărie. Ochii mi s-au oprit pe locul de pe gât unde îl sărutasem.

Când am intrat în birou, a închis ușa în urma noastră, închizând zăvorul și am stat un moment în spațiul înghesuit cu miros de parafină de la candela din sfeșnicul fixat pe peretele din spatele lui. O lampă fluorescentă lumina cu păcăneli deasupra capetelor noastre. Am remarcat că jaluzelele erau lăsate în jos; lumina artificială era puternică și supărătoare. Am întins mâna fără să mă gândesc și am stins-o, urmărind cum fața lui se scufundă într-o penumbra blândă.

M-a copleșit un sentiment de intimitate, de profundă apartenență. Mi l-am amintit pe insulă, cuibărit lângă mine, iubindu-mă, creând o legătură indestructibilă. Mi-am lăsat fața pe umărul lui și i-am simțit brațele prin mânecile largi ale sutanei, venind spre mine, îmbrățișându-mă.

— Jessie, mi-a spus după un moment, biblioteca e goală la această oră, dar trebuie să fim atenți. S-a uitat la ușă și am conștientizat enormul risc pe care și-l asuma. Mai sunt numai cincisprezece minute până la slujbă, dar trebuia să te văd.

Mi-am ridicat fața de pe umărul lui și m-am uitat la el. Cu toată penumbra, i-am remarcat cearcănele de sub ochi și faptul ca poziția lui părea rigidă, de parcă plămânii lui ar fi inhalat mai mult aer decât trebuia și rămăseseră înțepeniți așa.

Eram, mi-am dat seama, îngrozită de ce se petrecea în el, de faptul că era călugăr, de hotărârea care îl făcuse să vină la mănăstire. Dacă urma să fim împreună – și voiam asta acum aproape cu disperare – și el ar fi trebuit să mă vrea la fel de tare cum tânjise după Dumnezeu, și nu

eram sigură că mă pot măsură cu El. Nu voiam să fiu una din sirenele mitologice care îi ademeneau pe marinari spre stânci sau, mai mult, Asenora, care îi ispitea pe călugări. Voiam să-i ating fața, să-i găsesc deschiderea sutanei, dar m-am forțat să fac un pas mic înapoi.

— Poți să vii mâine la două la doc la stâncărie ca să ne vedem? a zis.

— Evident. O să fiu acolo, i-am spus.

Liniște din nou. Își uitase o mână pe talia mea și și-a retras-o frecând-o de câteva ori de sutană. Mi-am dat seama ca era unul din firele mele lungi de păr castaniu.

— E grozav că mama ta gătește din nou, mi-a spus. Presupun că asta înseamnă că se vindecă.

Deci urma sa facem conversație. Urma să stăm în această cămăruță mică, fără să mai fim scufundați în romantism, ci în viața obișnuită, folosind conversația inofensivă ca pe un scut.

— Mâna ei e aproape vindecată. Dar mi-e teamă că mintea ar putea să nu i se vindece niciodată.

S-a uitat în treacăt la un ceas digital de pe birou, aflat după un teanc mic din broșurile lui Dominic – *Povestea sirenei.* A urmat o pauză cam lungă în care și-a dres vocea. *Ce* îl împovăra așa? Precauția? Sigur că nu-i era ușor. Sau pasiunea nebunească îi trecuse și ajunsese la apatie sau indiferență? Fusese atât de copleșit de vină, încât încerca să aducă lucrurile la starea anterioară? Era numai speriat?

— După ce Nelle a făcut ce a făcut, mi-a zis el, mulți dintre noi nu s-au putut abține să se gândească la Scripturi – locul unde Isus vorbea despre tăierea mâinii cuiva.

Vorbele lui m-au năucit.

— E un verset în Scriptură despre asta?

S-a uitat pe un raft, a găsit Biblia, a răsfoit-o repede.

— Aici este. E o parte a predicii de pe munte: „Dacă mâna ta dreaptă te trădează, tai-o și

izgonește-o de la tine pentru că e mai bine pentru tine ca unul din membre să piară decât ca întregul corp să ardă în iad”.

Am luat cartea și am citit în gând versetul, apoi am închis-o brusc.

— Asta este, nu-i așa? De aici a luat ideea. Mai bine să-și taie un deget decât să ardă în iad.

Am pus Biblia înapoi pe raft. N-avea nicio noimă, dar mă simțeam indignată.

— Isus vorbea în sens simbolic. Evident că nu se aștepta ca cineva să-i ia îndemnul *ad literam,* a zis Whit.

— Totuși, nu crezi că ar fi trebuit să ia în calcul și posibilitatea ca un nebun să facă exact așa? Ce vreau să spun este că nu poți pretinde că este cea mai responsabilă atitudine posibilă.

Buzele i s-au strâns de parcă se forța să nu râdă și întregul corp i s-a destins. A început să râdă.

— Ce-i? am zis zâmbind.

— Am auzit multe spunându-se despre Isus, dar este prima dată când cineva spune că ar fi iresponsabil.

S-a întins și mi-a atins părul și mi-a mângâiat cu încheieturile degetelor conturul feței. Ochii îi erau luminați, dar nu doar de amuzament; străluceau la fel cum mi-i aminteam de când făcuserăm dragoste. M-am întins să-l sărut pe obraz și o scânteie de electricitate statică s-a descărcat între noi, făcându-ne să ne dăm amândoi înapoi.

— Vezi ce se întâmplă dacă îl faci pe Isus iresponsabil? am glumit. Te trăsnește.

— Acum, serios, mi-a spus el, sunt multe relatări despre sfinți care s-au mutilat. Se pare ca acest verset i-a inspirat.

— Eu am tot spus că mama face un fel de penitență, dar Hugh a susținut mereu că nu-i așa.

— Hugh? a spus.

Și în cameră s-a așternut tăcerea.

Îi spusesem numele fără să mă gândesc, prostește. De ce l-oi fi pomenit? Întâi mi-am zis că

nu mi-am dat seama, dar, în zilele care-au urmat, m-am tot întrebat dacă într-adevăr așa a fost. Oare intenționat îi rostisem numele? Să arunc tot ce putea fi mai rău în fața lui Whit și să văd cum reacționează? El îl pomenise pe Isus. Eu pe Hugh.

— O, am zis. Hugh e soțul meu. E psihiatru.

S-a uitat spre fereastra acoperită de jaluzea. S-a întins și a aprins becurile. O lumină crudă ne-a scăldat chipurile.

Vrând să îndulcesc momentul, să izgonesc numele lui Hugh, am continuat să vorbesc:

— El crede că impulsul mamei de a-și tăia degetul nu are niciun înțeles, e o obsesie fără sens.

A încercat să zâmbească uitându-se la mine de parcă ar fi spus: „Bine, deci o să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic”.

— Dar *tu* crezi că e un act de căință pentru ceva anume? a întrebat.

— Da. Dar nu știu pentru ce, am spus cu o voce din care răzbătea disperarea. Cred că e ceva ce s-a întâmplat demult. Și cred că părintele Dominic știe ce este.

— Dominic? s-a mirat el, uitându-se la ușă și apoi coborând vocea. Ce te face să crezi asta?

— Întâi spune-mi ce crezi tu despre el.

— E foarte deschis. Un glumeț înnăscut, dar are și o latură serioasă. Are tendința de a vedea lucrurile într-un mod diferit de alții, dar asta îmi place la el. Acum spune-mi de ce crezi asta.

— Mama a spus asta, i-am zis. Și adineauri în bucătărie l-am auzit pe Dominic întrebând-o: „Când o să ne ierți?” O să *ne* ierți.

Whit a scuturat nedumerit din cap.

— Iertare? Pentru ce?

Am ridicat din umeri.

— Aș vrea să știu. Am încercat să vorbesc cu Dominic despre asta, dar a fost foarte secretos. Iar mama… n-o să-mi spună nimic.

S-a uitat din nou la ceas.

— Îmi pare rău, dar ar fi trebuit să plec acum cinci minute.

— Da, du-te. Eu mai rămân câteva minute și apoi o să plec și eu.

După ce a plecat, am stat în mijlocul biroului lui Dominic, în lumina aceea crudă, și m-am gândit la momentul când Whit a deschis Biblia și mi-a citit pasajul despre tăierea mâinii cuiva ca să salvezi restul corpului. Era oare vorba numai despre mama? Sau se gândise la cum îmi mângâiase pieptul, șoldurile, cum se lipise de mine? Voia cumva să-mi spună ceva? Despre noi?

Capitolul 26

Un pelican brun stătea pe barca cu motor a mănăstirii ca un ornament sculptat. Când m-am apropiat de doc, pasărea și-a întins aripile ei uriașe și le-a ținut așa, cu aerul răsfirându-i penele, iar Whit stătea pe doc privind spectacolul. Nu m-a zărit până nu l-am strigat și, când s-a întors, pelicanul și-a luat zborul.

Nu știam la ce să mă aștept, dacă urma să mă urc în barcă și să mergem la locul lui de taină sau dacă o să rămânem pe doc. Dacă o să mă ia în brațe sau o să mă alunge din viața lui. În noaptea de dinainte stătusem trează tot timpul, îngrozită de un coșmar cu mâini și degete amputate. Grămezi întregi de membre amputate în grădina mănăstirii, la picioarele Sf. Senara, iar unele din ele încă mișcau, erau vii.

— Poți să crezi ce zi minunată este? a spus el cu un ton nestăpânit.

„Nu vorbi despre vreme. Dacă începi să vorbești despre vreme, o să încep să țip.”

— Da, e frumos, am zis.

Era o zi extraordinară. Strălucitoare, caldă, simțeai că primăvara își intra în drepturi în jurul nostru.

Mă îmbrăcasem în blugi și cu un tricou alb cu mâneci lungi și mi-era foarte cald și transpirasem. Câteva fire de păr mi se lipiseră de gât. Am căutat în buzunarul din spate al genții o șapcă și mi-am îndesat-o pe cap, apoi mi-am scos ochelarii de soare.

— Ce-ai zice de-o plimbare? m-a întrebat și, cum am dat din cap, a început să dezlege barca. Urcând în barcă, am observat că își luase sacul – era sub bancă.

— Unde-i Max?

S-a uitat către cărare și a ridicat din umeri.

— Cred că m-a abandonat azi.

— Poate s-a bosumflat că am apărut eu data trecută.

— Din câte îmi aduc aminte, de tine s-a lipit după…

S-a oprit brusc, fără să vrea sau fără să poată spune cuvintele, lăsând propoziția suspendată în aer.

A ghidat barca încet prin canale în timp ce eu stăteam în barcă uitându-mă în față, conștientă de pojghița de vinovăție și de ezitare care apăruse și știind că menționarea numelui lui Hugh, cu o zi înainte, ajutase la formarea ei.

Trecuseră două săptămâni de când Hugh plecase și nu sunase nici măcar o dată de atunci. Avea dreptate să se simtă rănit, chiar furios. Dar aveam sentimentul că, într-un fel, mă așteaptă. Hugh era cea mai răbdătoare persoană pe care o cunoșteam, și se pricepea întotdeauna să lase lucrurile să se liniștească, să se aranjeze de la sine. Sunt convinsă că psihiatrul din el îl făcea să acționeze astfel. Era un bun cunoscător al misterelor psihicului uman. Îi spusese odată lui Dee o poveste despre o fată care găsise un cocon și îi rupsese capătul ca să ajute fluturele să iasă, iar biata creatură ieșise cu aripile diforme. „Nu poți grăbi lucrurile”, îi spusese atunci.

Îi spusesem lui Hugh că vreau să stau o perioadă de timp separată de el și exact asta îmi oferise.

— Suntem separați, știi, i-am spus lui Whit întorcându-mă către el. Eu și Hugh ne-am separat pentru o vreme.

S-a uitat la fundul plat al bărcii și apoi la mine, foarte serios, dar cred că și puțin mulțumit. A lăsat barca să plutească încet și totul a devenit mult mai liniștit.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Douăzeci de ani.

Își ținea crucea de la gât cu degetele fără să-și dea seama de asta:

— Și ați fost fericiți?

— La început, da. Dar după un timp, nu știu. Nu că am fi fost nefericiți. Oamenii ne priveau ca pe un cuplu reușit – „Hugh și Jessie se potrivesc așa de bine”. Și nu greșeau.

Mi-am scos ochelarii de soare, vrând ca el să-mi vadă fața, ochii, să nu mă ascund după nimic. Am ascultat o vreme apa lovind ușor barca.

— Știi cum spun mereu cuplurile – ne-am îndepărtat unul de altul. Așa am vrut să cred și eu la început. Am vrut să cred că nemulțumirea mea se datora înstrăinării. E logic să gândești așa, după douăzeci de ani. Dar nu cred că asta a fost. Nu ne-am îndepărtat, cred că am stat prea mult împreună. Am ajuns să depindem prea mult unul de altul. Cred că aveam nevoie de… Și m-am oprit. Nu știam cum să-i spun. Ce-mi trece acum prin cap sunt chestii ridicole ca „un loc al meu” sau „independență”, dar sunt copii palide a ceea ce simt.

— Știu, e greu să explici un impuls ca ăsta. Când le-am spus partenerilor mei de la firma de avocatură că vin aici, au râs ca de o glumă. A clătinat ușor din cap și a zâmbit, de parcă această amintire îl amuza și pe el. N-am putut să-i fac să înțeleagă că am nevoie de o perioadă de timp de singurătate. În sens spiritual, vreau să spun.

În vreme ce vorbise, ochii lui urmăriseră cotiturile canalului, dar acum și-i fixase asupra mea.

— Aici i se spune singurătatea ființei.

Ochii au început să mi se umple de lacrimi. Pentru că *înțelegeam* ce spune, pentru că îmi oferise aceste vorbe – *singurătatea ființei* –, și ele erau perfecte.

Mi-am pus din nou ochelarii de soare și mi-am îndreptat privirea către canal, către fluxul care venea.

Zece minute mai târziu Whit a cotit barca către fundătura de apă care ducea către insula unde făcuserăm dragoste. Am recunoscut drumul

imediat și mi-am întors ochii către el. Mi-a zâmbit în felul acela pe care ajunsesem să-l iubesc, cu colțurile buzelor foarte puțin ridicate. Mi se părea că se schimbase ceva în el, ceva se stricase. Simțeam asta.

Când canalul s-a deschis în „piscina" perfect mărginită de ierburile de mlaștină, Whit a orientat barca către mijlocul ei și a oprit motorul. După ce a aruncat ancora, în jurul nostru s-a așternut o tăcere mormântală.

— Hai să înotăm! a zis el și a început să-și descheie nasturii de la cămașă. Am stat acolo mută în timp ce el s-a dezbrăcat complet, cu o expresie dezarmantă și copilărească pe față. A sărit cu capul în jos în apă, făcând barca să se clatine, iar eu m-am prins de marginea ei.

A ieșit la suprafață, râzând și scuturând din cap, în timp ce picăturile de apă îi săreau din păr ca niște cioburi infime de sticlă.

— Ce faci, mai stai? a țipat și a început să înoate într-un craul perfect.

M-am dezbrăcat și am sărit.

Lacul era groaznic de rece. Parcă aș fi nimerit într-un ghețar. În primul moment tot ce am putut face a fost să calc apa, corpul meu încasase șocul termic în plin. Cu câțiva ani în urmă, în luna decembrie, Hugh se uitase la o emisiune la televizor și propusese să mergem la „Petrecerea ursilor polari" la lacul Lanier în prima zi a Anului Nou. Era vorba de oameni normali de altfel care se aruncau în apa rece. Mă uitasem atunci la el cu o privire neîncrezătoare, nefiind capabilă să iau în serios sugestia. Și acum înotam în apa strălucitoare, rece.

Am început să înot, în cele din urmă. Nu în stilul impecabil, controlat și atletic al lui Whit, ci liber, împroșcând veselă apa în jur. Apa era tulbure, de culoarea cafelei cu lapte și mai adâncă decât mă așteptasem, de patru-cinci metri cel puțin.

Era amuzant, îmi simțeam corpul parcă trezindu-se și cântând, după o lunga tăcere.

L-am văzut pe Whit în barcă, cu un prosop alb zdrențăros în jurul șoldurilor. Nu-mi dădusem seama că se cățărase înapoi. Am înotat câinește până la el și el m-a tras în barcă și m-a înfășurat într-un prosop aproape la fel de uzat ca al lui.

— Lenjeria mănăstirii e mereu așa de austeră? am glumit eu.

— Face parte din programul de negare a trupului, a zis el.

A condus barca spre marginea insulei și am plecat către adăpost nepurtând nimic altceva decât prosoapele pe noi, cu hainele în mână. Whit a întins o pătură maro la soare, lângă colibă. Aruncând un ochi înăuntru, am văzut craniul broaștei țestoase de la Hepzibah pe plasa de crabi, exact așa cum îl lăsasem.

Când ne-am întins pe pătură, unul lângă celălalt, cerul mi-a apărut brusc în fața ochilor, împestrițat de urme de nori. Pentru o clipă m-am simțit năucă, senzația pe care o ai în copilărie când te învârți pe loc până cazi, un fel de amețeală plăcută. Stăteam acolo cu părul ud, cu noroi pe picioare și i-am spus:

— Tot ce îmi doresc este să fim sinceri unul cu altul, brutal de sinceri.

— Brutal? mi-a spus.

I-am zâmbit.

— Da, brutal.

— Bine, mi-a răspuns, pe un ton glumeț. Dar, în general, eu sunt împotriva brutalității de orice fel.

Mi-am fixat privirea pe un petic alburiu de nor.

— M-am îndrăgostit de tine. N-aș fi aici, dacă nu s-ar fi întâmplat asta.

Își ținea mâinile sub cap relaxat și le-a dus încet pe lângă corp.

— Știu că ar trebui să fiu cinstit cu tine, dar am sentimentul că am deschide o ușă pe care nu vom mai fi capabili să o închidem, mi-a zis.

— De ce ar trebui să o închidem? l-am întrebat.

S-a ridicat de pe pătură uitându-se în față, cu spatele la mine.

— Dar, Jessie, dacă tu renunți la căsnicia ta din cauza mea și apoi…

S-a oprit brusc.

— Și *tu* nu o să poți să părăsești mănăstirea? Asta vrei să spui?

— Nu asta vreau să spun.

A expirat scoțând tot aerul din piept.

— Bine, vrei să știi ce simt?

S-a simțit întărâtat, de parcă ar fi fost forțat să meargă pe o stinghie și încerca să vadă cât de departe poate să ajungă.

Gâtul îmi ardea.

— Și eu te iubesc, mi-a spus. Și asta mă îngrozește.

Aerul în jurul nostru încremenise. Nu puteam face altceva decât să mă uit la Whit. Pe corpul lui cădea umbra adăpostului din spatele nostru.

— Dar amândoi știm că nu e simplu, a continuat. Ce voiam să spun adineauri este că, dacă tu renunți la căsnicia ta, și apoi o să regreți? Știu că mi-ai spus că ești separată de Hugh, dar cum o să reacționezi când mariajul tău se va termina de-a binelea? Doamne, Jessie, cum o să pot *eu* să accept asta?

A oftat și i-am simțit răsuflarea pe față.

L-am tras înapoi lângă mine. Stăteam întinși acolo și ascultam micile zgomote ale lumii din jurul nostru.

— Dacă faci asta o să provoci suferință, mi-a spus. Și o să fim blestemați și salvați în același timp.

— Știu, i-am zis. *Știu.*

S-a ridicat într-un cot și m-a tras brusc către el. Știam că se preda. Mie, nouă, în fața a orice ar fi urmat să se întâmple. M-a apucat strâns, ținându-mi ceafa cu mâinile. Degetele lui îmi apăsau pielea

capului și inima lui bătea tare, făcându-mă și pe mine să vibrez.

Am făcut dragoste în soare și apoi, când stăteam întinși pe pătură, am început să plâng. Hohotul l-a alarmat pe Whit, dar am continuat să-i zâmbesc cu fața udă de lacrimi și i-am spus că totul e în regulă, că plâng pentru că sunt fericită. Nu i-am spus pe deplin fericită, deși aș fi vrut.

Ne-am îmbrăcat și am aranjat pătura sub acoperișul adăpostului, departe de soare. Ne-am așezat din nou pe pătură și el mi-a dat un termos vechi, cu apă și a scotocit în sacul lui.

— Am aici ceva ce vreau să vezi, mi-a spus, scoțând din sac două cărți *Legenda aurea: Viețile Sfinților* de Iacopo da Varagine; nu am văzut titlul celeilalte.

— Am vrut să știu care sfinți au interpretat ad litteram zicerea lui Isus în ceea ce privește membrele care „produceau stricăciune”.

Îmi făcea plăcere că voia să se implice, că mă ajuta în problema mamei. Mai târziu mi-am amintit cât de tare mă împotrivisem ca Hugh să mă ajute, și nu mi-am explicat care ar fi fost diferența.

— Am găsit-o pe Sfânta Eudoria în secolul al XII-lea care și-a tăiat degetul. Fusese prostituată înainte de a fi convertită de un călugăr franciscan.

— Prostituată?

— Da, dar nu asta e partea interesantă, a zis, deși, dacă era să fiu sinceră, nu eram de acord cu el total. Se spune că, după ce și-a tăiat degetul, l-a plantat pe un ogor și din el a răsărit un snop de grâu. Poate că Nelle și-a *plantat* și ea degetul, nu l-a îngropat.

Asta m-a șocat un pic.

— Crezi că mama a copiat-o?

— În Irlanda există ceea ce se cheamă „martirajul alb”. Starețul nostru predică mereu pe această temă și sunt sigur că Nelle a auzit o parte din predici. Înseamnă să mergi pe urmele sfinților, să imiți ceea ce au făcut ei.

— Chestia asta s-ar potrivi mamei – să-și taie degetul și să-l planteze pentru că așa a făcut o sfântă acum opt sute de ani.

Cartea avea o copertă veche, cu o pictură hidoasă care îl reprezenta pe Isus purtând ceea ce părea a fi o coroană britanică. El ridica un sceptru pentru capul unui om îngenuncheat cu aură de sfânt.

— Când am început să caut cartea, a continuat Whit, nu am găsit-o pe raft, așa că l-am întrebat pe Dominic unde este. El a deschis sertarul biroului lui și cartea era acolo, împreună cu aceasta.

Mi-a întins o carte: *Tradiții religioase indigene.*

— Dominic mi-a spus că fratele Timothy găsise ambele cărți în bucătărie după ce Nelle își tăiase degetul. Se pare că le luase din bibliotecă. Îndoise câte o pagină în fiecare – cea cu Sfânta Eudoria și pe asta.

A întors a doua carte deschisă către mine și mi-a lăsat-o în poală.

Mă uitam la un desen cu o sirenă ale cărei degete erau înfățișate ca delfini, foci, pești, balene.

— Ce-i *asta?*

— Numele ei este Sedna. Este o zeiță a mării în tradiția eschimoșilor. Și are *toate* degetele tăiate. Toate zece.

Am citit textul de sub desen, o poveste miraculoasă, dar cutremurătoare. O femeie tânără trimite vorbă tatălui ei să vină să o salveze de un soț crud. Tocmai fugeau cu barca tatălui, când au observat că soțul îi urmărește. Temându-se pentru viața lui, tatăl o aruncă pe fată în apă, dar ea se prinde de marginea bărcii. Panicat, tatăl îi taie fiecare deget. Unul câte unul.

Am citit ultima propoziție cu voce tare:

— „Scufundându-se în apă, Sedna a devenit o puternică zeiță, cu trunchiul și capul de femeie și cu coada de pește. A ajuns să fie cunoscută drept «Mama Oceanului», iar degetele ei au devenit creaturi ale mării”.

Mai era o notă despre semnificația numărului zece – pentru că ea pierduse toate cele zece degete. Am citit în diagonală:

— „Zece era considerat cel mai sfânt dintre numere. Pitagoreenii spuneau că este numărul renașterii și al împlinirii. Totul izvorăște din zece”. M-am uitat la imaginea Sednei, cu șuvițele ei lungi și cu fața de eschimos. Nu arăta tocmai ca o sfântă catolică, am zis.

— Dar ar fi putut să îi aducă lui Nelle aminte de Sf. Senara, a zis Whit. Înainte de a fi convertită, când era încă Asenora, sirena.

M-am cutremurat și el s-a strecurat lângă mine și m-a tras spre el. Am stat în tăcere o vreme. Nu puteam să mai vorbesc despre asta, despre latura de martir a personalității mamei.

O adiere de vânt a ridicat puțin marginile păturii. Am observat că lumina pălise un pic.

— Nu-mi place să spun asta, dar trebuie să plec, a zis Whit.

A pus cărțile înapoi în sac, a înșurubat capacul termosului și a strâns pătura care era de la patul lui, eram sigură de asta. Făcuse toate astea în tăcere și m-am uitat la mâinile lui, cum se mișcau prin aer, la pielea bronzată, la degetele lungi, cu mici bătături.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— O să-ți fie greu să cânți în cor, să te rogi după… după asta?

— Da, mi-a răspuns fără să se uite la mine.

Când am ajuns pe marginea apei, am observat că era exact momentul dintre flux și reflux. Tata îi spunea acestei perioade „întoarcerea”. Ne gonise într-o zi pe mine și pe Mike din curte de la Caw Caw ca să-l vedem. Ne uitam la apele în creștere, vag plictisiți, Mike strângea melci și îi arunca în apă. Când curentul atinsese apogeul, întregul golf a rămas perfect liniștit, nici măcar o algă nu se mișca, apoi totul a început să se miște în sens invers.

Whit a cârmit barca spre cotul de unde intram înapoi în mlaștină. Deasupra capetelor noastre se roteau pescărușii, iar în spate mica insulă dispărea de tot din vedere. Îl simțeam lunecând înapoi în viața monahală, cu oceanul rotindu-se în jurul nostru. Nesfârșitul flux și reflux.

Capitolul 27

Whit

Whit a ieșit din biroul starețului în prima zi de primăvară, ținând strâns în mână un bilețel pe care fratele Bede, secretarul cel scund al starețului, i-l dăduse chiar înainte de slujba de la ora trei, șoptindu-i:

— Starețul vrea să te vadă imediat după slujbă.

Whit îl împăturise simțind cum îi tremura stomacul. După ce rugăciunea s-a terminat, l-a urmat pe Bede prin transept la biroul lui Dom Anthony. Deși încercase să citească ce îl așteaptă din expresia lui Bede, uitându-se la fruntea lui imposibil de îngustă și la ochii verzi cât niște boabe de mazăre, nu a găsit niciun indiciu.

— Starețul o să te cheme imediat, i-a zis Bede și a plecat, cu poala robei atingând covorul din hol.

Acum aștepta, genul de așteptare încrâncenată, arborând un calm care aparent reușea cu greu să țină în frâu tumultul din el.

A auzit un huruit strident și a mers pe coridor spre fereastră. Unul dintre călugări tăia un arbust uscat de mirt cu un ferăstrău electric. „Fusese chemat din cauza lui Jessie? Îi citise părintele Sebastian jurnalul în noaptea când fusese în chilia lui?”

Când Dom Anthony a deschis ușa, a dat din cap. Fața lui de irlandez era ușor rozalie și severă.

Whit a înclinat din cap, apoi a intrat.

În spatele biroului starețului era o pictură pe care Whit o iubea *-Bunavestire* –, cea în care Maria este atât de șocată să afle de la arhanghelul Gavril că va fi mamă, încât scapă din mână cartea pe care o citea. Cartea îi aluneca din mâna care rămâne suspendată în aer. Buzele îi sunt întredeschise, ochii speriați seamănă cu cei ai unei căprioare. Uitându-se la pictură, Whit a observat pentru prima oară expresia de groază de pe fața ei.

O compătimea. Să-l poarte pe Dumnezeu în pântece. Era cam mult să ceri asta unui om.

Dom Anthony stătea la biroul lui de mahon, iar Whit rămase în picioare. Aștepta. Se simțea plin de regrete, supărat că totul se putea sfârși așa. Se întreba cum ar putea să se întoarcă înapoi în lume. La filmele cu Rambo și la melodiile lui Boy George de la radio. La fața asimetrică a lui Tammy Faye la televizor. Cum putea să se întoarcă la toată lăcomia societății de consum?

Piața de capital se prăbușise în octombrie anul trecut, indicele căzând cu 500 de puncte – citise în ziare – și vestea nici măcar nu-l atinsese. Dacă urma să se întoarcă în lume, trebuia să se preocupe de mersul economiei, să încerce să-și pună iar firma pe picioare.

Pe fereastra din dreapta lui vedea o frântură de cer albastru-safir și asta îl făcu să se gândească la stâncărie, la egretele din copaci și la petele albe pe care le formau penele lor în contrast cu crengile. Se gândea la cât de mult îi vor lipsi toate astea.

— Nu e prea devreme, spunea Dom Anthony, să programăm ceremonia depunerii jurământului tău solemn. Bătrânul a început să frunzărească un calendar de pe birou. Mă gândeam să fie de Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, pe 24 iunie, sau de Sfântul Barnabas, pe 11.

— Jurământul solemn? a repetat Whit. Fusese atât de sigur că o să-i ceară să plece! Se pregătise pentru această umilință. Așa că mai întrebă o dată. Jurământul solemn?

Dom Anthony se aplecă spre el.

— Da, frate Thomas. E timpul să te gândești să faci această cerere.

Din vocea lui răzbătea exasperarea. Era tonul unui profesor care are un elev neatent. Luă un creion și, ținându-l în mână, începu să bată cu el în birou, ca într-o tobă. Acum. Despre ceremonie. Poți să inviți pe oricine. Părinții tăi trăiesc?

— Nu știu, a zis Whit.

Dom Anthony lăsă creionul și își împreună mâinile.

— Nu *știi?* Nu știi dacă părinții tăi sunt vii sau morți?

— Evident că știu asta. Mama trăiește. Ce voiam să spun este… se opri și se uită la tabloul cu Bunavestire, conștient că starețul îl urmărește.

Era cât pe ce să spună că nu știe dacă poate jura solemn, apoi s-a oprit. Și-a amintit de rugăciunea lui Thomas Merton, pe care o scrisese pe un carton albastru și o ținea pe oglinda de deasupra chiuvetei: „Doamne Dumnezeule, nu știu încotro mă îndrept. Nu văd drumul în fața mea. Nu știu dacă mă cunosc suficient de bine, iar faptul că eu cred că fac ceea ce vrei tu nu înseamnă că fac într-adevăr ceea ce vrei tu".

— Sfinte Părinte, a început el. Nu știu ce să spun despre jurământul solemn. Nu mai sunt sigur că vreau să îl depun.

Dom Anthony și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat încet. S-a uitat un moment la călugărul mai tânăr și a oftat.

— Ai citit din nou din Dietrich Bonhoeffer?

— Nu, părinte.

Starețul îi interzisese să mai citească teologi protestanți de când găsise în jurnalul lui o dilemă irezolvabilă a lui Bonhoeffer, copiată de Whit: „Înainte de Dumnezeu și de a trăi cu Dumnezeu, trăim fără Dumnezeu". Lui Whit îi plăcuse sinceritatea frustă a acestei ziceri. Părea să cuprindă paradoxul pe care îl ducea cu el peste tot.

Dom Anthony a înconjurat biroul și și-a pus mâna pe umărul lui Whit.

— Mă bucur că l-ai lăsat deoparte. Tu ești foarte sensibil la îndoială, deci e bine să nu-ți hrănești această tendință. În special acum, înainte de jurământ. Este noaptea întunecată a încercării prin care am trecut cu toții. Nu ești singur în această încercare. O să juri că vei petrece aici tot restul vieții tale, că vei muri aici, că nu vei avea nimic,

că vei rămâne celibatar și că vei fi supus. Nimeni nu face asta cu inima ușoară, dar o facem. O facem pentru că în inima noastră vrem să ne apropiem de Dumnezeu. Starețul i-a zâmbit. O să treci de noaptea încercării, frate Thomas. Gândește-te la discipolul al cărui nume îl porți. De ce crezi că l-am ales? Și el s-a îndoit, nu-i așa? Dar în final a trecut de îndoială prin credință și așa vei face și tu.

Dom Anthony s-a întors la birou de parcă totul era stabilit – noapte întunecată, îndoială, credință –, toate disecate așa cum trebuie, reasamblate și așezate la locul lor. Whit ar fi vrut să-i spună că ar fi trebuit să-l cheme Iona, că fusese înghițit de mănăstire și că de atunci călătorise în pântecele întunecat și totuși luminos al acestui loc din ziua în care venise, dar că acum urma să fie scuipat înapoi în cealaltă viață. Cea cu Phil, Oprah, Saliz. Cu hainele din plasa de pescuit ale Madonnei. Cu filmele din seria *Răzbunarea tocilarilor.* Acolo unde oamenii obișnuiți, când spuneau bancuri, spuneau „îngrozitor” ca să descrie cele mai banale lucruri.

Auzea de afară ferăstrăul electric, la distanță mai mare acum. Sunetul îi răsuna în piept. Dom Anthony răsfoia prin calendar. Whit a remarcat smocurile de păr încărunțit de pe degetele lui. Deasupra capul lui, cartea Fecioarei Maria cădea.

Ce căuta *de fapt* el aici?

Dar dacă faptul că venise aici nu avea de-a face cu dorința sa de a face pace cu Dumnezeu, pentru că El era și nu era aici, ci pentru că, de fapt, căutase să devină imun în fața vieții? Dacă amestecase iluminarea cu azilul?

Și dacă sfințenia însemna mai degrabă să-și continue viața *acolo, afară?*

Starețul îi spusese că ar trebui să jure solemn pentru că sufletul lui îl dorea pe Dumnezeu, dar acum știa – o dorea și mai mult pe Jessie.

Nu putea nega asta. Nici timpul, și nici inima lui nu-l lăsau să facă asta, dar nici *sufletul.* Încerca să-

i spună ceva. Era sigur de asta. Dacă învățase ceva aici, fusese cum sufletul încearcă în permanență să se exprime, de obicei în moduri înnebunitoare și criptate – în vise, în mlaștină, în acumularea de impresii și sentimente pe care le simțea când era „rupt” de la îndatoririle lui din stâncărie și dus să ajute la împletit plase. Cu toate acestea, nicăieri sufletul nu se exprima mai clar decât în dorințe. Uneori inima cerea ceea ce sufletul avea nevoie.

— Cred că de Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul ar fi cel mai bine, a zis Dom Anthony.

— Îmi pare rău părinte, dar nu pot stabili data acum.

Whit și-a ridicat bărbia. Și-a încrucișat brațele pe piept și și-a înfipt bine picioarele în pământ, cu aerul acela încrezător în sine pe care-l afișa de fiecare dată în instanță la pledoaria finală. Un reporter îl comparase odată cu Napoleon stând pe puntea vasului, urmărind bătălia.

— Nu pot, pentru că nu știu dacă voi putea să jur. Nu știu dacă în inima mea nu e loc și de altceva în afară de Dumnezeu.

În cameră s-a lăsat tăcerea, o tăcere deplină care-l făcea să-și simtă urechile înfundate, de parcă s-ar fi aflat într-un avion care cobora brusc. Dom Anthony s-a dus la fereastră, cu spatele la Whit. A durat minute întregi până s-a întors din nou cu fața.

— Te lași în voia nopții întunecate a îndoielii, atunci. Rămâi acolo cât e nevoie, ca sa ajungi la o decizie. Domnul fie cu tine!

Își ridică mâna, dându-i de înțeles că era liber să plece.

În drum spre chilie, Whit se gândi la nenumăratele lucruri mărunte de pe insulă care îi vor lipsi. Aligatorii care înotau în canale complet scufundați, lăsând să li se vadă doar ochii mari. Stridiile care își deschideau noaptea cochiliile, atunci când nimeni nu se uita. Dar, mai ales, egretele ridicându-se deasupra mlaștinii, în lumina soarelui.

Capitolul 28

Am început să merg singură în mlaștinile de pe insulă și în stâncărie, vâslind în vechea barcă a lui Hepzibah, ajungând cu mult înaintea lui Whit. Îmi găsisem un loc al meu, un loc unde mă simțeam ascunsă împreună cu crabii albaștri și cu egretele care înaintau încet în mlaștină. Tot restul lunii martie și primele două săptămâni din aprilie am mers pe insulă aproape zilnic, flămândă de Whit, dar și condusă de o nevoie insațiabilă de a fi singură.

I-am spus mamei adevărul, cel puțin parțial, că vâslesc prin canale și că am nevoie să mă gândesc la unele lucruri. A ajuns imediat la concluzia că mariajul meu e în derivă. Observase verigheta în pernuța de ace din camera mea și m-a întrebat de nenumărate ori de ce Hugh a plecat atât de repede și de ce nu mai suna. Vorbeam numai cu Dee acum, în fiecare săptămână o sunam, și, dacă *ei* i s-a părut ciudată absența mea îndelungată din Atlanta, nu a comentat nimic în legătură cu asta.

— Căsătoria ta se destramă, nu-i așa? m-a întrebat odată mama și înainte să pot răspunde, a continuat: Nu nega. Scrie mare pe tine și nu-mi dau seama cum vrei s-o salvezi dacă stai aici și umbli creanga prin mlaștini.

A ținut-o așa zile întregi.

Chiar și când Kat și Hepzibah au venit în vizită într-o zi, mama a ridicat repede problema, dându-le toate detaliile despre absențele mele zilnice.

— Acum, cinstit, le-a spus ea. Cât timp poate cineva să piardă vremea aiurea, singur? Parcă ar fi revenit la copilărie, când ea și Mike stăteau în mlaștini toată ziua.

Hepzibah și Kat s-au uitat una la alta.

— Merg acolo ca să mă gândesc și ca să fiu *singură,* m-am grăbit să spun.

Când cele două femei au plecat, le-am condus pe verandă și le-am mărturisit:

— Mă întâlnesc cu el. În fiecare după-amiază, câteva ore. Dar cea mai mare parte a timpului sunt singură. Nu știu de ce. Am nevoie să fiu singură.

— Probabil *călătorești,* a zis Hepzibah.

M-am uitat lung la ea un moment, întrebându-mă ce voia să spună, apoi mi-am amintit de ce le povestise turiștilor la turul Gullah despre oamenii care se duceau în pădure.

Sunt sigură că plimbările mele solitare erau un fel de migrație, dar mă îndoiam că erau la fel de nobile în scop pe cât fuseseră cele ale poporului *gullah.* Ale mele erau mai ales senzuale, un fel de aventură cu mine și cu insula. Și evident, cu Whit.

Știu însă sigur asta: făceau ca tot restul să pălească – grijile mele pentru mama, de ce citise cărțile alea din biblioteca mănăstirii, ideea că fusese implicată într-un soi de martiraj. Era simplu acum să trec peste astea, pentru că părea total însănătoșită. Gătea pentru călugări, era ocupată, harnică, *normală.*

Eu începusem să mă ocup de chestii ciudate, scandaloase, acte extravagante pe care nici nu mi le-aș fi imaginat acum câteva luni.

Într-o după-amiază după echinocțiul de primăvară, stăteam lângă schitul lui Whit privind un scufundac cum își făcea cuibul în mlaștină și ascultându-l pe David Bowie cântând *Let's dance* la un Walkman pe care îl cumpărasem de la Caw Caw. Ziua fusese aproape sufocantă și melcii dormitau în iarbă. Egrete, berze și bâtlani se îngrămădeau în apele mici, atât de numeroși că începeau să semene cu parcarea unui supermarket. Zărisem o broască țestoasă cu romburi pe spate – din soiul celor cărora Mike le spunea „fraiere" – și m-am ridicat în picioare s-o urmăresc.

Creatura mă făcea să mă gândesc la craniul de țestoasă care zăcea acum pe plasa de crabi din schitul lui Whit, care îmi amintea la rândul lui de

Kat, de Hepzibah și de mama dansând la Picnicul Fetelor. Gândindu-mă la ele, am început să mă legăn un pic. Nu dansasem niciodată la picnicuri. Era *treaba* lor. Mai târziu, ca adult, mă simțeam prea inhibată ca să dansez, chiar și de una singură, dar în acea zi, cu David Bowie insistându-mi în ureche „Hai să dansăm, hai să dansăm” – am început s-o fac abandonându-mă complet ritmului, cu pânza rochiei mele de plajă fluturând ca eșarfa Isadorei Duncan[23]. Îmi plăcea să-mi simt corpul mișcându-se așa, făcând ce îi venea să facă.

În fiecare zi mi-am luat walkmanul pe insulă și am dansat pe orice fel de muzică am găsit la Caw Caw: Julio Iglesias și Willie Nelson cântând *To All the Girls I've Loved Before, Women in Love* a lui Stevie Wonder, muzica din *Dirty Dancing*. Am cumpărat chiar și Pink Floyd.

După asta, stăteam epuizată lângă noroiul mlaștinii și îmi ungeam brațele și picioarele cu nămol ca la tratamentele de la băi. Mâlul era cald, viu, verde de la clorofilă și mirosea a putred ca în jurul fabricilor de hârtie de lângă Savannah, dar aveam nevoie de asta. Nu puteam spune de ce. Era, presupun, ceva irațional. Stăteam așa cu noroiul uscându-se pe mine cam o oră, uitându-mă cum se oglindește soarele în apă și simțind respirația pământului în jurul meu.

Odată, când Whit nu a reușit să ajungă din cauza unei toalete înfundate la recepția mănăstirii, am urmărit apusul de soare și suprafața apei a devenit roșie, portocalie și, în final, gălbuie.

Am auzit delfinii trecând, respirația lor scuipată și apoi, când liniștea a devenit greu de suportat, am auzit înaintarea surdă a crabilor în noroi și micile pocnituri ca de pistol ale creveților în cleștii lor.

În acea vreme mă scufundam în substanța insulei până deveneam una cu ea. Numai când pielea începea să mă strângă și să mă mănânce până îmi venea să o jupoi de pe mine, plonjam în apă și dădeam jos noroiul de pe mine. Cu pielea

roz, vibrând, mă lăsam în voia valurilor, plutind. Odată m-a purtat împrejurul bazinului rotund, până aproape de golful Caw Caw și din cauza unui reflux foarte slab, m-am chinuit mult până să ajung înapoi la insulă.

Mai mult decât dansul sau băile de nămol, apa mă atrăgea. Să merg prin apă. Era plină de putreziciune și moarte, dar în același timp forfotind de viață. Se retrăgea, luând totul după ea, umplând până la refuz estuarul. Aveam nevoie de această apă ca de aer.

Nu i-am vorbit niciodată lui Whit despre aceste lucruri, deși, cu siguranță, știa că înot și probabil ghicea singur restul, în fiecare după-amiază mă găsea așteptându-l udă și cu urme denunțătoare de noroi în cutele pielii de pe coate.

Mă uit acum în urmă la această perioadă dionisiacă a vieții mele și o înțeleg un pic mai bine; mă întorceam la cele mai primitive aspecte ale personalității mele. Într-o mare parte, în acea perioadă, mă lăsam condusă de instincte. Când îmi era foame, mâncam ce îmi adusesem de acasă, de obicei mere, iar când eram somnoroasă mă întindeam pe una din cuverturile vechi de pat ale mamei și adormeam. Dar, în cea mai mare parte, cred că Hepzibah avea dreptate. *Călătoream.*

Am luat plasa de crabi a lui Whit, am înfășurat-o într-o plasă de pescuit și am adunat treptat o mulțime de lucruri care să se potrivească perfect cu craniul broaștei țestoase. Pene de egretă, tufe de clopoței înfloriți, cochilii de stridii și scoici, un clește de crab pe care îl găsisem la marginea apei. Într-un puseu de creativitate am adăugat și așa-numitele „lacrimi de sirenă” – șiragul de sidef pe care îl luasem din magazinul lui Kat prima dată când fusesem în vizită. În vârf aveam un maldăr de coji de mere, rezultatele pateticelor mele încercări de a face „crețe”, încercări care se sfârșeau mereu printr-o grămadă de cârcei roșii. Într-o zi, în timp

ce scotoceam în poșetă după un pieptăn, am dat peste pipa tatei și am adăugat-o și pe ea la colecție.

În fiecare zi când plecam de pe insulă strângeam totul într-o pungă de plastic pe care o băgam în plasa de crabi, iar a doua zi reasamblam totul. Prima dată am crezut ca urmam exemplul lui Hepzibah și făceam masa mea de „stat și spus". Apoi m-am gândit că poate încercam să „domesticesc" schitul lui Whit, să îl decorez, să îl fac *al nostru.* Mă jucam „de-a casa"?

L-am văzut odată pe Whit uitându-se la „aranjament", la cum arăta sub crucea de frunze de palmier pe care o bătuse în cuie pe perete.

— E un altar? m-a întrebat uitându-se la mine.

Stăteam foarte des în fața șevaletului în adăpost și o pictam la nesfârșit pe femeia care se scufunda. O desenam din unghiuri diferite, prinzând diversele stadii ale scufundării. Apa din jurul ei își schimba culoarea de la o pânză la alta, trecând printr-o serie de nuanțe de albastru-violet, verde, galben-portocaliu și apoi, la sfârșit, roșu-pompei.

Uneori femeia care se scufunda – dezbrăcată mereu – era desenată cu o atenție prerafaelită pentru detalii, alteori era doar o umbră neagră cu un contur auriu, primitivă, stilizată, dar mereu, pentru mine cel puțin, fericită în coborârea ei. Unele picturi o înfățișau lăsând în urmă lucruri care se ridicau la suprafață în timp ce ea cobora în adâncuri. Linguri, magneți de prins pe frigider, bibelouri, verigheta, crucifixuri, cărbuni de grătar, coji de măr, o pereche mică de gâște de plastic sărutându-se.

Da, îmi dădeam seama că desenele erau o serie de autoportrete – cum aș fi putut să nu realizez asta? –, dar nu le puteam controla. Veneau ca erupțiile vulcanice, ca gheizerele. Nu știam când o să se oprească scufundarea, ce culoare a spectrului va căpăta apa, unde era fundul oceanului sau ce urma să se întâmple când femeia ajungea la ea.

După-amiaza începeam să mă uit după Whit. Când ajungea pe insulă, îl doream. Ne împleteam trupurile în adăpost și făceam dragoste, obișnuindu-ne din ce în ce mai mult cu trupurile noastre, șoptindu-ne dragostea din nou, de fiecare dată. Mă simțeam amețită de fericire și de pasiune în timpul acestor întâlniri, având sentimentul că merg spre ceva apropiat, spre casă, dar, în același timp, că plec, emigrez sau zbor spre un loc în afara timpului.

După ce făceam dragoste, vorbeam până când el trebuia să plece. Stând în brațele lui, îi povesteam despre *îndrăgostiții pe ceruri roșii* a lui Chagall, despre cum cei doi – unii ziceau că era vorba de Chagall și de soția lui, Bella – erau înfășurați într-un ghem mistic, plutind deasupra lumii.

— Dar nu pot rămâne acolo sus pentru totdeauna, a zis Whit și am simțit un disconfort, de parcă remarca lui m-ar fi dezumflat.

Foarte rar vorbeam despre viitor. Amândoi credeam că vom avea unul, dar nu eram dispuși să discutăm despre el. Ni se părea prea repede. Partea aceea din el, cea liniștită, ascunsă, pe care o iubeam și de care mă temeam în același timp, își lua un dureros rămas-bun de la mănăstire, de la viața de acolo. Și undeva în adâncul sufletului meu, cred, și eu îmi luam la revedere de la cei douăzeci de ani de căsătorie, cu toate că încercam să nu mă gândesc la asta.

La ce mă gândeam mereu în acele ore nesfârșite era tata. Părea o stafie care plutea deasupra adăpostului și oriunde mă aflam. Îmi aminteam mereu de ziua când călugării veniseră la ușa casei noastre aducând rămășițele arse ale bărcii lui, la modul stoic în care mama le aranjase în șemineu și le dăduse foc. Văzându-le arzând, simțisem pentru prima dată golul nesfârșit pe care îl crea în mine moartea lui.

În Postul Mare al Paștelui nu l-am mai văzut pe Whit decât o dată. Îl ajuta pe fratele Bede cu

pregătirile pentru Săptămână Mare, pentru tot ritualul care urma să aibă loc între Florii și Noaptea învierii. Era vorba de crini, de lumânările pentru înviere, de bazinul și ulciorul pentru spălatul picioarelor, de haine negre, haine albe. Nu a ajuns pe insulă decât în Joia Mare, cum îmi spusese dimineață mama, revenind la terminologia ei catolică în latină *Feria Quinta in Coena Domini* – Joia Cinei celei de Taină.

Purtând cămașa lui preferată albastră, l-am întâmpinat la marginea apei și am așteptat până a ancorat barca cu motor. Pregătisem un picnic pe o față de masă roșu cu alb cu motive florale întinsă pe jos: plăcintă de roșii, făcută de mama după rețetele tradiționale, căpșuni, praline, o sticlă de vin roșu. Așezasem în mijloc buchete de azalee pe care le culesesem din curtea lui Kat.

Când Whit a văzut ce făcusem, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Asta da surpriză. Ce sărbătorim?

— Păi, să mă gândesc, am zis prefăcându-mă că mă gândesc la un motiv. Este Joia Mare. Și, în afară de asta, este aniversarea noastră de șase săptămâni și o zi.

— Avem o aniversare?

— Evident. Pe 17 februarie, ziua când ne-am întâlnit. Era Miercurea Cenușii. N-a fost mereu cea mai veselă zi din viața mea, dar acum am transformat-o într-o aniversare. Aniversarea noastră.

— Așa deci.

Ne-am așezat pe fața de masă și m-am întins după vin. Uitasem să iau căni, așa că am băut pe rând direct din sticlă, râzând când mie mi-a curs vin pe bărbie. În timp ce tăiam plăcinta cu roșii și puneam bucățile groase pe farfurii de carton, am continuat să vorbesc, ca într-un delir.

— În primul an o să sărbătorim asta în fiecare lună, pe 17, apoi vom sărbători în fiecare an. De fiecare Miercure a Cenușii.

Când am ridicat ochii, el nu mai zâmbea. Am așezat farfuria jos. Am avut sentimentul groaznic că o să-mi spună că nu vrea aniversari anuale, că s-a decis să rămână la mănăstire. Dacă Postul Paștelui îl făcuse să se răzgândească? Dumnezeu înviase. Am simțit că îngheț.

S-a întins către mine, trăgându-mă aproape dureros de aproape de el.

— Ne-am putea stabili în Asheville. La capătul unui drum de țară departe de lume. Și am putea merge în excursii în weekend-uri. Sau am putea merge la o cafenea.

Mi-am dat seama că îi surâdea ideea de a avea o viață cu mici detalii domestice cum ar fi scurgerea zilelor, aniversările. Era ca și cum abia acum își dădea seama că toate astea puteau fi reale.

— Mi-ar plăcea, i-am zis.

Dar adevărul era că mă făcuse să nu mă simt în largul meu. În excursii mergeam cu Hugh. Weekenduri în munții din nordul Atlantei, într-un loc care se numea Faleza Minerală.

Mai târziu, după ce am mâncat, în timp ce albinele se roteau deasupra buchetelor de azalee, Whit mi-a povestit despre un aligator de un metru lungime care intrase în biserică în al doilea lui an aici și despre cum la vederea lui starețul s-a urcat pe altar.

M-am lăsat pe spate, sprijinită în coate și mi-am pus picioarele goale în poala lui. Am mâncat ultimele căpșuni în timp ce el îmi freca picioarele. Îmi povestea ceva despre miresele cărora trebuia să li se spele picioarele înainte de nuntă, că ăsta era un obicei străvechi. Nu-mi aduc aminte dacă era un obicei menționat în Biblie sau unul asiatic, genul de răspuns al unei întrebări gen „Știi și câștigi” pe care numai Whit îl cunoștea. S-a dat mai aproape de apă, trăgându-mă și pe mine după el.

Luând apă în căușul palmelor, a turnat-o peste picioarele mele, frecându-mi pielea udă cu

mâinile. Degetele lui au urcat încet către glezne, plimbându-și mâna pe curbura tălpilor, apoi printre degetele mele de la picioare. Mă uitam la el fără să vorbesc. Nu știam ce tradiție urmam, îi simțeam doar mâinile și îi vedeam fața.

Am închis ochii și am simțit că alunec în apă împreună cu femeia care se scufunda. Undeva în picturile mele exista un loc de unde nu te puteai întoarce.

Capitolul 29

În seara Picnicului Fetelor mama s-a răzgândit. Stătea în fața verandei ținând o pungă cu napolitanele lui Benne în mână, purtând o cămașă groasă bleumarin cu gulerul boțit și pantaloni bej cu elastic în talie, și ne-a informat pe Hepzibah, Benne și pe mine că ea nu merge. Se spălase pe cap înainte și își lăsase părul să se usuce fără să-l pieptene, astfel încât pleata albă îi flutura în toate direcțiile.

— Of, pentru numele Domnului, spuse Kat. Cât de încăpățânată poți să fii, femeie! Trebuie să aduc iar eșarfa cu hibiscus?

Mama s-a proptit în picioare în fața verandei și și-a pus mâinile în șolduri.

— Nu mâna e problema, Kat Bowers.

— Atunci care-i? Părul?

— Da ce nu-i în regulă cu părul meu? a țipat mama.

— Ceartă între femei, a spus Benne.

Hepzibah a intervenit și ea:

— Ce se întâmplă cu voi două? *Dumnezeule!*

— Mamă, uite, înțeleg că ești reticentă, i-am spus. Dar am făcut atâta mâncare. Carturile sunt încărcate, Hepzibah a adunat deja lemne de foc. Ne-am pregătit pentru asta.

— Atunci, vă rog, mergeți fără mine.

— Nu mergem fără tine, a spus Kat. Mergem toate sau niciuna – asta e înțelegerea.

De *asta* tata le spunea cele trei egrete. Această *înțelegere,* acest nod mic, cimentat pe care îl legaseră cu firele lor și îl duseseră în ocean.

Am continuat să insistăm, făcând-o să se simtă vinovată, ignorându-i scuzele, până când, în cele din urmă, s-a urcat în cart.

Îmi doresc acum să o fi ascultat, ca măcar una dintre noi să fi avut premoniția de a o asculta. Nici

măcar Benne nu a sesizat ce era în spatele împotrivirii ei înverșunate.

Era prima sâmbătă după Paște, 16 aprilie, ora șase seara. Am decis să nu mai așteptăm până în ultima duminică de dinainte de luna mai, când se ținea în mod normal Picnicul Fetelor. Mama avea nevoie de asta *acum,* am crezut noi.

Era o după-amiază caldă, strălucitoare, care învăluia totul în jur într-o lumină blândă. Am condus în spatele cartului lui Kat, urmând-o printre dunele de nisip și smocurile de ovăz până la plaja Curtea Osului. Vântul bătea, spărgând coama valurilor și împrăștiind stropi de apă. Max, care venise pe locul din spatele cartului meu, a sărit înainte de a opri, alergând la apă.

Hepzibah adunase lemnul într-o grămadă departe de malul mării, anticipând un flux mare.

— Ai grijă unde parchezi, am auzit-o spunându-i lui Kat, o aluzie la ziua în care Kat lăsase cartul parcat pe plajă și fluxul i-l luase. Ea ajunsese înapoi peste câteva ore, la timp ca să-l vadă plutind spre Anglia.

Am întins o pătură pe nisip și mama s-a așezat, alegând colțul cel mai îndepărtat de apă, înfășurându-se într-un vechi pulover de lână de alpaca. Stătea cu spatele la apă și fața la dune. Mi s-a părut neobișnuit, ca și cum cineva ar fi așteptat să coboare dintr-un lift cu fața la perete, nu la uși. O simțeam retrăgându-se, absorbită din nou de întunericul din ea.

Cu două săptămâni în urmă, când o dusesem la spitalul din Mount Pleasant pentru controlul periodic la doctor, stătuse pe puntea feribotului și se uitase tot drumul în jos, de parcă nu voia să i se aducă aminte de ce se întâmplase în aceste ape cu treizeci și trei de ani în urmă. Căpătase aversiunea aceasta pentru apele din jurul insulei după ce murise tata și eu observam abia acum? Mi-am dat seama că și ura față de Jilțul sirenei începuse tot de

atunci. O văzusem părăsind o încăpere dacă jilțul era pomenit în conversație.

Am continuat să o observ în timp ce despachetam mâncarea. Noi adusesem același fel de mâncare ca pe vremuri, budincă de crab, mâncare de fasole pestriță, brânză Pimento, pâine cu stafide, vin de Chianti pentru Kat și Chardonnay pentru restul. Uitându-mă la tot ce întinsesem pe pătură, m-am gândit la picnicul pregătit de mine pentru Whit cu o săptămână înainte în partea cealaltă a insulei, la cum îmi spălase picioarele, la ceremonialul fără cuvinte la care ajunseserăm, plin de vagi conotații nupțiale.

Max se apucase de îndeletnicirea lui preferată, să prindă crabii de nisip, pe care ni-i aducea, cu picioarele și cleștii atârnându-i din gură.

M-am uitat la el cum a venit cu unul la mama, i l-a lăsat mândru la picioare, și la felul absent în care ea l-a mângâiat pe cap. Nu spusese nicio vorbă. Kat i-a dat sulul de folie rugând-o să-i găsească capătul, iar mama l-a lăsat în nisip fără măcar să fi încercat. Dacă scopul nostru fusese să o înveselim pe mama, nu prea reușiserăm. Aveam sentimentul că ceva nu era deloc în regulă.

Cu toate astea, Kat nu se oprea deloc. Încercările ei de a o antrena pe mama, pentru a o aduce la dispoziția ei de la picnicurile anterioare ale fetelor erau din ce în ce mai forțate:

— Nelle, cine crezi că va fi prima femeie președinte – Geraldine Ferraro sau Patricia Schroeder? a întrebat-o Kat.

Nici măcar n-a ridicat din umeri.

— Hai, trebuie să răspunzi. Jessie și Hepzibah spun că Patricia; eu cred că Geraldine.

— Nancy Reagan, a murmurat mama. Cu toate am ridicat ochii crezând că ni se va alătura; salvarea lui Nelle Dubois la îndemână.

— Păi, dacă Nancy candidează, eu cel puțin… *aș zice nu!* a decretat Kat.

Ăsta era genul de răspuns la care mama reacționa de obicei, dar de data asta nu a făcut nimic, în afară de a ridica indiferentă din umeri.

A mâncat puțin de tot – nicio jumătate de porție de budincă de crab și o fărâmă de pâine cu stafide. Toate celelalte ne-am încărcat farfuriile, hotărâte să continuăm.

Când întunericul s-a lăsat peste ocean, Hepzibah a aprins focul. Lemnul uscat de vânt s-a aprins repede. În câteva momente duduia, răspândind scântei care se pierdeau în beznă. Stăteam în globul de lumină, mirosul de ars ne împresurase și niciuna dintre noi nu luase în considerare faptul că un foc arzând aici aproape de apă ar putea afecta mintea femeii pentru care focul și apa nu însemnau nimic altceva decât tragedie și moarte, care nu putea privi apa mării, care își desființase șemineul de acasă. Eram orbite de nostalgia după femeia care fusese cândva. Acum îmi vine să plâng când mă gândesc ce greu trebuie să-i fi fost mamei în seara aceea. Cum venise doar ca să ne facă nouă pe plac, și cum stătuse acolo, și cum agonia ei crescuse clipă de clipă.

Toată seara a stat pe colțul de pătură, acolo unde lumina nu ajungea. Hepzibah a început să bată în toba ei africană. Sunetul era trist și monoton. Benne și-a pus capul în poala lui Kat și Max a adormit lângă vatra focului încă sclipind. Lemnul crăpase. Oceanul a năvălit, acoperind plaja. Nimeni nu a mai vorbit. Renunțaserăm.

Pe la trei noaptea, la câteva ore după ce focul de pe plajă se stinsese și noi împachetaserăm și părăsiserăm plaja după experimentul nostru eșuat, cineva m-a trezit strigându-mi numele. Îmi amintesc sunetul strident, o șoaptă alarmată.

— Jessie!

M-am ridicat din pat. Buimacă, am încercat să înțeleg ce se petrece. Vedeam o formă, *o persoană*, o umbră stând în pragul ușii. Inima a început să-mi

bată cu putere. M-am întins să aprind veioza de la capul patului, răsturnând un pahar de apă.

— Îmi pare rău. *Trebuia* să fac asta, a spus o voce.

— *Mamă?*

Lumina s-a răspândit în cameră, orbindu-mă pentru o clipă. Bâjbâind, am dat cu mâna prin aer de parcă aș fi vrut să alung strălucirea care mă împiedica să văd. Pe chip i se citea nedumerirea. Își ținea mâna sus ca un elev care cere voie să vorbească. Peste tot era sânge. Cămașa ei de noapte de nailon era îmbibată de sânge în față, iar sângele continua să-i țâșnească din mână, împroșcând podeaua.

— Trebuia să fac asta, a zis din nou, repetând asta de nu știu câte ori – o șoaptă isterică de-a dreptul care părea să mă paralizeze.

Vreme de câteva secunde nu m-am mișcat, n-am vorbit, nici n-am clipit. M-am holbat hipnotizata la sângele care se prelingea din mâna ei, la strălucirea și luminozitatea lui, la cum se scurgea formând bălțuțe mici. Eram îngrozită, mă aflam încă în starea aceea de perplexitate de dinainte de instalarea panicii, de dinainte de a analiza pe deplin ce se întâmplase.

Nu am sărit brusc din pat. M-am ridicat încet și m-am mișcat ușor spre ea, paralizată de oroare.

Degetul mic de la mâna dreaptă lipsea.

I-am legat antebrațul cu un cordon, improvizând un garou. Stătea pe podea când am apăsat un prosop pe locul gol unde fusese degetul ei, conștientizând brusc că ar putea muri.

Mama ar fi putut sângera de moarte pe podeaua dormitorului meu, pe locul de lângă fereastră unde atârnasem în copilărie „crețele” făcute de tata.

Pe insulă nu era serviciu de ambulanță, nici doctor. Când prosopul se umplea de sânge, luam altul. Mama stătea liniștită. Culoarea începea să i se scurgă din obraji.

Când hemoragia a început să se oprească, am format numărul lui Kat cu o mână, apăsând pe rana mamei cu cealaltă.

Kat a sosit împreună cu Shem, care, în ciuda vârstei lui a luat-o pe mama pe sus și a cărat-o până la cart. Mergeam pe lângă ei, ținând apăsat prosopul pe mâna mamei. La doc, Shem a ridicat-o din nou și a așezat-o pe puntea feribotului și, cu toate că bătrânul de-abia respira, a vorbit cu mama pe tot parcursul călătoriei.

— Stai cu noi, Nelle! Stai aici!

Pe barcă a întins-o pe banchetă, instruindu-ne să-i ridicăm picioarele mai sus decât restul corpului. Kat le-a ținut sus tot drumul. Și mama, conștientă încă, dar cu gândurile undeva departe, s-a uitat la tavanul bărcii până când a adormit.

Eu și Kat n-am schimbat niciun cuvânt. Am traversat apele negre, vălurite în timp ce vântul adia ușor, iar pe bandaj sângele mamei se închega încet într-o crustă maro, tare.

O lună în pătrarul al treilea plutea deasupra noastră. Îi vedeam lumina diafană, moale ca mohairul învăluind fața mamei și mă întrebam dacă folosise tot satârul. Era vreunul ascuns undeva în bucătărie, undeva unde nu-l găsisem? După ce venise Kat, începusem să caut degetul mamei, gândindu-mă că poate doctorul ar putea să-l pună la loc în vreun fel. Mă așteptam să-l găsesc pe planșeta de bucătărie ca pe o coajă de legume de aruncat, dar nu era nicăieri la vedere. Doar bălți de sânge peste tot.

Traversarea aceasta a golfului mă făcuse să mă simt de parcă aș fi fost trasă afară din mare cu un cârlig de pescuit și aruncată înapoi în realitate. Acolo unde știusem tot timpul că nu există apărare, cort de furtună, iluzii. Nevoia de a se mutila a mamei nu încetase s-o obsedeze, crescând și mâncând din ea ca un cancer, și eu… eu îmi văzusem de treburile mele.

Până în acea noapte chiar crezusem că făceam progrese – genul de trei pași înainte și doi înapoi – încet și frustrant, dar totuși *progres*. Mintea noastră e deosebit de abilă în a deforma realitatea pentru a o face să corespundă nevoilor noastre. Văzusem ce dorisem să văd. Reinventasem cele mai cumplite aspecte ale vieții mele transformându-le în ceva suficient de agreabil ca să poată fi suportate. Luasem nebunia mamei și o normalizasem.

Cum să descriu cât de dezamăgită eram de faptul că abia acum îmi dădeam seama cât de adânc era înrădăcinata nebunia ei? Că aceasta se agravase și din cauza pasivității și a negării, și a vinovăției mele?

Mi-am întors fața spre fereastra de plastic a bărcii. În spatele nostru insula era înghițită de întuneric. Apa părea imensă, strălucind de parcă era luminată de dedesubt. Am privit o rază scurtă de lumină provenind de la prora bărcii și care străpungea valurile ca un ac. Deodată, m-am gândit la zeița mării, la sirena Sedna, despre care mama citise într-o carte din biblioteca lui Dominic. Care avea zece degete tăiate. Zece.

Atunci am întrezărit întregul adevăr îngrozitor.

Mama nu avea să se oprească până nu-și tăia toate degetele mâinilor.

Rivalizase cu Eudoria, prostituata devenită sfântă, prin faptul că își tăiase un deget și îl plantase, dar pentru că asta nu i-a adus nicio alinare, trecuse la Sedna, ale cărei degete deveniseră creaturi ale mării. Delfinii îmbrăcați în frac, focile și balenele cântătoare formau un întreg ocean armonic din durerea și sacrificiul ei. Zece degete pentru a crea o nouă lume. În ziua în care Whit îmi arătase cartea despre Sedna citisem despre ceea ce și mama citise, cu siguranță. „Zece era considerat cel mai sfânt număr. Pitagoreenii spuneau că este numărul renașterii și al împlinirii. Totul izvorăște din zece.”

Cum de nu înțelesesem? Felul în care mama luase o poveste, un mit, un număr, lucruri care ar fi trebuit să fie simbolice, și le interpretase *ad literam.* Cum de putusem subestima disperarea din sufletul ei pentru a aduce în prezent lumea de dinainte ca tata să moară? Lumea cântătoare în care trăisem, lângă mare.

Capitolul 30

În timp ce Hugh traversa parcarea din fața spitalului East Cooper, mă uitam la el de la fereastra sălii de așteptare de la etajul trei, unde Kat și cu mine ne instalaserăm de dimineață. Chiar și de aici am remarcat că era bronzat și am știut că arase iar curtea din spatele casei. De fiecare dată când era în impas, lua plugul care fusese al tatălui lui și se extenua prin muncă fizică, lăsând brazde uriașe în curte.

Uneori nu planta nimic; scopul părea a fi doar scurmatul pământului. După ce tatăl lui murise, l-am văzut arând cu atâta tristețe și hotărâre până se întuneca, încât de-abia puteam suporta să-l văd suferind astfel. Răscolise cei doi acri de pământ de lângă casă lăsând în urmă rănile proaspăt deschise ale pământului. O dată îl văzusem luând în mână pământul proaspăt arat și mirosindu-l.

Îl sunasem azi-dimineață la șase. Se crăpase deja de ziuă atunci, dar întunericul și liniștea apăsătoare care învăluiseră spitalul toată noaptea nu se ridicaseră încă. Formând numărul, mă simțeam copleșită de maniera în care mama își conducea asediul împotriva ei înseși. Eram învinsă, dacă era să spun adevărul. Știam că Hugh va înțelege cum mă simt, dimensiunile exacte ale fiecărui sentiment. Nu trebuia să-i explic nimic. Când i-am auzit vocea, am început să plâng – lacrimile pe care mi le stăpânisem pe feribot.

— Trebuia să o internez, i-am zis, luptându-mă să mă calmez.

Chirurgul de gardă, cel care reparase mâna mamei, fusese foarte clar.

— Sper că *de data asta* veți apela la un psihiatru și o veți interna, spusese el amabil, dar accentuând *de data asta.*

— Vrei să vin? m-a întrebat Hugh.

— Nu pot trece prin asta singură, i-am zis. Kat e aici, dar te rog, poți să vii?

Ajunsese aici în timp record. M-am uitat la ceasul de pe perete. De-abia trecuse de ora unu după-amiază.

Purta un pulover terra-cotta care îmi plăcea mult și pantaloni kaki, cu mocasini. Arăta bine, același bărbat chipeș, cu privirea caldă și cu părul tuns mai scurt decât îl purtase ani de zile. Eu, pe de altă parte, arătam ca oamenii pe care îi vezi la televizor când se transmit știri despre catastrofe naturale.

Părul mi-era murdar, nu mă spălasem pe dinți, iar sub ochi aveam două pungi mari, umflate din cauza lipsei de somn. Eram îmbrăcată în pantaloni de trening gri și cu un tricou alb în care dormeam de obicei. Spălasem sângele mamei de pe ele la baia vizitatorilor. Și, cel mai jenant, nu aveam pantofi. Cum putusem pleca fără pantofi? Rămăsesem trăsnită pe feribot când mi-am văzut picioarele goale. O soră îmi dăduse o pereche de papuci de casă din pânză.

Cel mai greu îmi fusese să aștept să aud dacă mama va fi bine din punct de vedere fizic. În acel moment cred că nici eu, și nici Kat nu ne făceam speranțe în legătură cu sănătatea ei mintală. Ne lăsaseră să o vedem când era încă la reanimare. Ne-am ținut de grilajul patului uitându-ne la fața ei, care era de culoarea fulgilor de ovăz. Un furtun de oxigen verde-deschis clipocea sub nas, iar sângele îi intra în vene dintr-o pungă suspendată deasupra capului. Băgând mâna sub cearșaf, i-am atins mâna teafără și i-am zis:

— Sunt eu, mamă, Jessie.

După câteva încercări a reușit să deschidă ochii și a încercat să se uite la mine, desfăcând de câteva ori buzele fără să scoată niciun sunet. A articulat cu greu cuvintele care veneau, îmi imaginam eu, din străfundurile trupului ei bolnav.

— Nu-l aruncați, a șoptit cu greu.

M-am aplecat.

— Ce spui? *Ce* să nu aruncăm?

O soră care făcea semne pe diagrame și-a ridicat privirea.

— Spune asta de când am început intervenția.

M-am aplecat până am simțit mirosul anestezicelor din respirația ei.

— *Ce* să nu aruncam? am repetat.

— Degetul, a spus ea, iar sora s-a oprit din scris și s-a uitat la mine cu gura căscată.

— Unde e degetul? am întrebat-o. L-am căutat.

— Într-un vas în frigider, a zis, iar ochii i s-au închis.

L-am sunat pe Mike la ora zece dimineața. La el în California era șapte. Așteptând ca el să ridice receptorul, mă simțeam ca sora lui mai mică din nou, având nevoie de el să vină și să aibă grijă de mine. Odată, pe când eram copii, am băgat barca în bancul de noroi și apoi, încercând s-o scot din mocirlă, am căzut peste bord. Eram îngropată în noroi până la talie. Erau zone unde noroiul te putea trage la fund ca nisipurile mișcătoare din deșert, așa că m-am zbătut isteric până m-a scos. Asta voiam și acum. Ca Mike să se întindă și să mă scoată din asta.

Când a răspuns, i-am povestit totul și că urma să o internez. Mi-a spus că ar trebui să-l țin la curent. Nu „o să iau primul avion”, așa cum făcuse Hugh, ci numai o exprimare verbală a îngrijorării.

Pentru un moment am simțit că mă prăbușesc.

— Of! am spus.

— Îmi pare rău că nu sunt acolo să te ajut, Jessie. O să vin când o să pot, iar acum nu se poate.

— Când o să se poată?

— Niciodată, mi-a răspuns. Mi-aș dori să pot fi ca tine, capabil să înfrunt… *situațiile* mai bine. Întotdeauna te-ai descurcat mai bine decât mine.

Nu am mai discutat niciodată despre sertarul măsuței de toaletă în care scotociserăm în copilărie și găsiserăm articolul din ziar despre moartea

tatălui nostru și nici despre traiectoria tristă și ciudată pe care se înscrisese de atunci viața mamei sau despre obsesiile ei religioase la care fuseserăm martori confuzi. Amândoi știam că și el fugise de insulă, așa cum făcusem și eu, numai că el ajunsese mai departe. El se spălase pe mâini de această problemă.

— I-am găsit pipa, i-am spus deodată, furioasă din cauză că mă abandona.

A rămas tăcut. Îmi imaginam vestea planând deasupra capului lui, ca o ghilotină, așteptând să cadă așa cum mi se întâmplase mie – conștientizarea subtilă că o parte din trecutul cuiva era o minciună.

— Dar… spuse el și se poticni. Dar asta a aprins focul.

— Se pare că nu.

Am simțit brusc oboseala în fiecare părticică din mine – între degete, în spatele urechilor, în colțurile gurii.

— Dumnezeule, nu se mai termină, nu-i așa?

Păruse atât de afectat de ce auzea, că a început să-mi treacă supărarea. Știam că el nu putea să se întoarcă și să facă față acestei situații. Nu putea.

— Ți-l aduci aminte pe călugărul Dominic? l-am întrebat. Călugărul cu pălăria de pai?

— Cum aș fi putut să-l uit?

— Crezi că ar putea să fi fost ceva între el și mama?

Mike chiar a râs.

— Nu poți să vorbești serios! Adică o *aventură.* Crezi că de asta și-a tăiat degetul? Ca să plătească pentru poftele cărnii?

— Nu știu, dar e ceva între ei.

— Jess, hai să fim serioși.

— Nu râde de mine, Mike. Nu cred că pot suporta asta acum. Am ridicat vocea. Tu nu ești aici, nu vezi ce văd eu. Crede-mă, există și chestii mai scandaloase decât *asta* în viața ei.

— Bine. Așa, și? Iartă-mă! a zis el. A expirat adânc, s-a auzit în telefon. Nu i-am văzut împreună decât o dată. Am mers la mănăstire să o întreb pe mama dacă mă lasă cu Shem pe barcă – cred că aveam cam cincisprezece ani – și i-am găsit pe ea și pe părintele Dominic în bucătărie, certându-se.

— Îți amintești de ce?

— Era vorba de Jilțul sirenei. Părintele Dominic încerca s-o convingă să se așeze în el și că ea era furioasă, nu știu de ce. El i-a zis de două ori: „Trebuie să te împaci cu el”. Nu avea niciun sens. Dar multă vreme după aceea, m-am tot întrebat ce a vrut să spună.

Tot ce pot să-ți spun e că, dacă ei doi au avut o aventură, chestie care mi-e greu să o cred, nu mai erau nici măcar prieteni pe atunci.

După ce am închis, m-am simțit mai confuză decât eram când sunasem, dar măcar știa de mama. Și știam și că, într-un fel, îl pierdusem pentru totdeauna. Mă simțeam încurajată de ideea că, deși eram mai puțin legați unul de celălalt decât în copilărie, când, înainte să moară tata, eram parteneri în cucerirea insulei, acum eram parteneri în supraviețuire. Supraviețuirea mamei.

Afară, Hugh se apropia de intrarea în spital. Am privit cum s-a oprit pe alee și s-a uitat în jos de parcă ar fi studiat păienjenișul de crăpături din ciment. Parcă se pregătea. Nu aveam niciun dubiu, era un moment în care părea atât de vulnerabil, încât m-am dat înapoi de la fereastră. Am aruncat o privire la Kat, care stătea în celălalt capăt al camerei și își sufla nasul; comportamentul mamei părea să aibă un efect de calmare asupra ei – nu o văzusem niciodată atât de tăcută. Mai devreme, lângă patul de la reanimare, am observat-o pe Kat închizându-și ochii și strângând din pumni, de parcă ar fi recitat o litanie în gând sau așa am avut impresia.

— A venit, i-am spus, încercând să fac anunțul să sune normal. Simțeam că mi se strânge

stomacul.

Era prima dată când dădeam ochii cu el după ce făcusem dragoste cu Whit. Aveam sentimentul irațional că acest lucru se vedea la mine, de parcă el ar fi putut citi asta, ca un fel de litere roșii care ar fi apărut precum pistruii de la soare.

Seara trecută, pe când traversam golful cu feribotul, după ce fusesem scoasă cu forța din cortul meu iluzoriu de furtună, pe deplin conștientă de abilitatea mea de a răstălmăci lucrurile după bunul meu plac, mi-am făcut griji doar pentru mama. Dar acum, văzându-l pe Hugh, era ca și cum m-aș fi întors în lumea minciunilor mele reprezentata ca o hartă cu o săgeată sub care să scrie: *ești aici.* Aici. Locul unde inima și toanele ei șterseseră totul din calea ei: conștiința, voința, felul atent în care se împletiseră viețile noastre până atunci.

Durerea din stomac se datora vinovăției. Hugh își clădise viața bazându-se pe mine și pierduse. Dar aceasta înfrângere era și ea parte din sentimentele mele. Ce simțisem, ce făcusem, nu era numai o dorință erotică imposibil de oprit și care fusese ținută sub control prea multă vreme, nu doar un libido sau organe sexuale hiperactive. Nu ar fi fost corect să calific astfel ceea ce simțeam. Și inima era un organ, nu-i așa? Fusese atât de ușor să o ignor până acum. O fabrică de sentimente care putea fi închisă dacă era nevoie. Atât de incorect. Sentimentele ce răzbăteau din ea aveau putere; probabil că aveau și aprobarea sufletului. O simțeam în mine, în felul în care sufletul își întinsese mâinile să consfințească ce mi se întâmpla.

— Ai cumva un pieptăn? am întrebat-o pe Kat. Și un ruj?

Nu-mi luasem nici poșeta.

Mi-a dat un ruj și o perie mică, ridicând din sprâncene.

— Arăt ca dracu', i-am zis. Și nu vreau ca Hugh să creadă că sunt pierdută fără el.

— Mult noroc în *acest* demers, mi-a zis ea zâmbind.

Când el a pășit în sala de așteptare, s-a uitat întâi la mine și apoi la restul. M-am gândit la Whit și am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos, că trebuie să respir, să vâslesc spre insulă, în mlaștină, să merg la un milion de kilometri depărtare de lume și să mă scald din nou în apa aceea rece și întunecată.

Toți trei, chiar și Kat, ne forțam să trecem de etapa întâmpinării, aceea de „cum îți mai este". O parte din mine nu voia să știe cum îi era, de frică să nu-mi cedeze genunchii, iar o altă parte din mine simțea că, dacă el ar fi descris fiecare moment de durere pe care i-l provocasem, meritam asta din plin.

Pentru mai bine de trei minute Hugh și cu mine păream probabil a calibra un termostat emoțional. Rotind butonul înainte și înapoi, purtându-ne prea prietenos, apoi prea rezervat. Numai când am început să discutăm despre mama, ne-am simțit mai confortabil în aceeași cameră, și asta însemna ceva, având în vedere cât de complicată era situația.

Ne-am așezat pe scaunele de lemn de lângă fereastră, în jurul unei măsuțe de cafea acoperite de reviste vechi, unele chiar din 1982. Găseai acolo tot ce voiai de la depoziția Sandrei Day O'Connor în fața Curții Supreme de Justiție până la informații despre mânușa lui Michael Jackson.

Hugh purta o brățară subțire din trei fire împletite în jurul încheieturii lui – albastru, maro și negru. Am remarcat-o pentru că Hugh nu suporta bijuteriile, nu purtase niciodată altceva decât verigheta. Asta era, am observat, încă pe mâna stângă.

M-a văzut uitându-mă la brățară și mi-a spus:

— E de la Dee. A făcut-o chiar ea. Cred că ea i-a spus „brățara prieteniei”.

Mi-a arătat mâna stingherit, dar și amuzat, ridicând din umeri nedumerit că ajunsese să poarte așa ceva, de faptul că fiica lui voia să pecetluiască prietenia lor.

— Nu am voie să o scot în niciun caz. Mi s-a spus că vor urma consecințe teribile dacă…

Absurditatea de a vorbi despre consecințele teribile, acum, că acestea se și întâmplaseră, l-a făcut să se oprească în mijlocul propoziției și să coboare mâna.

Ce nu știa el era că Dee făcuse o astfel de brățară a prieteniei și pentru amica ei din liceu, Heather Morgan, pentru a o îmbărbăta după ce fusese părăsită de prieten. Ca un gest de solidaritate între prietene. Dee nu ar fi făcut o astfel de brățară pentru Hugh, dacă nu ar fi știut despre noi. Îi spusese el, oare?

— Drăguț din partea ei că ți-a făcut brățara. Cu ce ocazie ți-a dat-o?

S-a simțit jenat, dar mi-a răspuns:

— Pe 10 aprilie.

De ziua lui. Eu uitasem. Dar, chiar dacă mi-aș fi amintit, mă îndoiesc că l-aș fi sunat. Luând în considerare situația, un „La mulți ani!” nu ar fi însemnat mare lucru.

— Mi-a lipsit *Nebuneala* de anul ăsta. Poate la anul.

A accentuat ultima propoziție și s-a uitat la mine. Acolo se subînțelegea o întrebare nerostită despre *la anul.*

— Nebuneala? a întrebat Kat. Sună fascinant.

— Hai să discutam despre mama, am zis cu un disconfort evident, conștientă că era o tactică de evitare atât de transparentă, încât l-am făcut să zâmbească ușor.

M-am uitat la formularele necompletate de internare care zăceau pe scaunul de lângă mine. Era vorba de destinul unei persoane în carne și

oase, deprimate, în pericol, care avea nevoie de ajutor.

Hugh s-a întins și a luat hârtiile. Pe buricele degetelor avea plasturi mici. Aceștia erau indiciul că arase cu înverșunare. Mă uitam la ei în timp ce el frunzărea documentele. Pentru o secundă m-am gândit că povestea întregii mele căsnicii era vizibilă în mâinile lui. În smocurile mici de păr de pe degete, în liniile din palmă, în degetele lui pline de amintirea atingerii mele. Misterul care îi ținea pe oameni împreună era acolo.

— Bine, a spus lăsând hârtiile în poală. Hai să discutam despre ea.

Am început cu începutul.

— În noaptea când am ajuns pe insulă am găsit-o pe mama îngropându-și degetul sub statuia Sf. Senara – știu că ți-am povestit despre asta.

Hugh a dat din cap.

— Am întrebat-o de ce și l-a tăiat și a început să-mi spună – știi felul în care începi să spui ceva înainte de a-ți aduce aminte că e secret. A pomenit ceva de tata și de părintele Dominic, iar apoi, realizând ce făcea, s-a oprit și nu a mai vrut să continue. Deci, evident, Dominic este implicat într-un fel. Evident, Kat nu e de acord cu mine, am zis uitându-mă la ea.

Kat nu m-a contrazis; într-un fel, făcusem această afirmație, asta ca să văd cum reacționează. Abia dacă s-a uitat la mine, încrucișându-și picioarele.

— L-ai întrebat pe Dominic despre asta? a vrut să știe Hugh.

— Da; și mi-a spus că anumite lucruri e mai bine să rămână secrete.

Hugh s-a înclinat către mine, cu mâinile prinse între genunchi.

— Bine. Lasă-l pe Dominic. *Tu* de ce crezi că-și taie degetele? Ai stat cu ea două luni. Ce-ți spune intuiția ta?

Intuiția mea? Rămăsesem pentru moment fără replică. Hugh mă întreba *pe mine* despre intuiție, și într-o problemă în care el era expertul. Înainte, tot ce căpătăm de la el era opinia medicală – litera cărții – din Enciclopedia Medicală, ediția a treia, iar eu și părerile mele eram trimise la plimbare.

— Cred că e din cauza a ceva ce a făcut mai demult, am spus măsurându-mi vorbele, vrând foarte mult să spun ceva corect. E ceva în legătură cu tata și e atât de groaznic, încât o înnebunește, de fapt. Cred că nevoia ei disperată de a se măcelari este un fel de penitență. Încearcă să-și răscumpere o vină.

Îmi aduc aminte că atunci când am spus asta, Kat și-a mutat privirea de la mine, s-a uitat într-o parte și a clătinat ușor din cap, așa cum fac oamenii când nu cred ceva.

Eram hotărâtă să o conving și pe ea, la fel de mult pe cât voiam să-l conving pe Hugh. Am citat din Scriptură, care spune că, dacă mâna ta dreaptă a făcut un rău, e mai bine să o tai decât să-ți lași întregul trup să ardă în iad.

— Ai idee ce fel de păcat încearcă Nelle să ispășească? m-a întrebat Hugh.

Kat și-a dus mâna la frunte și a început să-și frece o pată roșie de pe piele. Am văzut că nu se uita la mine și părea speriată.

De mai multe ori am fost pe punctul de a spune că aveam convingerea că mama și Dominic avuseseră o aventură, dar m-am oprit. Nu puteam spune asta. Era prea aproape de adevărul meu. Și ce dovezi aveam? Faptul că Dominic o întrebase dacă va putea vreodată să îl ierte? Că scrisese un paragraf necălugăresc în broșura lui despre Sf. Senara în care sugera că iubirea trupească ar fi la fel de nobilă din punct de vedere spiritual ca și aceea pentru divinitate? Că Sfânta Eudoria, pe care mama o copiase, fusese prostituată?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar penitența e numai o parte a poveștii: cred că ea speră că în acest fel să capete un fel de izbăvire făcând asta.

— Ce înțelegi prin izbăvire? m-a întrebat Kat.

Le-am spus despre cărțile pe care mama le luase din bibliotecă. Poveștile despre Sfânta Eudoria care și-a tăiat degetul și l-a plantat pe câmp și despre Sedna ale cărei zece degete au fost tăiate și s-au transformat în creaturi ale mării.

În timp ce vorbeam, am continuat să mă uit la Hugh ca să văd dacă lua ce îi spuneam în bășcălie sau în serios. Nu aș fi vrut să-mi pese de ce credea, dar îmi păsa. Aș fi vrut ca el să-mi spună: „Da, tu ai văzut adevărul. Tu ai reușit asta pentru mama ta”.

— Asta înțeleg prin izbăvire, am zis. Cred că toată această desfacere a ei în bucăți are ceva de-a face cu nevoia ei de a crea ceva, de a face o lume nouă, de a se reface într-un mod nou.

A desface și a reface. Ideea îmi venise chiar în acel moment.

— Interesant, a spus Hugh și, când mi-am dat ochii peste cap gândindu-mă că iar mă trimite la plimbare, a clătinat din cap. Nu, ce vreau să spun este că *chiar este* interesant. Mi-a zâmbit trist și dezamăgit. Așa îți spuneam când treceam peste părerea ta, nu?

Kat s-a ridicat și a plecat spre cealaltă parte a camerei unde a început să scotocească prin geanta ei.

— Amândoi am greșit, am recunoscut.

— Îmi pare rău, a zis.

Nu știam ce să spun. Hugh ar fi vrut să mă apropii de el și să-i promit: „Da, la anul o să facem nebuniile de ziua ta… am făcut o greșeală uriașă. Vreau să vin acasă”. Dar eu nu puteam.

Crezusem că viața noastră împreună era ceva sigur. Era unul din acele lucruri firești pe care le trăim zi de zi. Așa cum răsare soarele. Așa cum sunt stelele așezate în Calea Lactee. Cine se

îndoiește de aceste fapte? Ele există și gata. Credeam că vom fi îngropați împreună într-un cimitir din Atlanta. Sau că rămășițele noastre arse vor sta la Dee până când ea va găsi puterea să ne împrăștie. Odată îmi imaginasem că ne va aduce pe insulă și ne va arunca pe plaja Curtea Osului. Îmi imaginam vântul unindu-ne într-un vârtej de particule nedefinite – eu și Hugh zburând înspre cer și întorcându-ne împreună spre pământ. Și Dee plecând cu fulgi din cenușa noastră în păr. Ce ne ținuse la un loc atâta vreme? Și unde dispăruse?

M-am uitat la mâinile lui. Tăcerea era înfiorătoare.

El i-a pus capăt.

— Dacă ai dreptate în ceea ce o privește pe Nelle, Jessie – și chiar e foarte posibil să ai, cea mai bună soluție ar fi să o faci să-și amintească, revenirea în trecut o să o facă să conștientizeze problema. De aici poate veni însănătoșirea.

A pus hârtiile de internare pe masă.

— O să le semnezi?

Când mi-am scris numele pe ele, Kat și-a prins capul între mâini și nu s-a uitat la mine.

Hugh a venit cu mine pe insula Egretei în acea seară, ducându-și valiza în camera lui Mike în timp ce eu m-am dus direct în baie unde am umplut cada cu apă fierbinte. Kat insistase să rămână peste noapte la spital, iar eu să merg acasă. A doua zi mama urma să fie dusă la secția de psihiatrie a Spitalului Medical Universitar din Charleston, Carolina de Sud, și Hugh a promis că va merge și el și va vorbi cu psihiatrul ei. Îi eram recunoscătoare pentru asta.

M-am lăsat să lunec sub apă și am stat cât de nemișcată am putut, atât de încremenită că am început să-mi aud inima bătând sub apă. Îmi țineam respirația și mă gândeam la toate filmele despre al Doilea Război Mondial unde submarinele stăteau ascunse aproape de fundul

oceanului, cu toate sistemele oprite în afară de sonar, singurul sunet care se auzea era acel ping-ping al sonarului, iar toată lumea își ținea respirația așteptând să vadă dacă japonezii îi detectaseră. La fel simțeam și eu, mi se părea că inima o să mă dea de gol.

„Poate la anul", spusese Hugh. Vorbele astea îmi provocau durere în piept.

Nebuneala – sau Nebuneala psihiatrică, așa cum îi spusesem în glumă – era cadoul preferat al lui Hugh. Într-un fel cred ca era pentru el cel mai așteptat eveniment al anului.

O auzisem pe Dee încercând să descrie Nebuneala prietenei ei Heather:

— Știi, eu și mama facem un spectacol pentru tata. Compunem un cântec despre munca lui, bunăoară despre cum a hipnotizat pe cineva și nu a mai reușit să-l trezească sau despre faptul că el ar suferi de complexul lui Oedip, ceva în genul ăsta.

Heather și-a scărpinat nasul și a spus:

— Sunteți o familie cam ciudată.

— *Știu,* a admis Dee de parcă ar fi fost un compliment.

Stăteam în cadă cu apa până sub nări și m-a uimit faptul că, deși era la facultate, Dee își amintise cu siguranță de Nebuneala, dar nu-mi spusese nimic când am vorbit la telefon, din motive pe care îmi era frică sa le aflu. Hugh îi povestise probabil despre noi, sunt sigură de asta. Și, cu toate astea, ea nu-mi spusese nimic.

Dee fusese cea care începuse Nebunelile, deși eu îi dădusem ideea. Într-o zi mă dusesem să mă tund într-un salon în Buckhead. La intrare era un bol cu bomboane de ciocolată și eu stăteam lângă el, jucându-mă cu ceasul meu – un ceas ieftin Timex, cu brățară elastică. M-am tot jucat cu el, scoțându-l și băgându-l pe mână, un gest reflex, așa cum unii oameni bat cu creionul în masă. Mai târziu am vrut să iau o ciocolată și am găsit ceasul în bolul cu bomboane.

— Nu-i ciudat, am zis seara la cină când le-am povestit ce se întâmplase lui Hugh și Dee, doar ca să fac puțina conversație, dar soțul meu a marșat imediat.

— E o scăpare freudiană, a decretat el.

— Ce-i aia? a întrebat Dee, care avea atunci doar treisprezece ani.

— Când spui sau când faci ceva fără să vrei, uneori are un înțeles ascuns, i-a explicat Hugh. Ceva ce are un înțeles ascuns. S-a aplecat în față și am știut imediat ce urmează – un banc freudian. Ca atunci când vrei să spui ceva și iese *alt-cineva.*

— E nostim, a zis Dee. Dar ce poate să însemne faptul că mama și-a lăsat ceasul în bol?

Hugh s-a uitat la mine și m-am simțit pentru un moment un cobai. Indicându-mă cu furculița, a spus:

— Voia să se elibereze de constrângerea timpului. E o formă de manifestare a fricii de moarte.

— *Hai, las-o baltă!* am spus eu.

— Știi ce cred eu? a întrebat Dee, iar eu și Hugh am ciulit urechile așteptându-ne să auzim cine știe ce dovadă de inteligență precoce. Cred că mama pur și simplu și-a lăsat ceasul în bolul de bomboane de ciocolată.

Eu și Dee am izbucnit într-un hohot de râs conspirativ.

De aici pornise totul. Frica de moarte devenise FDM – în limbajul nostru și îl tachinam fără milă cu acest acronim. În anul acela, Dee a compus un cântec nostim despre FDM și m-a pus să-l cântam împreună de ziua lui. Atunci au început Nebunelile Psihiatrice. Și nimeni nu se distra mai bine decât Hugh. Prin martie deja începea să ne roage ca pe Dumnezeu să-i dezvăluim tema din anul respectiv.

Cu un an în urmă, Dee scrisese un „opus” nou, pe muzica primului, intitulat *Invidie de penis:* Un musical.

Doctore Freud, multiubite!
Suntem foarte fericite
Să-ți spunem dintr-odată
Invidia de penis – e fumată!
Chiar crezi că ne dorim cu disperare
Ceva ce ai tu între picioare?
Un penis – chiar crezi asta?
Nu asta vor femeile – și basta!
Hai – între noi – fii serios!
Sunt chestii mai importante ca un penis
O spun fără să mă ascund –
Oare doctor Freud a născut?
Doar dacă nu cumva, din întâmplare,
Vrea și el ce-au femeile între picioare?

Am ținut spectacolul în sufragerie, cu gesturi și coregrafie demne de *The Supremes*. Am mimat tot ce cântam, făcându-ne că eram însărcinate, cu pernele de la canapea băgate sub tricouri. O oră mai târziu, Hugh încă mai râdea. Simțeam pe atunci că suntem atât de uniți, încât nimic nu ne putea despărți.

Acum, stând în baie, îmi săpuneam mâinile și mă uitam la plăcile de faianță roz. Lui Mike nu-i plăcea că trebuia să împărțim această baie și îi spunea „baia fetelor”. La ferestre atârnau aceleași perdele cândva roz, atât de spălăcite, că păreau mai degrabă portocalii.

Mi-am șamponat părul, apoi mi-am frecat pielea.

Când semnasem hârtiile de internare scrisesem data. Era 17 aprilie. Asta mă făcuse să mă gândesc la Whit. „În primul an o să aniversam în fiecare lună, pe 17”, îi spusesem.

Aș fi vrut să-l pot suna. Am știut asta de mai devreme, că în această zi, chiar dacă era duminică, se dusese în stâncărie. Mi-l imaginam venind la doc, văzând barca roz și uitându-se după mine. Mă întrebam dacă mă așteptase un timp să vin, înainte de a se hotărî să plece, dacă stătuse în locul unde îmi spălase picioarele și așteptase să audă sunetul vâslelor mele.

Poate că la slujba de seară, înainte ca regulile mănăstirii să-i cufunde pe toți în tăcere până dimineața, veștile despre Nelle se răspândiseră și trecuseră și zidul mănăstirii. Poate că știa că n-am să vin.

Am auzit pașii lui Hugh pe hol, plimbându-se de colo-colo. Când s-au oprit în fața ușii, m-am uitat la ușă să văd dacă era încuiată, deși știam că Hugh n-ar fi intrat niciodată fără să bată la ușă. Zăvorul vechi nu era închis. Am așteptat. Îmi țineam respirația. Într-un final, a plecat. Ce îl făcuse să se fâțâie pe acolo atâta vreme?

Când am ieșit din baie, eram îmbrăcată cu halatul vechi de baie al mamei, cu părul ud, pieptănat bine pe spate. În clipa în care aerul rece m-a izbit în față, mi-am dat seama. Lăsasem pânzele împrăștiate pe pat, lângă dulap și pe podea, nu pentru depozitare, ci pentru că îmi plăcea să le văd din când în când. Era ca și cum aș fi stat în propria galerie de artă, uitându-mă la

aceste minuni întunecate. Cea de-a treisprezecea femeie scufundându-se, trupuri complet nude.

Mi l-am imaginat pe Hugh studiindu-le, uitându-se la bucățile aruncate de viață pe care femeia le lăsa în urmă: lingurile de bucătărie, cojile de măr, verighete, gâște – o, Doamne, gâștele sărutându-se. Gâștele *noastre* sărutându-se.

Încremenită în ușa băii, mi-am dat seama că lăsasem acolo chiar și desenul meu din februarie, cel pe care îl ascunsesem cu fața la perete. Văzuse cuplul înlănțuit, pe cei doi ținându-se unul de celălalt, înconjurați de părul foarte lung al femeii. Uneori mă uitam la acest desen și tot ce puteam vedea era părul ei, și mă gândeam la cum mă tachina Dee numindu-mi atelierul Turnul lui Rapunzel voind să știe când aveam să-mi las părul în jos.

Hugh se strâmba la ea când spunea asta, probabil ca să mă apere, apelând uneori la un ton destul de tăios.

— Mama ta nu este închisă într-un turn, îi spunea. Încetează.

Poate el credea că e o reflectare a lui sau poate că în sinea lui știa adevărul și îi era frică de acest adevăr.

Niciunul dintre noi nu menționa cum se termina povestea. Cum Rapunzel și-a lăsat părul în jos pentru prinț și a evadat.

Hugh Sullivan era cel mai perspicace om în viață. Am început să simt cum crește presiunea din pieptul meu. Am mers în fosta cameră a lui Mike și m-am oprit în ușă. Înăuntru era penumbră, era aprinsă doar o veioză mică pe masă.

Hugh se uita la cuplul meu sub apă – *Îndrăgostiți în apa albastră* îi spusesem, după *Îndrăgostiții din cerul roșu* a lui Chagall. Era cu spatele la mine. Avea mâinile în buzunare. S-a întors încet spre mine, cu o privire tristă și neîncrezătoare și am simțit tensiunea care plutea în aerul din jurul nostru.

— El cine este? m-a întrebat.

Capitolul 31

Whit

Stătea în sala de audiții într-un scaun cu spătarul înalt uitându-se la televizorul așezat pe o măsuță acoperită cu un văl pentru masa altarului. Era cel mai bun meci din sezonul de baseball pe TBS. Tom Glavine înscrisese. Whit a luat un creion și a scris pe cartonașul cu scoruri pe care îl ținea în jurnal un *K*.

Când urmarea un meci de baseball era un om complet diferit. Mergea mai bine decât meditațiile. Nu putuse niciodată sa mediteze mai mult de două minute fără să se gândească în altă parte, dar un meci îl absorbea cu totul. Jocul, strategia, complexitatea schemelor de joc, evoluția scorurilor, toate acele diagrame, simboluri și numere îl făceau să uite de el. Nu ar fi reușit niciodată să-i explice părintelui Sebastian sau oricărui alt călugăr de ce era baseball-ul un refugiu; știa cum se simțea stând acolo, la televizor. În afara mănăstirii. În afara lui.

Înainte de slujba de seară, starețul îi anunțase ultima „tragedie”, așa cum în mod delicat se exprimase ca să le spună că Nelle își mai tăiase un deget, rugându-i pe călugări să se roage pentru iubita lor bucătăreasă și prietenă. Whit a stat stoic în cor privind înainte, conștient fiind că Dominic se întorsese și se uita la el. Se gândise atunci la cum așteptase în zadar toată după-amiaza în stâncărie să apară Jessie, iar când se întorsese la mănăstire îl găsise pe Dominic în verandă. El îi spusese noutățile, inclusiv că soțul lui Jessie venise din Atlanta pentru a-i fi alături. Îndeosebi asupra acestui aspect insistase.

Whit nu avusese prezența de spirit să-l întrebe de unde știa toate astea decât mai târziu, când a aflat singur că Hepzibah Postell venise la mănăstire și îi povestise lui Dominic ce se

întâmplase. De ce ar fi venit Hepzibah tocmai la Dominic, dintre toți călugării?

Pe toată durata slujbei, Whit nu se gândise decât să ajungă aici, să dea drumul la televizor și să urmărească jocul. Se năpustise din strana corului ca un cal de curse la start ca să sosească aici înaintea celorlalți călugări.

A trebuit să se uite și la știrile de seară, timp în care l-a privit absent pe Tom Brokaw anunțând ultimele reduceri ale fondurilor destinate ajutoarelor sociale propuse de Administrația Reagan. Ultima dată când venise aici, urmăriseră cu toții o emisiune despre „îmbrăcămintea oamenilor de succes", ceva despre costumele lui Perry Ellis și Calvin Klein, iar călugării stătuseră și se uitaseră cu atâta atenție, încât lui Whit îi venise să se ridice și să țipe: „Dar voi purtați sutane!" Motivul pentru care ei purtau sutane era exact opusul celui pentru care lumea din afara mănăstirii cumpăra îmbrăcăminte ca să aibă succes. Cu siguranța că și ei știau asta. Se ridicase și plecase. În weekenduri, fratele Fabian punea una din plăcile acelea mici, vechi, ale mănăstirii, de obicei *Inelul Nibelungilor,* să cânte și dădea atât de tare sonorul că aerul vibra de bași.

În seara asta, când călugării ajunseseră și văzuseră că Whit dăduse pe meci, se plânseseră părintelui Sebastian, cel care răspundea de camera cu televizorul. Sebastian îi aruncase o privire pătrunzătoare lui Whit, înainte de a le spune să tacă, pentru că se pot lipsi într-o noapte de știri. Toți plecaseră, cu excepția lui și a lui Dominic.

Ar fi vrut să fie furios pe ei, să folosească asta ca o justificare pentru a pleca de la mănăstire, dar priveliștea călugărilor plecând în camerele lor, mai mult sau mai puțin supărați, nu era, în fond, diferită de refuzul lui de a se uita la știri sau de a asculta Siegfried și Brünnhilde.

Și-a amintit brusc de scopul prezenței lui aici, alături de bătrânii aceștia morocănoși, faptul că

undeva pe pământul acesta era nevoie de un loc unde oamenii să trăiască în armonie. Venise aici animat de principii idealiste și cam naive, mai mult sau mai puțin utopice: să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți, să răsplătești răul cu bine, să întorci și celălalt obraz. Treptat și-a dat seama cu uimire că fuseseră aleși pentru un experiment misterios, dar nobil: să se vadă dacă oamenii chiar pot trăi împreună fără să fie în niciun fel înrudiți sau asemănători, un fel de a vedea dacă nu cumva Dumnezeu greșise când crease rasa umană.

Se gândise într-una din zilele acestea la ce însemna pentru el viața monahală, să participe la ea, la tot ce era revoltător aici. Se gândise la fel de mult și la Jessie, la ce însemna să o iubească, să facă parte din viața ei. *Și asta* era revoltător. Faptul că el nu se gândise niciun moment la soțul ei, un om în carne și oase care venise într-un suflet aici pentru a fi alături de soția lui într-un moment de criză. Cum îl chema? Se chinuia să-și aducă aminte. *Hugh.* Da, Hugh. Și-a repetat numele în gând până când îl auzea de parcă ar fi fost rostit pe fondul zumzetului unui stadion, așa cum se întâmpla la concursurile de cultură generală la întrebările despre baseball.

Hugh fusese spărtura din conștiința lui Whit, locul în fața căruia, într-un act de autoprotecție, ridicase un zid. Chiar și acum, după două reprize, cu baza atinsă de două ori, când ar fi trebuit să fi fost „prins” cu totul de joc, Whit nu se gândea la altceva decât la acest bărbat. Își dădea seama că, de fapt, Hugh fusese tot timpul acolo, transformându-se încet într-un abces, iar puroiul începea să dea pe-afară.

După a treia repriză, tot stadionul era în picioare așteptând lovitura care putea schimba soarta meciului, iar el s-a întins și a pus jurnalul pe scaun. Se gândea la ziua când îi spusese lui Jessie că o iubește. Stăteau întinși pe o pătura, în stâncărie.

„Vom fi blestemați și salvați în același timp”, îi spusese el. Și deja asta se întâmpla.

A închis ochii și a încercat să asculte cântecele pe care le intonau suporterii echipelor la televizor. Crezuse că poate trece peste asta, că poate potoli anxietatea care începuse pe verandă, când Dominic îi spusese totul, dar acum nu voia decât să se ducă glonț la ea. Să o revendice din nou. *Jessie.* Abia mai putea rămâne pe loc.

În celălalt capăt al camerei, Dominic stătea cu pălăria de pai în poală. După ce Whit i se spovedise acum câteva săptămâni, când îi spusese că se îndrăgostește, nu mai vorbiseră despre asta. Dar bătrânul călugăr știa, desigur, că era vorba de Jessie. Altfel de ce l-ar fi luat pe Whit deoparte și i-ar fi spus că soțul ei venise pe insulă cu ea?

Încerca să se gândească la cât de distrusă era probabil Jessie din cauza stării de sănătate a mamei ei, și, cu toate astea, în timp ce stătea în fața televizorului nu se putea abține să nu și-o imagineze cu Hugh. În bucătărie cu un pahar de vin, într-o îmbrățișare de consolare, spunând mici poante pentru a uita de tragedie – miile de modalități în care Hugh ar fi putut să o consoleze. Se simțea amenințat de conviețuirea lor îndelungată, de micile ritualuri, doar ale lor, care-i ajutaseră să depășească momentele grele cu care se confruntaseră.

„Bărbatul acela este soțul ei, își repeta el. Pentru numele Domnului, el este soțul ei.”

Capitolul 32

Hugh

Soția lui stătea dreaptă în casa mamei ei de pe o insulă din Carolina de Sud spunându-i calmă numele iubitului ei.

— Numele lui este fratele Thomas, a zis ea.

Pentru moment Hugh s-a uitat încremenit la picăturile de apă rămase pe gâtul ei de la baie, care se scurgeau încet spre decolteul halatului de baie. Părul ei ud era pieptănat pe spate, descoperindu-i fața. S-a uitat cum ea a tras adânc aer în piept și a lăsat ochii în jos.

Erau în pragul camerei fratelui ei și el s-a apucat de tocul ușii. O privea fără să simtă nicio durere, încă la adăpostul ultimelor secunde înainte de moartea speranței, înainte ca adevărul să-l lovească în plin ca o săgeată. Răgazul i-a permis să o mai privească pentru ultima dată la fel, până când vârful săgeții l-a străpuns și totul s-a schimbat. Ceea ce gândea stând acolo era cât de frumoasă arăta cu apa încă pe piele, scurgându-i-se între sâni. *Cât de frumoasă.*

„Numele lui este fratele Thomas."

A rostit asta atât de nevinovat și pe un ton atât de firesc de parcă i-ar fi spus numele dentistului.

Apoi a conștientizat ceea ce auzise și a fost mai dureros decât orice trăise până atunci în viața lui. L-a făcut să se balanseze spre spate de parcă o pală de vânt l-ar fi lovit. A continuat să se țină de tocul ușii, întrebându-se dacă nu cumva avea o criză de angină. Suferința era devastatoare.

S-a dat în spate simțind că se sufoca de furie. Ar fi vrut să o izbească de perete. În loc de asta, a așteptat ca ea să-și ridice iar ochii la el.

— Fratele Thomas, a spus el cu un calm sfâșietor. Așa îi spui când de culci cu el?

— Hugh! Vocea ei tremura.

Tonul rugător îl înfuriase parcă și mai tare. Era sigur că și ea era șocată de faptul că recunoscuse;

privirea îi era rătăcită, împleticindu-se către el, îi căuta mâna cu mâinile ei, arătând precum un animal speriat care încerca să înțeleagă ce se întâmpla cu el.

Când mâna ei îi prinse brațul, el se smuci violent din strânsoarea degetelor ei.

— Pleacă, i-a spus printre dinți.

A văzut-o ieșind din cameră, cu buzele mișcându-i-se fără să scoată niciun sunet, cu ochii larg deschiși. A trântit ușa și a încuiat-o. Ea a rămas afară, în fața ușii.

— Hugh, deschide ușa. Te rog, Hugh.

În cameră nu se vedea mai nimic. S-a uitat la umbrele defilând pe ușă, ca niște fire sau ca niște cârcei de viță. Voia să îi răspundă cu o tăcere dureroasă. Mai târziu s-a gândit că poate voia și să o protejeze de lucrurile îngrozitoare pe care i le-ar fi putut spune.

Ea l-a mai strigat de câteva ori. Când a plecat, în cele din urmă, ochii lui s-au umplut de lacrimi. Stătea pe unul din cele două paturi din cameră încercând să nu plângă. Nu voia ca Jessie să-l audă că plânge. Trebuia să se stăpânească. Forța mâniei lui îl îngrozea și pe el. Simțea nevoia de nestăpânit de a merge la mănăstire ca să-l găsească pe acel bărbat. Ar fi vrut să-l ia de gât și să-l bată în cuie pe cruce.

A rămas așa în cămăruța întunecată ore întregi. La început era cuprins de accese de mânie, care îl făceau să tremure. După ce s-a potolit, a fost în stare să gândească.

Când o întrebase pe Jessie: „El cine este?” nu crezuse că era vorba de altcineva. Nu încă.

Faptul că ar fi fost posibil să fie vorba de un alt bărbat îi trecuse prin cap, ca o intuiție, în momentul în care îi văzuse picturile. Fusese șocat de acestea, de cât de încărcate de erotism erau, de adâncimea la care plonja femeia din desene. Era de parcă s-ar fi uitat la o moarte – moartea lui Jessie. Viața ei anterioară, cu toate ajustările și rolurile

asumate, se spărgea și se ridica la suprafață în timp ce femeia se scufunda la adâncimi din ce în ce mai mari. Stătuse tot mai confuz întrebându-se spre ce se îndrepta ea. Și apoi a văzut schița cu cei doi îndrăgostiți pe fundul marii. Și scânteia a apărut instantaneu. Îl lovise drept în inimă.

Cuplul de pe fundul oceanului. Locul până unde puteai ajunge. Când văzuse prima dată desenul și îi trecuse prin cap ideea asta trăsnită, reflectase câteva minute și apoi o respinsese. *Era absurd.* Întotdeauna avusese încredere în ea. Fără dubii.

Dar așa se explicau multe. Faptul că nu mai voia să vorbească cu el, de când ajunsese pe insula Egretei. Modul abrupt și straniu în care îi spusese că vrea să stea departe de el o vreme, neputința de a-i oferi un motiv pentru asta. Fusese distantă încă înainte de a pleca din Atlanta, suferea de o depresie de când Dee plecase la facultate și își punea întrebări despre ea, despre viața ei.

Așa că a întrebat-o: „El cine este?”

Îi trecu brusc prin minte că Jessie îi spusese adevărul nu numai pentru că a vrut să pună capăt îndoielilor, ci și pentru că dorea să facă lucrurile să se miște. Când și-a dat seama de asta, a simțit o durere vie în piept. „Oare era posibil ca asta să nu fie o aventură obișnuită? Oare chiar îl iubea pe acest om?”

Și-a întins degetele pe piept și le-a apăsat tare, încercând să-și aline suferința.

A început să se simtă golit. O tristețe adâncă îi ajungea parcă până la oase. De nenumărate ori pe parcursul acelei nopți s-a întins și a încercat să doarmă, dar n-avea niciun rost să încerce, de fiecare dată se ridica din nou din pat și se uita la picturile lui Jessie, sprijinite de celălalt pat din cameră.

Prin fereastra mică a camerei putea vedea cerul luminându-se încet, devenind din negru gri, aspectul acela cețos care apare de obicei înainte de ivirea zorilor, și, pentru a o suta oară, s-a uitat la

ceas. Nu putea pleca de pe insulă înainte de ora nouă când era primul feribot, dar știa că din momentul în care se va lumina de ziua va părăsi casa.

Când păși pe hol nu era încă șase. Și-a dus valiza în sufragerie, apoi s-a îndreptat spre camera lui Jessie.

Ușa era închisă, dar a deschis-o și a intrat. Ea dormea la fel cum o văzuse dormind de douăzeci de ani, cu părul răsfirat pe perne și cu o mână băgată sub obraz. Ferestrele erau argintii. Lumina zilei abia se strecura în cameră. Se uită la firele de păr alb din capul ei, la saliva care se adunase în colțul gurii, la respirația greoaie care nu era chiar un sforăit, la toate aceste lucruri care îl făceau să dorească să se întindă lângă ea.

Nu mai avea verigheta pe deget, nici inelul de logodnă. Le-a zărit pe pernuța de ace de pe măsuța de toaletă. Le-a atins cu mâna, gândindu-se la gâștele din pictura ei, la cum se îndreptau către suprafața apei.

Și-a scos verigheta de aur de pe deget și a pus-o peste inelul de logodnă cu diamant și verigheta de platină pe care i le dăduse cu atâta vreme în urmă.

Nouă zile mai târziu, în Atlanta, se simțea la fel de fără speranțe ca și în noaptea petrecută pe insulă.

În ultimele douăzeci de minute pacienta care ședea în cabinetul lui vorbise despre moartea copoiului ei de optsprezece ani, pe nume Abercrombie, alternând povestirea unor scene din viața acestuia cu plânsul. O lăsase să vorbească întruna despre câine pentru că așa îi era mai ușor și pentru că presupunea că, de fapt, nu plângea numai după câine, ci și după fratele ei care murise cu trei luni în urmă după ani în care nu-și vorbiseră și pentru care nu plânsese niciodată.

Femeia a scos ultimul șervețel din cutia de șervețele de lângă ea și îi întinsese cartonul gol ca

pe un pahar pe care îl voia umplut din nou. S-a ridicat din fotoliul de piele și a scos mai multe șervețele din dulapul de sub bibliotecă, apoi s-a așezat din nou, forțându-se să nu se mai gândească la Jessie, ci doar la sentimentele disociate ale pacientei.

De când revenise la Atlanta nu se putea concentra oricât de mult ar fi încercat. Într-un moment își asculta pacientul și în următorul retrăia momentul în care Jessie îi spunea numele fratelui Thomas.

— Ce altceva aș fi putut să fac? l-a întrebat pacienta care stătea pe sofa cu picioarele îndoite sub ea. Artrita lui Abercrombie devenise atât de gravă, încât nu mai putea merge și lua deja destule pastile. Acum, cinstit, ce aș fi putut să fac?

— Sunt convins că decizia de a-l eutanasia a fost corectă, i-a spus Hugh, ceea ce a făcut-o să izbucnească în plâns din nou.

O vedea dând întruna din cap, și se blama pentru că stătuse atâta vreme cu ea auzind tot ce spunea și neascultând nimic.

Mintea lui rătăcea și revedea desenul făcut de Jessie cu creioane colorate. Omul era călugăr. Asta nu era la fel de șocant ca ideea că Jessie, Jessie a lui, avea o aventură, dar tot era neobișnuit. Ea voise ca el să știe; altfel i-ar fi răspuns simplu „Thomas”. Nu își putea da seama de ce adăugase „fratele”, în afară de cazul în care era vreun mesaj ascuns acolo undeva. Ce? Voia ca el să știe la câte renunțase acest bărbat pentru ea?

De când se întorsese, golul din el părea să capete dimensiuni spațiale. Cu două nopți în urmă visase că era un astronaut mergând pe jos prin univers, priponit de navetă printr-o coardă care s-a rupt la un moment dat. El a fost aruncat pur și simplu într-un abis de întuneric și a văzut cum naveta lui devenea din ce în ce mai mică până când a ajuns un punct alb în infinitul tăcut.

Ura pentru bărbatul cu care fusese Jessie îl copleșea pe neașteptate. Și-i imagina pe cei doi, el atingând-o în locurile care erau numai ale lui, respirând în părul ei. Oare de câte ori o făcuseră? Unde? Se trezise o dată plin de sudoare îngrozit de ideea că erau împreună exact în acel moment.

Se simțea umilit să descopere că era capabil de violență și de răzbunare. Ca toți bunii psihanaliști, luase la cunoștință această posibilitate teoretică din cărțile lui Jung despre umbra personală și colectivă, dar numai acum acestea deveneau realitate vie. Nu se mai imagina mergând la mănăstire și luându-l pe om de gât, dar nu putea nega faptul că erau momente când își dorea ca acest călugăr să se sufoce sau să sângereze.

Nu ar fi făcut asta, evident, dar chiar această dorință spulbera felul în care se văzuse până atunci. Nu era special. Nu era mai bun ca alții. Bunătatea, faptul că știa mai multe nu-l scoteau din mulțime. Era la fel ca ceilalți, cărând după el aceleași imense cantități de întuneric.

Faptul că a conștientizat acest lucra l-a făcut să își dea seama că este om și el. În unele momente era în stare să se vadă pe el, nu durerea lui, și spera că această suferință să nu fie în zadar, să-l facă mai docil și mai maleabil.

Femeia din celălalt capăt al camerei, realiza acum, îi expunea detaliile morții câinelui ei.

— Avea dureri mari – și când îl luam în brațe scâncea –, deci veterinarul a venit în mașina mea ca să-i facă injecția letală. Abercrombie stătea pe locul din spate, iar când l-a văzut pe doctorul Yarborough, știți ce a făcut?

Hugh a clătinat din cap.

— S-a uitat în sus și a dat din coadă. Puteți *crede* asta?

Da, se gândi Hugh. Putea crede asta.

Când Jessie îl sunase în duminica aceea și îl rugase să vină, mersese exact ca tâmpitul ăla de

câine, dând din coadă. Crezuse că era vorba de reconciliere. Crezuse că aveau să se împace.

Abia când a văzut-o, și-a dat seama ce mult se schimbase. Arăta epuizată de povestea cu Nelle, dar dedesubt a simțit-o vie. Era vorba de o independență certă, de o încredere în sine pe care nu o avea înainte. Văzuse cum se schimbase stilul ei de a picta, cum explodase din cutiuțele acelea pe care le făcea, devenind detalii grăitoare ale procesului de schimbare pe care-l traversa.

În trecut nu remarca atâtea lucruri despre ea. În camera de așteptare a spitalului, după o absență atât de lungă, fusese în stare să o observe din nou.

Ceea ce făcuse el era o greșeală comună: când vezi un om în fiecare zi nu mai reușești să îți dai seama ce se întâmplă cu el. De ce îi fusese atât de greu să se uite la nevasta lui și să își dea seama că are nevoie de ea, că viața lui însemna de fapt o sumă de momente trăite împreună?

S-a uitat la femeia din fața lui și a încercat pentru un moment să o observe. Ea îi povestea despre cimitirul pentru animale.

Hugh și-a atins brățara ciudată de la mână.

Ultima dată când Dee sunase fusese de ziua lui.

— Când vine mama acasă? îl întrebase ea.

El făcuse o pauză, poate prea lungă.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Stă acolo de o grămadă de vreme.

— Uite ce-i, n-am de gând să te mint. Avem niște probleme, îi spusese el fiicei lui. Nimic grav. Orice căsnicie trece prin astfel de momente. O să le rezolvăm.

La câteva zile după această convorbire sosise brățara. Ea o făcuse.

Nu știa ce să-i spună lui Dee acum. Nu știa ce putea să-și spună nici lui.

Se uita la ceasul de pe perete, chiar deasupra capului femeii. Ura sfârșitul zilei. Noaptea picturile lui Jessie îl urmăreau, îl trezeau din somn. Stătea pe marginea patului amintindu-și cum

culorile deveneau din ce în ce mai sălbatice pe măsură ce femeia se scufunda. Noaptea trecută, disperat să-și găsească o alinare, încercase să se gândească la ce făcuse Jessie nu în calitate de soț, ci de psihiatru. Pare ridicol, dar analiza i-a adus o oră de liniște. Îi disecase emoțiile, crease o perspectivă. Era recunoscător pentru fiecare clipă de ușurare.

Studiase și răsfoise diverse cărți, citind și note disparate. Peste tot găsea aceeași idee, nu în totalitate necunoscută lui: că atunci când o persoană se schimbă profund sau când personalitatea ei se structurează complet altfel, psihicul acelei persoane va produce o stare de disponibilitate accentuată pentru dragoste.

Știa asta. Orice psihanalist știa asta. Să te îndrăgostești era cel mai vechi și mai cunoscut catalizator al transformării de pe fața pământului.

Dar de obicei te îndrăgostești de ceva ce tu nu ai și găsești în cealaltă persoană, iar el nu putea să-și dea seama ce găsise Jessie în acel om, teoretic spiritual, care o prinsese atât de tare.

După aproape o oră de gândire și-a aruncat notele în sertarul biroului și s-a întors în pat. Multe informații abstracte. Nu voia să i le aplice lui Jessie. Nu voia să mai știe de ce. Orice ar fi mânat-o în acea direcție era de neiertat.

Soția lui îl înșelase cu un alt bărbat. Îl trădase și, chiar dacă s-ar întoarce pocăită, nu știa dacă ar fi putut să o ierte.

— Doctor Sullivan? a auzit-o spunând pe pacienta lui.

Se întorsese de la ea la fereastră, cu cotul pe brațul fotoliului, cu bărbia în pumn și se uita la perii din Bradford care înfloreau în fața ferestrei. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Întorcându-se către femeie, s-a simțit foarte jenat. Femeia i-a întins cutia de șervețele pe care o ținea, din care el a luat unul cu care și-a tamponat neîndemânatic ochii.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el. Și-a scuturat capul, nevenindu-i să creadă.

— Nu-i nimic, a spus pacienta încrucișându-și mâinile pe piept. Nu-i nevoie să vă scuzați. Sunt mișcată…

Ea crezuse că lacrimile erau pentru ea. Pentru copoiul ei. Femeia îi zâmbea venerându-l pentru inima lui de aur. Nu știa cum să-i spună că lacrimile lui n-aveau nimic de-a face cu ea, și că, de fapt, în acel moment era cel mai slab psihiatru.

— Cu toții îi dezamăgim pe cei apropiați, a comentat el.

Femeia a făcut ochii mari căutând înțelesul ascuns al cuvintelor lui.

— Eu mi-am dezamăgit nevasta, a adăugat.

Și Jessie l-a dezamăgit, evident, în mod grosolan, dar și el o dezamăgise. Trecuse de atâtea ori peste părerile ei, nu-i oferise sprijinul de care ar fi avut nevoie ca să se dezvolte în relația lor.

— Și eu i-am dezamăgit… pe unii oameni, a recunoscut femeia de parcă ei ar fi încercat atunci o abordare inovativă a terapiei și ea era dispusă să o accepte.

— Adică pe fratele tău? a spus el încet, și a auzit-o cum izbucnește din nou în plâns.

Capitolul 33

Am adus-o pe mama de la spital de ziua Sf. Senara, într-o duminică, pe 30 aprilie, o zi scăldată de strălucirea soarelui.

După treisprezece zile în spital, mama făcuse suficiente progrese ca să poată veni acasă, ceea ce părea echivalent cu „ia suficiente pastile ca să nu se mutileze din nou”. Din ce spunea sora medicală, fusese o persoană plăcută, fără comportamente aberante, dar fără să dezvăluie nimic.

— Treburile astea se întâmplă în timp, îmi explicase sora medicală înainte de a-mi detalia pe un ton superior cât de important era pentru mama să vină la ședințele săptămânale cu psihiatrul și să-și ia pastilele regulat.

Când mă urcasem pe feribot dimineața, pregătirile pentru ziua Sf. Senara erau în toi. Unul din călugări era pe doc în patru labe așternând un covor de culoarea coralului pe care urma să fie așezat jilțul la finele procesiunii de la mănăstire. În copilăria mea covorul acela era roșu, deși ajunsese la un moment dat roz și zdrențuit, arătând mai degrabă a prosop de baie, ceea ce stârnise ceva controverse.

Fusese întinsă o masă pliantă, iar soția lui Shem, Mary Eva, așeza pe aceasta șiragurile de „lacrimile sirenei” care urmau să fie aruncate în apă în timpul ceremoniei.

Traversând golful, m-am gândit la șiragul de „lacrimile sirenei” pe care îl lăsasem în stâncărie, peste plasa de crabi din adăpostul lui Whit. Nu mai mersesem acolo de când o internasem pe mama în spital și nici nu-l mai văzusem pe Whit de atunci – nici măcar o dată în două săptămâni. Îi trimisesem un bilet prin Kat în care îi spuneam că o să stau mult la spital cu mama și că nu voi putea să-l văd în următoarea perioadă.

Nu mi-a răspuns. Nu venise până la marginea curții mamei ca să se uite peste zidul de cărămidă sau să mă cheme din casă. Am fost singură noapte de noapte și nu a venit nici măcar o dată. Poate că și-a dat seama că biletul nu spune toată povestea. Probabil că detectase tristețea dintre vorbele mele.

În dimineața care urmase nopții în care recunoscusem față de Hugh că aveam o aventură, am găsit în pernuța de ace verigheta lui peste a mea și nici urmă de el în casă. M-am năpustit afară, vrând să-l prind din urmă la feribot înainte de pleca, dar înainte de a ajunge la cimitirul sclavilor, mi-am dat seama că nu era cea mai bună idee. Mi-am amintit de cum se trăsese violent înapoi când încercasem să-l ating, de furia din vocea lui când îmi spusese printre dinți să plec. Fusese atâta durere, atâta dezamăgire în ochii lui, încât părea de nerecunoscut. Era mai bine, mă gândeam, să-l scutesc de suferință. Măcar atât puteam să fac. Peste mine s-a coborât depresia ca o oboseală imensă și am stat lângă morminte urmărind un porumbel care scurma în pământ, scoțând niște sunete slabe, tânguitoare, care m-au întristat și mai mult. Mă simțeam de parcă cineva îmi dăduse o piatră uriașă, cântărind cât toată suferința pe care o provocasem, și îmi spusese: „Uite, trebuie să cari asta de acum înainte”.

Și așa făcusem. În toate cele treisprezece zile.

Încă îmi era greu să înțeleg, cu atât mai mult să explic căderea care acompania pierderea pe care o meritam, cât de indispensabilă era. O simțeam la fel de firească precum înserarea la sfârșitul zilei.

Nu regretam ce făcusem, nu voiam să fi întors lucrurile în vreun fel la starea anterioară; nu aș fi dat pe nimic în lume felul în care iubirea pentru Whit mă umpluse din nou de viață, de mine. Însă *văzusem* efectele produse. Văzusem efectele în felul în care privirea lui Hugh se crispase de durere, în brățara pe care Dee i-o împletise, în

ceremonialul imposibil al verighetelor noastre lăsate în pernuța de ace.

În fiecare dimineață plecam de pe insulă și mă întorceam târziu după-amiaza. Stăteam cu mama în camera numită „de zi”. Cu televizorul și canapelele ei, plină de oameni ciudați, camera mă făcea să mă gândesc la *Infernul* lui Dante, pe care îl citisem la școală. Singura parte pe care mi-o aminteam era cea cu oamenii care trebuiau să tragă niște pietre imense după ei pe un munte.

Vedeam cum medicamentele o făceau pe mama docilă, vedeam totul acum dintr-un spațiu nedesțelenit și plin de durere, și ajungeam întotdeauna la momentul când Hugh a înțeles totul și m-a întrebat. În fiecare zi eram uimită de cât de fără ezitare i-am răspuns, folosind numele de călugăr a lui Whit. De parcă aș fi scos în evidență legămintele lui spirituale. De parcă asta ar fi transformat ce făceam noi în ceva mai nobil.

Mama stătea în fiecare zi cu trupul relaxat în scaun, mișcând cubul Rubik pe care i-l adusesem de acasă. Mă întrebase de atâtea ori de degetul ei, încât a trebuit să i-l aduc. L-am spălat în chiuvetă într-o noapte forțându-mă să țin bucata aceea desprinsă din ea în mână ca să-i scot petele de sânge. I l-am adus într-un recipient de porțelan băgat în alcool ca să nu putrezească. Am obținut permisiunea de a-l ține în camera ei, dar, pentru orice eventualitate, am scris pe vas: NU ARUNCAȚI!

În fiecare seară vorbeam cu Kat și Hepzibah la telefon, dându-le ultimele noutăți despre mama, încălzeam o cutie de supă din cămară și ascultam nesfârșita litanie vinovată din mine. De fiecare dată când mă gândeam la Whit, tânjeam să fiu cu el, dar nu mai eram sigură dacă dorința aceasta venea din dragoste sau din nevoia de a fi consolată.

În ciuda acestui fapt, nu mă puteam decide să merg la el. Mi se părea pervers să fac dragoste cu

el din nou, având în vedere suferința lui Hugh și, de fapt, a amândurora. Nu avea nicio noimă, dar simțeam că mă abțin din respect pentru moartea căsniciei mele.

Mama părea emoționată când am părăsit spitalul după-amiaza. În mașina închiriată a răsucit parasolarul, și-a potrivit oglinda și și-a pieptănat părul ei cărunt, apoi m-a uimit când și-a scos rujul ei roșu-aprins. Și-a șters excesul de ruj cu un bon vechi de benzină pe care îl găsise pe scaun. Erau gesturi atât de normale, că i-am zâmbit.

— Arăți foarte bine, i-am zis, dar m-am temut imediat după aceea ca nu cumva să-și șteargă rujul de pe buze drept răspuns, însă și ea mi-a zâmbit.

Feribotul era plin de turiști; nici măcar loc de stat în picioare nu prea mai era. Mama ținea borcanul cu degetul ca un copil care aducea acasă peștișorul auriu cumpărat de la magazin. Îl învelise în șervețele prinse cu scotch și tot era ținta privirilor curioase a câtorva pasageri.

Pe măsură ce ne apropiam, vedeam vasele de pescuit creveți care se aliniaseră în sud-estul insulei, spre Oceanul Atlantic.

— Azi este Sf. Senara, i-am spus mamei.

— Nu crezi că știu asta? s-a răstit ea.

Nu mai participase la festivități de când murise tata. La fel cum făcuse și cu Picnicul Fetelor, pur și simplu șterse această zi din calendarul ei. Oricum, acest lucru mă uimise destul de tare. Senara era totuși sfânta *ei.*

Kat ne-a așteptat la docuri, mirosind a lavandă. Nu și Benne, doar Kat. A sărutat-o pe mama pe obraz.

Nu o așteptasem.

Mama a inspectat docul, cutiile cu „lacrimile sirenei” și o tavă de la mănăstire cu un potir de argint pe ea – cel folosit de ani de zile pentru a stropi cu apă de mare jilțul sirenei. I-am urmărit privirea spre covorul de pe marginea docului. Max

se întindea acolo de parcă fusese întins special pentru el.

Se uita la marginea covorului cu o reacție de respingere pe față și m-am gândit că probabil își imagina jilțul pe el.

— Hai să facem o plimbare, a zis Kat apucând-o pe mama de mână. Hai și tu, Jessie.

A condus-o pe mama de pe doc până la locul unde eu parcasem cartul de golf. Eram cât pe ce să mă urc la volan, când am observat că ele două mergeau mai departe. Am lăsat valiza mamei pe scaunul din spate și le-am urmat.

Îmi amintesc că m-a încercat un mic atac de panică, dar mi-am revenit repede. Nu am întrebat-o pe Kat unde mergeam; cred că trăiam cu impresia că ea încerca să îi distragă atenția mamei de la covor. Le-am urmat pe strada cu magazinele, am trecut pe lângă Caw Caw General și pe lângă pensiunea „Câinele Insulei", auzind-o pe Kat bombardând-o pe mama cu întrebări inofensive. De la Max Café venea un miros atât de puternic de creveți, că aerul părea îmbibat cu ulei.

Mi-am verificat ceasul. Era ora cinci după-amiaza, norii deveneau roșii. Ziua își lua prima porție de sânge a asfințitului. Festivitățile aveau să înceapă la șase, când fiecare călugăr și locuitor al insulei va urma jilțul în procesiunea către docuri. Conducând convoiul, starețul va fi îmbrăcat în hainele de ceremonie ducând toiagul. Și undeva în aceasta nebunie va fi Whit. Kat s-a oprit lângă semnul galben cu sirena, a scos cheia și a descuiat ușa. În vitrină se afla semnul cu „Închis". Oricât de absurd ar părea nici măcar în acel moment nu m-am gândit că plimbarea ar putea avea și alt rol decât de a-i distrage atenția mamei de la groaznicele amintiri pe care le lăsase în urma la docuri.

Pășind în magazin și ascultând cum se estompează sunetele străzii, i-am observat pe Hepzibah, pe Shem și pe părintele Dominic stând

în fundul magazinului, lângă casă. Lângă epava pe care o pictasem la vârsta de unsprezece ani, cea cu focul de sub apă și cu creaturile vesele ale mării. Dominic nu purta nici sutana, nici pălăria de pai, fiind îmbrăcat în costum și având gulerul de preot. Shem, care părea speriat și stingherit, își ținea mâinile încrucișate pe burta lui cât un butoi, cu mâinile la subraț de parcă cineva l-ar fi amenințat cu un pistol ca să-l aducă aici.

Mama s-a oprit în mijlocul încăperii, de parcă și ea i-ar fi văzut tot atunci. Stătea acolo paralizată, înconjurată de toate sirenele adunate de Kat. Acestea atârnau din tavan sub forma clopoțeilor de vânt din aluminiu, o înconjurau sub formă de statuete de ceramică, coliere, săpunuri cu imprimeu, lumânări, prosoape de plajă. Am văzut-o începând să facă mici pași înapoi spre ușă.

Hepzibah s-a repezit spre ea cu un amestec de hotărâre și îndoială pe chip și cu privirea pe care o avea de fiecare dată când făcea lucrurile care *trebuiau* făcute. A luat-o pe mama în brațe și a împiedicat-o să plece.

— Totul o să fie bine, Nelle. O să stăm numai puțin de vorbă, da?

Chiar și acum aceasta imagine nu mă părăsește – mama în cercul negru format de brațele lui Hepzibah fără să miște un mușchi, ținând bine borcanul în mână.

S-au auzit două clinchete clare și mi-am dat seama că în urma noastră Kat încuiase ușa. M-am întors spre ea.

— Fir-ar să fie! De ce faci toate lucrurile astea?

Înșfăcându-mi mâinile, Kat le-a ținut strâns în fața ei.

— Jessie, îmi pare rău, mi-a spus ea. Nu am fost cinstită cu tine. Sunt o femeie încăpățânată care are pretenția că le știe pe toate, o idioată care a crezut că face ceea ce trebuie. Însă acum cred că nu am făcut decât să înrăutățesc lucrurile.

Mi-am lăsat capul în spate un pic, uitându-mă fix la ea. Se vedea că spunea adevărul. Ochii îi erau întredeschiși, buzele întinse ca să nu izbucnească în plâns, și mi-am dat seama cât de greu trebuie să-i fi fost să spună asta. Simțeam că trebuie să mă îmbărbătez pentru ceea ce va urma.

— Am făcut asta pentru că… Te rog să mă crezi, nu am crezut că lui Nelle îi este atât de rău.

— Dar de ce suntem cu toții *aici?*

— În ziua aceea când am stat în sala de așteptare de la spital, mi-am dat seama că, dacă nu încerc să scot totul la lumină, Nelle o să moară din cauza hemoragiei într-o noapte. Dacă are nevoie să-și amintească, așa cum spune Hugh, atunci, fir-ar să fie, o să stăm aici până își amintește.

Gândurile mi se învârteau în cap. Am început să înțeleg: Kat, Hepzibah, Dominic, Shem, toți știau. Toți știau motivul pentru care mama se mutila, de ce moartea tatălui meu a însemnat și moartea ei, într-o măsură mai mare sau mai mică. Știau chiar și de ce pipa lui era în sertarul măsuței de la toaleta mamei, și nu în mare. Toate astea intraseră într-un ciclu de hibernare și acum, când roata se întorsese, aceste informații se târau către lumină.

I-am aruncat o privire lui Dominic, care și-a ridicat colțurile buzelor într-un zâmbet blând, încercând să mă calmeze.

Toți știau de acum treizeci și trei de ani. Când eram o copilă și am pictat epava în flăcări, sau când adunam petale de trandafiri și le împrăștiam de parcă ar fi fost cenușa tatei peste tot pe insulă. De fiecare dată când veneam în vizită, ei știau.

Hepzibah a așezat-o pe mama într-unul din scaunele pliante de lângă tejghea. Borcanul îi fusese luat din mână și pus între casa de marcat și standul de gumă fără zahăr. Mama stătea pe scaun, am observat, total resemnată.

Hepzibah nu purta nimic pe cap atunci și avea părul împletit în mai multe codițe. M-am uitat un moment la ea cum și-a trecut un deget peste ele, în

timp ce cu cealaltă mână o bătea ușor pe braț pe mama. Ultima oară când fusesem aici Kat, Hepzibah și Benne mâncau înghețată.

Stând lângă ușă aproape de Kat, m-am întrebat dacă nu cumva ceea ce făceau, aceasta reamintire – cum îi spunea Kat – putea fi dăunătoare pentru mama. Nu credeam că tocmai eu, dintre toți, puteam să cred asta după tot ce spusesem, dar dacă adevărul urma să o copleșească, să o dărâme din nou?

M-am aplecat către Kat și i-am spus încet:

— Vreau ca mama să înfrunte amintirile la fel de mult ca voi, dar sigur e bine să facem asta? Mă gândesc că abia a ieșit din spital.

— L-am sunat pe Hugh azi-dimineață, mi-a spus Kat.

— *Hugh?* m-am mirat eu.

— Nu aș fi făcut asta, dacă nu ar fi spus că e bine, m-a asigurat ea. De fapt lui i s-a părut o idee foarte bună.

— Chiar așa? am spus pe un ton surprins, deși îmi dădeam seama perfect de ce i se păruse o idee bună: prietenele iubitoare adunate în jurul ei, ajutând-o să retrăiască momentele care o consumau din interior, distrugând-o.

— Hugh a spus că cel mai bun mod de a face asta ar fi să vorbim prietenește, fără să o forțăm. Ea trebuie să povestească tot ce s-a întâmplat, a zis Kat.

Tot.

— Și lui i-ai spus ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— I-am spus totul, a zis ea, uitându-se pe lângă mine.

— Bun. Dar mie n-ai putut să-mi spui? am întrebat-o cu o voce plină de exasperare și mânie. Trebuia să mă răpești aici odată cu mama, nu?

Ea și-a clătinat capul, făcând câteva șuvițe de păr să îi cadă pe față. Îi auzeam pe cei din celălalt capăt al camerei murmurând încet.

— Te înțeleg că ești supărată, mi-a zis Kat, încăpățânată din nou. Așa e, merit asta. Dar fă-mi, te rog, o favoare și nu-i spune răpire. Fie că vrei sau nu să crezi, facem asta pentru că o iubim pe Nelle, nu din alt motiv.

Stătea acolo gesticulând, mică și încăpățânată, și nu mă îndoiam că o iubește pe mama, că purtase vreme de treizeci și trei de ani povara aceasta a mamei astfel încât aceasta devenise într-o oarecare măsura și a ei.

— *Tu* m-ai convins că are nevoie să vorbească despre asta, a accentuat ea. Și faptul că Nelle zăcea într-un pat de spital cu încă un deget ciopârțit. Ți-aș fi spus mai repede, dar abia noaptea trecută mi-am pus gândurile în ordine. Și până azi-dimineață nu am fost convinsă că pot face asta.

Am tras adânc aer în piept, oarecum iritată, că apelase la Hugh, dar și liniștită din același motiv.

Kat începuse să-și dea drumul.

— Hugh a zis că Nelle e suficient de liniștită de pastile, și chiar și doctorul ei crede că poate să se gândească la lucrurile care au adus-o în această situație.

Deci, m-am gândit eu, Hugh a ținut legătură cu doctorul mamei.

Eu și Kat ne-am apropiat de restul grupului și ne-am așezat, eu lângă mama, în timp ce Shem și Dominic au luat ultimele două scaune.

— Nu am știut nimic despre asta, i-am zis mamei.

— Dacă nu mă urăști încă, o să ajungi să o faci, mi-a răspuns ea.

— Nimeni nu o să urască pe nimeni, a zis Kat. Îmi dau seama că să te aduc aici n-a fost chiar cel mai corect lucru din lume, dar adevărul este că era nevoie să facem asta.

Mama se uita la mâinile ei, așezate ca două cupe pe genunchi.

— Uite. M-am oprit pe la tine acasă și ți-am adus rozariul, a zis Kat.

A băgat mâna în buzunar, a scos mărgelele roșii și le-a pus în mâna teafără a mamei.

Mama și-a strâns degetele în jurul lor.

— Ce vreți să fac? a întrebat ea.

— Să spui ce s-a întâmplat cu Joe, i-a spus Dominic.

Am așteptat.

Inima mea a început să bată convulsiv. Nu voiam să știu. Eu îi băgasem pe toți în treaba asta și acum mă gândeam cum să-i fac să dea înapoi la ideea a ce putea fi acest *tot.*

„Dacă nu mă urăști încă, o să ajungi să o faci."

Mama s-a întors cu fața către mine și am simțit pentru un moment că mă uit într-un hublou întunecat, atâta durere se vedea în spatele ochilor ei.

— Nu am să te urăsc, i-am zis. Trebuie să spui tot. Orice ar fi.

Îi simțeam reticența în felul cum și-a împins bărbia înainte. Cu toții puteam vedea asta. Liniștea devenise adâncă precum oceanul. Stăteam cu toții și evitam să ne privim unii pe alții în ochi. Afară, mulțimea care venise de pe continent cu feribotul se alinia treptat pe trotuar așteptând jilțul sirenei, îi vedeam pe o parte a lor prin vitrinele din fața magazinului. Mi-i imaginam făcând lucrurile pe care le fac oamenii de obicei – se uitau la vitrine, mâncau înghețată la cornet, își ridicau copiii pe umeri. Îmi doream și eu să mă bucur de aceste gesturi simple și firești. Să mă plimb și eu cu nonșalanța aceasta a oamenilor fără probleme.

— Tatăl tău era bolnav, a zis mama și a scuipat parcă vorbele între noi ca pe o bucată amară dintr-un fruct din care mușcase.

S-a oprit și s-a uitat la ușă.

— Nelle, a zis Dominic. Dă-i înainte, povestește. Tuturor o să ne fie mai bine după asta. Fă-o pentru tine. Și pentru Jessie. Și pentru iubita noastră Sfântă Senara.

Exact în acel moment camera s-a umplut de lumină. Era soarele în drumul lui spre apus care ajunsese în dreptul vitrinei magazinului și ne bombarda cu razele lui, dar era într-un fel și miraculos, de parcă Sf. Senara își ridicase mâna și binecuvântase vorbele lui Dominic, făcând lumina să cuprindă camera.

— Era aceeași boală pe care o avusese și tatăl lui, a zis mama, hotărâtă acum. Se cheamă Boala lui Pick. Se uită la lespezile de lemn ale podelei de parcă lor li s-ar fi adresat, cu toate că era clar să îmi vorbea mie.

— Când era mic, Joe și-a văzut tatăl – pe bunicul tău – devenind senil și murind. Pe vremea aceea, i se spunea simplu demență. După ce a fost diagnosticat, și-au dat seama că avea același gen de demență de care suferise, probabil, și tatăl său.

Am închis ochii. „Boala lui Pick.” Nu auzisem niciodată de ea. Vedeam cu ochii minții plaja Curtea Osului, cu vânturile puternice tăind apa și izbind-o de dune, vrând parcă să remodeleze țărmurile insulei.

— Când m-am cunoscut cu Joe, mi-a vorbit de tatăl lui, de boala care îi distrusese viața. Vorbea cu pauze, greu, de parcă la fiecare cuvânt ridica o cărămidă, pe care apoi încerca să o așeze la locul potrivit. Dar nu cred că i-a trecut vreodată prin minte că ar putea să aibă și el boala. Posibilitatea ca această boală să-i afecteze și pe copii este foarte mică. Spunea doar că nu există leac pentru boală. Și-a făcut cruce din nou. Lacrimile i se prelingeau printre gene. A spus: „Odată, bunicul tău l-a confundat cu unul dintre copiii din vecini.” Asta l-a terminat pe Joe. Cu timpul, tatăl lui nu mai știa cine era. Boala i-a distrus complet memoria. Așa spunea Joe mereu, de parcă i-ar fi devorat tatăl din interior. La sfârșit nu mai putea vorbi, iar saliva îi curgea din gură. Mama lui îl ștergea pe bărbie, iar, până la urmă, i-a pus baveță.

Se aplecă în scaun, iar cuvintele au început să-i iasă pe gură repede, ca și cum ar fi fost rezultatul unei furtuni violente. De parcă găsiseră spărtura din zidul de rezistență, iar forța poveștii trântise ușa de perete.

— El spunea că la început personalitatea tatălui său începuse să se schimbe. Făcea niște chestii ciudate, țipa la oameni pe stradă fără motiv, de parcă i-ar fi plăcut să se audă spunând nebunii. De multe ori erau porcării. De parcă și-ar fi pierdut inhibițiile. Dar ceea ce l-a marcat pe Joe cel mai mult a fost când tatăl lui l-a pocnit de a căzut la podea. Când a văzut ce făcuse, a început să plângă și să zică: „Îmi pare rău, băiețaș, îmi pare rău”. De parcă n-ar fi știut că era fiul său. Joe suferea de fiecare dată când își amintea asta. Cred că pentru el a fost o ușurare când tatăl lui a murit. El avea doar zece ani. Iar tatăl lui patruzeci și opt.

Ochii ei erau strânși, ca două alune pe fața ei. Crucea de la capătul rozariului atârna din poală, legănându-se ușor în timp ce răsucea mărgelele cu aerul acela firesc pe care îl au călugărițele bătrâne.

Hepzibah s-a întins spre ea și a bătut-o ușor pe mână.

— Hai, spune și restul, Nelle.

Mama și-a șters ochii.

— Într-o zi, Joe a venit la mine și mi-a zis că este sigur că are boala tatălui său. Fusese cu barca și când trebuise să arunce ancora nu-și putuse aminti unde o pusese, nici măcar cuvântul „ancoră” nu-l mai știa. Fusese atât de confuz, încât se întorsese la docuri imediat, înspăimântat că ar putea uita și unde se află *acestea.* Îmi amintesc și acum fața lui când a intrat pe ușă și mi-a spus: „Dumnezeu să mă ajute, Nelle, am boala”. El știa și eu știam de asemenea. Fuseseră și alte semne – chestii mărunte de care uita, plus că se enerva din nimic și nu mai gândea corect. Câteva luni mai târziu, doctorul din Charleston ne-a spus ceea ce știam deja.

Nu se uita la mine. Își făcuse un altar din podea, din micile scântei și luminițe care încă mai licăreau acolo și ochii i se concentrau pe ele.

— Tatăl tău nu voia să-ți uite numele, a zis ea și puteam să-i aud disperarea din voce, felul în care îi zgâria gâtul. Nu voia să uite nici numele lui Mike, dar numele *tău,* Jessie, îl făcea să se trezească țipând din somn. Uneori sărea din pat urlând: „Îmi pare rău, fetițo, îmi pare rău”.

Își clătina corpul înainte și înapoi și am știut că așa făcuse cu el și când se trezea țipând din somn – îl lua în brațe și îl legăna.

Mi-era greu să o privesc. Mintea mea se întorsese la momentul când îi găsisem pe părinții mei dansând în bucătărie fără muzică. Erau pătrunși de atâta dragoste unul pentru celălalt.

— I-am spus de o mie de ori. *Nu* ai să uiți numele copiilor tăi, nu am să te las. Dumnezeu te va vindeca.

A început să răsucească rozariul în mâini. M-am aplecat în față și am atins-o. Voiam să mă aplec și să o sărut așa cum mamele sărută un copil care s-a lovit. Iubirea mea pentru ea era plină de zgârieturi.

Rozariul i-a căzut pe podea. Ea a început să vorbească cu tatăl meu de parcă ar fi fost în cameră cu noi:

— Nu-mi cere să fac asta, Joe. Te rog, nu-mi cere asta. O să traversez insula în genunchi, dacă trebuie. Nu o să mănânc. O să dorm pe podele, pe pământ. O să-L fac pe Dumnezeu să mă audă. Isuse! Nu-mi cere să fac asta. O să însemne Chinurile Iadului pentru noi.

Fața îi ardea.

Luminile de pe podea dispăruseră de parcă fuseseră stinse de cineva. Mama se uita la întunericul care îi înconjura picioarele, la felul tăcut în care umbrele se întindeau de sub scaune.

Kat s-a întins și i-a ridicat rozariul. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. Eu aveam sentimentul că plutesc, dezorientată în apa tulbure a unui ocean,

zvârcolindu-mă ca un șarpe. Nu puteam „prinde” nimic. Ce încerca să spună?

Cred totuși că o parte din mine știa deja. Am început să trag adânc aer în piept de parcă aș fi îndesat vată într-o pernă ce urma să încaseze un șoc uriaș.

Mama s-a întors încet spre mine.

— Nu voia să mă asculte. De fiecare dată când refuzam, el îmi zâmbea și îmi spunea: „Nelle, Dumnezeu nu o să te condamne pentru asta. Îndură-te de mine. Lasă-mă să rămân demn. Lasă-mă să plec așa cum vreau eu”.

Atunci am înțeles.

Cred că am scos un sunet, un geamăt. Cu toții s-au întors și s-au uitat la mine. Chiar și mama. Simțeam că nu suport să o mai văd.

— Nu ar fi trebuit să îl ascult. De ce l-am ascultat?

Dominic clipea și tot ce puteam gândi era cât de subțiri îi păreau pleoapele – două pelicule alb-albăstrui.

Stăteam acolo uimită, cu luciditatea aceea care apare când viața te încearcă cu asemenea cruzime, încât o vezi cât se poate de limpede. O vezi așa cum este, enormă, înfricoșătoare, devastatoare. Vezi găurile uriașe pe care le sapă în oameni și te gândești la firele mari pe care dragostea va trebui să le țească pentru a le astupa.

Mama începuse să plângă. Capul îi căzuse spre piept, ridicându-se și coborând odată cu umerii. I-am apucat mâna pentru că era nevoie ca unul dintre noi să facă asta. Pentru că o iubeam și o uram pentru ceea ce făcuse, dar mai ales îmi era milă de ea. Mâna îi era grea și udă. I-am atins venele și încheieturile degetelor.

— Ai făcut singurul lucru pe care puteai să-l faci, i-am zis.

Asta era tot ce am putut spune – această concesie, această reținere.

Nu eram sigură că o să-mi spună cum a făcut-o și nici nu voiam să știu asta.

Am început să simt primele semne de ușurare. M-am uitat la Dominic, care își mișca buzele fără să scoată un sunet și m-am gândit că spunea o rugăciune de mulțumire că predarea necondiționată a mamei în fața trecutului luase sfârșit în cele din urmă. Credeam că, așa urât cum era, adevărul ieșise în cele din urmă la iveală. Credeam că nu poate fi mai rău. Mă înșelasem.

Hepzibah i-a adus mamei un pahar cu apă. Am urmărit-o cum s-a adunat și l-a băut cu zgomot amplificat de liniștea din jur. Mi-am amintit cum, scotocind prin sertarul de la masa de toaletă, dădusem peste pipă.

— Nu pipa a fost cauza focului, i-am zis. Deci nu s-a întâmplat din cauza pipei.

— Nu, a spus ea. Pielea de pe fața ei era groasă și plină de umflături, iar sub ochi avea parcă două baloane dezumflate. Cu toate astea, ochii ei aveau o expresie calmă – calmul fără conținut care urmează după ce ți-ai luat de pe suflet o greutate.

— Știi ce-i degetul mort, Jessie? m-a întrebat Kat.

M-am întors la ea, speriată.

— *Ce*?

Stăteam și mă gândeam prostește că se referă la degetul mamei din borcanul de pe tejghea. Camera era îngrozitor de tăcută.

— Degetul mort, a repetat ea cu voce blândă. Este o plantă din familia mătrăgunei. Se uita fix la mine ca să vadă dacă prind înțelesul cuvintelor ei. Este foarte otrăvitoare, a adăugat ea.

Am înțeles instantaneu: tata murise înghițind o plantă otrăvitoare.

M-am ridicat, scuturându-mi capul. Oare cum se corectează subit imaginile pe care le-ai dus cu tine zeci de ani cu informațiile noi apărute?

Am mers la tejghea și m-am plecat spre lemnul uzat, sprijinindu-mi capul în palme.

— Degetul mort, am zis înțelegând că în acest nume era motivul pentru care mama se mutila.

Hepzibah a venit lângă mine. Mi-a atins umărul.

— Creștea în cimitirul sclavilor. Încă mai apare dacă nu sunt atentă. E un arbust cu frunze pufoase și boboci albi-cenușii care arată ca niște degete și miroase a putregai. Probabil că ai văzut-o pe insulă.

— Nu, am zis clătinând din cap. Nici nu voiam să mi-o imaginez.

— E o otravă mai blândă decât a mătrăgunei. În anii 1940 oamenii o foloseau ca să eutanasieze animalele de casă grav bolnave. Tatăl tău a murit în pace, Jessie. A adormit și nu s-a mai trezit.

M-am întors spre mama care părea liniștită, epuizată chiar.

— De unde ai știut ce să faci? Nu aveam idee că știi ceva despre plante.

Nu mi-a răspuns. S-a uitat la Kat și Hepzibah.

„Și ele au participat."

— Voi ați ajutat-o, am zis uitându-mă de la una la cealaltă.

Kat s-a uitat în jos, apoi din nou la mine.

— Am făcut asta pentru că tatăl tău ne-a rugat. A venit la fiecare dintre noi, și la Shem, și la Dominic, implorându-ne să îl ajutăm la fel cum a făcut cu mama ta. Îl iubeam pe Joe. Am fi făcut orice pentru el, dar nimeni dintre noi nu a făcut asta cu inima împăcată.

M-am uitat la Dominic, confuză. De ce l-ar fi implicat tata *pe el?* Înțelegeam de ce erau implicate Kat și Hepzibah. Îi erau devotate mamei și tata și-a dat seama câtă nevoie urma să aibă mama de ele după moartea lui. Shem era cel mai bun prieten al tatei. Dar Dominic…

Mi-a citit gândurile pe față.

— Haide, vino și stai aici, mi-a zis Dominic, care a așteptat până m-am așezat pe scaun. Joe a venit la mine într-o zi și mi-a spus că urma să moară, dar că o să se chinuie mult, și că nu voia să

îndure o astfel de suferință nici el, nici familia lui. Mi-a spus că voia să părăsească această lume stând în jilțul sirenei. Voia să plece din cel mai sfânt loc al insulei, înconjurat de nevasta lui și de prieteni.

Dominic nu ar fi putut spune nimic care să mă surprindă mai mult, dar, în același timp, care să pară mai natural, mai tipic pentru tata.

— Tatăl tău era un om deosebit, mi-a spus Dominic. Avea un simț al umorului plin de imaginație, și l-a folosit chiar și în această situație. Mi-a spus zâmbind ca Dumnezeu i-a trimis o dată sirene adevărate lângă barca lui, ceea ce, spunea el, era un semn că atunci când va muri va sta într-un scaun unde putea să le cuprindă. Dar în primul rând voia să… voia să stea în jilț de dragul lui Nelle, voia să fie un loc sfânt pentru ea. Eu trebuia să fiu oficiantul care să conducă ceremonia. Eu trebuia să-i dau ultima împărtășanie, să-i iert pe Nelle și pe restul. La început am refuzat. Eu trebuia să-i dau otrava.

Încă încercam să-mi reconfigurez modul în care murise tatăl meu, să schimb desenele, sentimentele care le înconjurau, încercam să mi-l imaginez stând în jilțul sirenei, uitându-se la fața mamei și căzând încet în comă. Oare eu dormeam în patul meu în timp ce s-a întâmplat? Oare venise în camera să-mi spună la revedere? Un crâmpei de amintire îmi rămăsese în minte în toată această vreme, la fel de proaspăt ca atunci: deschisesem ochii și îl văzusem stând lângă patul meu. „Creața” pe care mi-o făcuse seara se usca pe noptiera mea și am observat că a atins-o cu degetele.

— Tati? vocea mea era amețită de somn.

— Șt, a spus el. Totul e în regulă.

A îngenuncheat pe podea lângă pat și m-a apucat de după umeri, ridicându-mă la pieptul lui, obrazul meu ajungând pe bluza lui aspră, de catifea reiată. Mirosea a tutun de pipă și a mere.

— Jessie, mi-a zis el. Fetița mea creață.

Fusesem sigură că auzisem un sunet încet, probabil plângea. Mi-a repetat numele de nenumărate ori, șoptindu-mi-l la ureche până m-a lăsat încet pe pernă și am adormit din nou.

Știusem mereu că așa se întâmplase. Când eram copil îmi aminteam de asta de fiecare dată când îmi strigam numele peste mlaștini. Dar nu înțelesesem că asta se întâmplase în noaptea când a murit.

Mă țineam de brațul scaunului de parcă aș fi vrut să mă asigur că stau încă acolo.

— De ce te-ai răzgândit? l-am întrebat pe Dominic.

— Joe era hotărât, mi-a răspuns el. Și nu era doar deosebit, ci și șmecher. M-a anunțat că urma să se omoare cu sau fără ajutorul meu, dar că pentru Nelle ar fi mult mai bine dacă îl ajutam. Mi-am dat seama că puteam fi strict în principii și să-i întorc spatele sau aș putea face ceva groaznic și inevitabil, dar să aduc o alinare în această tragedie.

Eram cât pe ce să spun ceea ce era evident, că faptul că toți erau lângă o relicvă și faptul că Dominic o iertase nu-i ajutase mamei prea mult, dar eram oare sigură? Poate că asta o ținuse mai aproape de normalitate decât ar fi fost în alte circumstanțe.

— Barca, am zis. Măcar a fost pe barcă?

Shem, care nu scosese nicio vorbă până atunci, s-a uitat la mine cu ochii roșii și mi-a spus:

— Era pe barcă. Eu l-am dus pe barcă – pe vechea lui barcă, Craft – și l-am așezat înăuntru. Era ancorată la docul meu.

Jes-Sea.

M-am gândit brusc că de asta fusese implicat Shem – nu pentru că era un prieten apropiat, ci pentru că știa cum să facă explozia să pară un accident.

Shem s-a uitat la mama care stătea liniștită și retrasă în ea.

— Nelle, a spus el și mama l-a aprobat din cap.

L-am văzut trăgând aer adânc în piept. Când a expirat, bărbia i-a tremurat.

— Joe turnase deja benzină peste tot și legase cârma astfel ca barca să meargă spre golf. În noaptea aceea l-am adus pe barcă, am pornit motorul și am deconectat cablurile de la baterie. Apoi am accelerat-o la cincisprezece kilometri pe oră și am dezlegat barca. Când a ajuns în larg la valuri mai mari cablul dezlegat a început să facă scântei, iar barca a explodat la mai puțin de două sute de metri în larg.

— Dar de ce ați făcut toate astea doar ca să pară că a murit într-un accident? E curată nebunie!

Mama s-a uitat la mine cu privirea ei bătăioasă, pe care nu o mai văzusem de mult.

— Asta era cel mai important pentru tatăl tău. A vrut să procedăm astfel pentru tine, așa ca să nu îndrăznești să spui că e o nebunie.

M-am dus la ea și m-am lăsat pe vine lângă ea. Era o adevărată ușurare pentru mine că putea fi furioasă, că mai rămăsese în ea ceva din vechiul ei fel de a fi.

— Cum adică a vrut asta *pentru mine?*

Și-a apropiat fața de a mea și am văzut cum iar i se umplu ochii de lacrimi.

— El zicea că moartea lui va fi, oricum, o traumă pentru tine, dar dacă ai ști că s-a sinucis ar fi de o mie de ori mai rău. Nu putea să accepte ideea că tu ai crede că te-a abandonat.

În cameră s-a așternut tăcerea.

Din ce-mi aminteam din copilărie eram conștientă că tata făcuse asta pentru mine, pentru „Creața” lui, și nu știam cum o să pot duce această greutate – că din cauza mea se sacrificase fără milă.

Am închis ochii și l-am auzit cântându-mi numele încet, la ureche, de despărțire.

Jessie, Jessie, Jessie.

Cât timp a trăit nu mi-a uitat numele.

Mi-am lăsat capul în poala mamei și mi-am plâns durerea în rochia ei de bumbac. Simțeam că bordura tare de dantelă îmi apăsa fruntea. Teoretic această dezvăluire se făcuse pentru ca mama să-și golească buzunarele întunecate ale memoriei și să-și pună ordine în gânduri. Ar fi trebuit ca aceste amintiri s-o ajute să-și revină într-un fel. Și ajunseserăm aici. Eu plângându-i în poală în timp ce ea mă mângâia pe cap cu mâna ei ciuntită.

Când am ieșit pe trotuar, întunericul albastru și umed ne înconjura. Procesiunea jilțului sirenei trecuse deja pe stradă și ajunsese la docuri. Urcându-mă în cartul de golf, am văzut oamenii adunați la cheiuri. Îmi imaginam vasele de pescuit creveți trecând pe lângă doc cu lumini colorate în năvoadele adunate și ridicate ca să fie binecuvântate. Îmi imaginam jilțul sirenei așezat pe covorul corai în lumina în scădere, proaspăt spălat și binecuvântat.

Mama a stat lângă mine în mașinuța de golf în timp ce ne îndreptam spre casă prin întunericul tot mai cuprinzător, și nu și-a amintit că își lăsase degetul pe tejghea la Kat în magazin.

Capitolul 34

În luna mai fluxurile au venit mai mari și au spălat ierburile moarte din mlaștină. Pluteau pe canale ca o flotilă perseverentă de putreziciuni, ca niște plute cafenii. Dimineața devreme, când știam că voi fi singură, mergeam la docul din stâncărie. Stăteam acolo cu lumina abia începând să se cearnă peste mlaștini, umplându-mi nările cu mirosul de ouă și de viață nenăscută, privind exodul de ierburi moarte și modul miraculos în care natura se reînnoia.

După ce am aflat cum murise tatăl meu, am simțit cum mi se ridică o povară de pe umeri. Nu pot să-mi explic acest sentiment decât prin faptul că adevărul, oricât de greu de suportat, m-a eliberat. Când este vorba de lucruri pe care nu le poți controla, tot ce poți face este să le iei așa cum sunt. Doar atunci poți ajunge la împăcarea pe care ți-o aduce acceptarea situației.

Mama părea ușurată de faptul că adevărul ieșise la iveală. A continuat să mi se confeseze, de obicei seara când începea să se întunece și umbrele se strecurau printre jaluzele. Mi-a spus că Hepzibah și Kat fierseseră frunze și bucăți de rădăcină până ajunseseră de consistența unei supe pasate de legume. Tata stătuse în jilț și insistase să bea otrava dintr-unul din pocalele folosite la slujbă. Sunt sigură că încercase să o ajute pe mama să înțeleagă că și moartea era un sacrament și că exista ceva sfânt în felul în care se sacrifica, deși sunt convinsă că ea nu a înțeles asta niciodată.

Nu sunt sigură nici că *eu* l-am înțeles în totalitate. Nu știam dacă tatăl meu nu cumva încălcase teritoriul lui Dumnezeu și tăiase el singur firele, luând locul sorții… sau dacă nu-și însușise ceva ce nu-i aparținea de drept – decizia înfricoșătoare de a spune *când.* Sau îl imitase pe fiul lui Dumnezeu și se oferise pe sine drept jertfă

pentru a ne scuti pe noi de suferință. Nu știam dacă fusese hybris, teamă sau curaj, iubire sau toate la un loc.

Noaptea visam balene care-și aruncau corpurile bolnave pe țărmuri pentru a muri. La început stăteam pe stânci îngrozită și țipam la ele să se întoarcă în apă, dar după o vreme am început să mă plimb printre ele mângâindu-le spatele uriaș în speranța că asta le va ușura trecerea spre lumea de dincolo.

Mama spunea că tata ținuse pocalul cu amândouă mâinile și îl băuse dintr-o suflare. Mai târziu Dominic trimisese și cupa cu Shem pentru că nu era sigur că otrava putea fi spălată din ea. Mi-a spus că începuse să picotească de la primele guri, dar că a băut tot și s-a uitat la ea și i-a spus: „Nu moarte beau, Nelle. Încearcă să-ți amintești asta despre mine. Îmi beau viața".

Aș fi vrut ca mama să poată să țină minte asta, așa cum dorise el.

Hepzibah a apărut la ușă într-o zi cu borcanul cu degetul mamei. Mama l-a pus într-o batistă pe dulap între statuia Fecioarei Maria și fotografia tatei pe barcă. Treptat au apărut și alte obiecte în jur – trei cochilii, o stea-de-mare, o scoică rotundă. Începea să arate ca un altar mic.

Nu am întrebat-o de ce face asta – ar fi părut într-un fel că mă bag în viața ei, dar am simțit că într-un fel obscur își oferea degetul mării, sperând că se va transforma în altceva, așa cum se întâmplase cu degetele Sednei.

Într-o seară, pe când briza de pe plaja Curtea Osului aducea mirosul de mare prin ferestrele noastre deschise, m-am dus în camera mamei ca să-i spun noapte bună. Stătea la măsuța de toaletă și se uita la degetul din borcan. Am mângâiat-o, atingându-i cicatricea de unde fusese degetul ei arătător.

— Mi-ar prinde bine să știu de ce ai făcut asta, am recunoscut.

Când s-a uitat la mine, ochii îi erau mai limpezi decât îi văzusem vreodată. Mi-a spus:

— Anul trecut, în februarie, chiar înainte de Miercurea Cenușii, am găsit degetul mortului în curte crescând pe o latură a casei, lângă hidrofor. Le simțeam mirosul din verandă. Erau două buruieni. A doua zi erau trei. Nu crescuseră *niciodată* la mine în curte, niciodată de când murise Joe. Nu puteam să mă gândesc la altceva, Jessie. Visam că frunzele cresc și intră în casă prin ferestre. Trebuia să fac ceva să le fac să se oprească. Să fac totul să se oprească.

Și-a ridicat mâna către fața tatei din fotografie și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Voiam să plătesc pentru ce făcusem. Să desfac ce făcusem. Îl voiam înapoi.

Asta a fost tot ce a spus despre acest subiect. Și tot ce va spune vreodată.

Voia să desfacă ce făcuse. Îl voia înapoi.

Nu știu dacă voi reuși vreodată să înțeleg. Orice ar fi încercat ea să facă cu plantatul degetului în grădină și plasarea borcanului între relicve ale mării era mai mult decât un gest de căință. Era o ultimă și disperată încercare de a ajunge la el. Cred că ceea ce voia era să facă să răsară din bucăți dezmembrate din trupul ei, să-l întrupeze așa cum fusese el, așa cum fuseseră ei amândoi, înainte ca toate astea să se întâmple. Voia ca vinovăția și dorul de el să dispară.

În zilele acelea l-am pictat pe tata în mod obsesiv, așa cum mi-l imaginam că arăta în noaptea în care șezuse în jilț și-și băuse moartea și viața. Folosind fotografia de pe măsuța de toaletă a mamei drept model pentru fața lui, l-am pictat cu ochii oblici, cu fața brăzdată de riduri, închisă la culoare și dură ca pielea din care se fac ghetele – cu aerul acela de „lup de mare” pe care-l au multe chipuri de bărbați de pe insulă.

Demn și maiestuos, de parcă ar fi stat pe un tron, își ținea mâinile pe sirenele cu aripi de pe

brațele jilțului și se uita la mine.

Sub scaun, în josul pânzei, în regatul subteran de sub podele, am desenat o cameră pătrată, secretă, magică. Înăuntru era o fetiță.

Lucram în sufragerie și uneori în verandă, nedorind să mă feresc de mama, care stătea ore întregi și se uita la mine plină de uimire, urmărind imaginea care apărea treptat pe pânză de parcă ar fi asistat la nașterea unui copil.

Și eu simțeam același lucru, chiar dacă din alte motive. Mi-am dat seama în ce mare măsură viața mea fusese modelată de tata, de viața și de moartea lui, de cojile de măr și de pipa lui. O vedeam pe cât de clar reușeau s-o redea pensulele mele: Joe Dubois, nucleul ascuns, pulsatil în jurul căruia viața mea prinsese contur.

— Ce-i acolo în cutie sub jilț? întrebase mama care se uita la pânză peste umărul meu.

— Cred că sunt eu, i-am zis, ușor iritată de faptul că folosise cuvântul „cutie”.

Nu credeam că așa este, dar după ce m-am gândit un pic mi-am dat seama câtă dreptate avea. *Fetița nu era într-o cameră frumoasă, magică. Era într-o cutie. Aceeași fetiță care va crește și va ajunge să se exprime prin cutii artizanale miniaturale.*

Când am terminat portretul l-am atârnat la mine în dormitor, acolo unde prezența lui a devenit dominantă, vorbindu-mi de lucruri invizibile până atunci. Nu fusese un secret pentru nimeni că îmi idealizasem tatăl, că aș fi făcut orice ca să-l mulțumesc, să fiu „lumina ochilor lui” – dacă e să folosesc un clișeu dar nu mi-am dat seama de asta până în momentul în care am văzut în pictură tristețea provocată de această perpetuă încercare. Atunci am înțeles locul mic și lipsit de putere în care această atitudine mă adusese. Dar, mai mult decât atât, mi-am dat seama că făcusem același lucru și cu Hugh. Trăisem douăzeci de ani fără să am nici cea mai mică idee despre ce înseamnă sa

fiu stăpână propriului meu eu, ca să mă exprim așa.

Mă simțeam de parcă găsisem bobul de mazăre din poveste, ascuns sub saltea, lucrul care o făcuse pe prințesă să se răsucească în așternut și să nu poată dormi atâtea nopți, care o făcuse să se umple de vânătăi.

Stăteam cu picioarele încrucișate în verandă uitându-mă la pictură și ascultând casetele la walkman, și mă gândeam ce tată ideal fusese Hugh, nu doar pentru Dee, dar și pentru mine. *Dumnezeule,* și pentru mine.

Nu-mi puteam imagina ce ar însemna să-l las fără această latură a personalității lui. Dacă aș fi încercat să-l descriu fără latura paternă. Să-l las să fie Hugh. Doar Hugh.

De Ziua Mamei[24] m-a sunat Dee. Stăteam la bucătărie cu telefonul în mână și mă sprijineam de frigider. La început conversația a fost normală – urări de Ziua Mamei și planuri pentru vară. Ea mi-a spus că o să meargă să stea acasă cu tatăl ei.

Când numele lui Hugh a apărut în conversație, a urmat o pauză, apoi vocea ei s-a răstit la mine, plină de supărare și reproș:

— De ce faci asta?

— Ce anume? m-am mirat eu. Era o întrebare stupidă.

— Știi exact la ce mă refer, a țipat ea. L-ai părăsit. Și nici măcar nu mi-ai spus.

O auzeam plângând, sunetele acestea dureroase și înfundate de la sute de kilometri distanță.

— Dee, îmi pare rău.

Parcă era unul din cântecele alea cu refren. „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.”

— De ce? a vrut ea să știe. De ce?

— Nu știu cum să-ți explic.

În cap îl auzeam pe Whit și ce îmi spusese în acea zi, în barcă. *N-am putut să-i fac să înțeleagă că am nevoie de o perioadă de timp de*

singurătate. În sens spiritual, vreau să spun. El îi spusese acestei stări *singurătatea ființei.*

— *Încearcă,* mi-a spus ea.

Măcar atât puteam să fac pentru ea. Am tras adânc aer în piept și am spus:

— Poate că o să-ți sune ridicol, dar simțeam ca lâncezeam, mă atrofiam. Rolurile pe care le jucam erau tot mai mici. Rolurile mele, le-am iubit cu adevărat, Dee, o vreme, dar acum parcă se uscau, și nu eram eu. Mă înțelegi? Simțeam că într-un fel trebuia să existe și o alta viață, în afara celei pe care o duceam, ca un râu subteran, și, dacă săpam suficient de adânc, urma să o găsesc.

Faptul ca a tăcut după ceea ce îi spusesem a venit ca o ușurare. M-am așezat pe podea lângă frigider.

Acolo, undeva, găsisem „singurătatea ființei" care îmi spusese cine sunt. Întregul mister care eram. Fusesem incapabilă să port pământul pe mâinile și picioarele mele, să mă scufund și să ies la suprafață din adâncurile mele erotice.

— Nu-l mai iubești pe tata? m-a întrebat Dee.

— Evident că-l iubesc. Cum aș putea să nu-l iubesc?

Nu știam de ce îi spuneam lucrurile astea ei. Cât din ele erau platitudine și cât adevăr.

Hugh și cu mine ne trăiserăm viața plini de intenții bune, dar fără excese de imaginație. Deveniserăm parteneri de încredere în afacerea al cărei scop era crearea unei vieți. Chiar ajunsesem la partea cu ce vrea celălalt – un bun tată, o fiică bună, fetița din cutie. Toate aceste fantome care se ascund în fisurile dintr-o relație.

Merita, se pare, să distrug asta. Dar nu și să-l rănesc pe Hugh; întotdeauna avea să-mi pară rău pentru asta.

— O să stai acolo toată vara? a întrebat Dee.

— Nu știu, i-am răspuns. Știu doar că…

Nu știam dacă să-i spun asta, dacă ea voia să audă asta.

— Că mă iubești? a rostit exact cuvintele pe care voiam să le spun.

M-am dus la mănăstire pe la mijlocul lunii mai. Căldura venise ca de obicei – brusc, un acoperiș de lână călduroasă care a acoperit insula. Urma să rămână acolo până în octombrie.

Apropiindu-mă de recepție, am văzut vreo zece călugări pe pajiștea mănăstirii făcând plase de pescuit. Erau așezați ca piesele unui joc de șah pe o tablă verde, mare, fiecare din ei având un ghem uriaș de funie de bumbac în poală. M-am oprit aducându-mi aminte de vremea copilăriei mele, când călugării părăseau căldura sufocantă a Casei Plaselor pentru briza de mlaștină.

— Aerul condiționat i-a abandonat, mi-a spus o voce. M-am întors și am dat peste călugărul pleșuv pe care îl întâlnisem la magazinul de suvenire pentru vizitatori, în ziua când cumpărasem broșura lui Dominic. S-a uitat țintă la mine prin niște lentile uriașe de ochelari. A durat un pic până mi-am amintit numele lui – părintele Sebastian. Cel fără simțul umorului. Cel care ținea mănăstirea pe drumul drept și îngust al credinței.

— Nu știu cum o să reziste toată vara cu sutanele astea, i-am răspuns.

— E un mic sacrificiu pe care-l facem, a zis el. Oamenii din ziua de azi nu prea mai vor să facă sacrificii.

Modul direct în care se uita la mine și felul în care a accentuat cuvântul „sacrificii” m-au făcut să mă simt stingherită și să mă gândesc la tatăl meu.

M-am întors ca să mă uit din nou la călugării de pe iarbă.

— Îl cauți pe fratele Thomas? m-a întrebat.

M-am întors spre el și am zis:

— Nu, de ce l-aș căuta?

Întrebarea lui m-a nedumerit și eram sigură că și-a dat seama de asta.

— Nu mă întrebi serios asta, nu-i așa? a zis el.

„Cum ar fi putut să știe de Whit și de mine?” Nu puteam să cred că Whit îi mărturisise asta. Poate lui Dominic, dar nu lui.

— Nu, abia am reușit să șoptesc.

Mi-am tras umerii înapoi și m-am îndreptat spre curtea pătrată de lângă biserica mănăstirii.

Vântul împrăștiase bucăți de sfoară peste tot. Arăta de parcă soarta decisese că e timpul rupturii. Unul din călugări alerga după o bucată de sfoară și de fiecare dată când se apropia vântul i-o smulgea din față.

Ceva din priveliștea asta m-a umplut de regrete și de dor. Am început să culeg bucățile de sfoară în mers și mi le-am îndesat în buzunare. Simțeam că Sebastian era acolo încă și mă urmarea.

Nu îl mințisem. Nu venisem să îl văd pe Whit. Eram acolo pentru că, oricât de mult încercasem, nu putusem rezista tentației morbide de a vedea jilțul sirenei din nou, după ce aflasem că acolo murise tata. Dar era adevărat că venisem dimineața, într-un moment când știam că Whit era în mănăstire și nu în stâncărie. Îmi spălasem părul. Purtam cămașa albastră.

Nu-l văzusem de o lună, de când o internasem pe mama în spital. Absența crease o înstrăinare, un început de distanțare mulțumitoare între noi și pentru noi, dar pe care nu știam cum să o înfrunt. Cea mai mare parte a timpului petrecut singură fusese necesar, dictat de împrejurări. Dar mare parte din el – o foarte mare parte – nu fusese așa. Nu puteam da socoteală pentru acel timp.

Biserica era goală. M-am strecurat în biserică și m-am oprit în fața intrării în capela mică. Jilțul sirenei era gol, lucerna din spatele lui cernând o lumină blândă, discretă. Ochii mei s-au dus țintă la sirenele de la mânere. Verdele, roșul și auriul lor erau singurele lucruri strălucitoare din cameră.

Când îl pictasem pe tata, imaginasem scaunul ca matern – o metaforă inspirată de Pietà – o poală imensă a morții.

Sirenele erau ca niște moașe exotice de o parte și de alta a tatei, ale căror aripi invocau imagini cu îngeri care urmau să-l ducă în ceruri, cozile de pește făcându-mă să mă gândesc la niște creaturi nocturne care îl trăgeau spre apa întunecată a oceanului-mamă. Mi le imaginam cântând un cântec straniu, tânguitor – nu cu lacrimile false din cutiile din magazinul lui Kat, ci lacrimi adevărate. Crezusem că atunci când voi vedea jilțul toate acestea aveau să mă împovăreze, dar tot ce simțeam în acel moment era o ușurare extraordinară.

M-am dus la jilț și m-am așezat. Lăsându-mi capul pe spătarul lucrat cu motive celtice complicate, mi-am lăsat mâinile să se sprijine pe spatele sirenelor. Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că, în copilărie, când împrăștiam petale de trandafir de parcă ar fi fost cenușa tatei, veneam îndeosebi *aici,* pe jilțul sirenei. M-am întrebat dacă era posibil să fi recunoscut rămășițele morții lui rămase în urmă, concentrația de „rămas-bun" de acolo.

Stând acolo, am înțeles atât de puțin și, în același timp, mult mai mult decât înainte. Tatăl meu murise în acest jilț, dar, într-un fel, și eu. Când mă așezasem în acest jilț în urmă cu câteva săptămâni, mă lăsasem în voia dragostei pentru Whit, abandonându-mi vechea viață. Atunci începusem să mor.

Am simțit că Whit intrase în capelă încă înainte de a-l vedea. M-a strigat pe nume.

— Jessie!

Purta sutana și crucea.

Când s-a apropiat de mine, m-am ridicat din jilț. Inima a început să-mi bată mai tare în piept.

— Ce face Nelle? m-a întrebat.

— E mult mai bine. A ieșit din spital.

Avea o expresie preocupată și am știut într-un fel pe care nu-l pot explica nicicum că și cu el se întâmplase ceva.

— Mă bucur să aud asta, mi-a spus.

— Și eu, am zis.

Am simțit prăpastia dintre noi adâncindu-se și m-am gândit cât de detașate sunau vocile noastre. El părea că așteaptă ca eu să-i spun ceva.

— Părintele Sebastian mi-a spus că vrei să vorbești cu mine, mi-a zis, cu o voce, fără discuție, convențională.

Am deschis gura, uimită.

— Dar nu am vrut. Dându-mi seama cum suna ce am spus, am adăugat: Adică, sunt bucuroasă să te văd, dar nu i-am spus asta lui.

Whit s-a încruntat.

— Adineauri, când m-am întâlnit cu el, mi-a sugerat că știe totul despre noi. Era foarte clar în privința asta.

M-am simțit ciudat când a zis „noi”.

— Mi-e teamă că Sebastian are obiceiul neplăcut de a-mi citi jurnalul, a continuat Whit.

— Dar este inadmisibil!

Lumina a pâlpâit; asta mi-a amintit de cum îi jucase pe față când adormise. Cum îmi spălase picioarele cu apa din lac. Nu înțelegeam cum locul intimității atât de depline dintre noi fusese luat de această rezervă.

— Știu, dar nu am fost sigur că îl citește până acum, mi-a zis el. Aveam doar bănuieli.

— Am avut sentimentul că Sebastian voia să-mi sugereze să te las în pace, fără să spună însă asta pe șleau. Pot numai să-mi imaginez cum s-a purtat cu tine în problema asta.

— Da, așa ar fi fost normal, dar, de fapt, a fost mult mai amabil cu mine de atunci. De parcă el ar fi vrut ca eu să fac ceea ce este bine. Mi-a spus că ar trebui să mă întreb de ce am venit aici, ce înseamnă pentru mine să fiu aici cu Dumnezeu. Cred că s-a săturat să mă aștepte să mă hotărăsc. A ridicat din umeri. Sebastian este adeptul ideii de a face ce trebuie cu fruntea sus.

„Oamenii din ziua de azi nu prea mai vor să facă sacrificii.”

Cred că fiecare început conține în el și sfârșitul. Uitându-mă la Whit, am știut că sfârșitul fusese aici chiar din noaptea în care ne cunoscuserăm, atunci când el stătuse de o parte a zidului mănăstirii și eu de cealaltă. Cărămizile hotărâtoare.

Whit știuse. Se vedea din felul în care își ținea mâinile în buzunarele sutanei, din tristețea din ochii lui. Vedeam că *deja* el făcuse acest sacrificiu.

Stăteam acolo uitându-ne unul la altul. Oare m-aș fi îndrăgostit de el dacă el ar fi fost un comis-voiajor din Atlanta? Era un gând bizar, dar, într-un fel, părea cel mai normal gând. Mă îndoiam că aș fi făcut-o și asta m-a deziluzionat, de parcă m-ar fi lipsit de tot. Da, mă îndrăgostisem de el pentru ca era călugăr, pentru că admiram devotamentul de care era în stare, singurătatea lui deplină, acea dorință de a se schimba. Ceea ce iubisem în el cel mai mult a fost vitalitatea *mea,* capacitatea lui de a mă face să fiu eu însămi.

Mi-am dat cu uimire seama că relația noastră nu avusese niciun viitor în această lume, într-o casă în care se spală șosete și se taie ceapă. Ținea de chimia inefabilă a sufletelor.

Ajunsesem la momentul hotărâtor – așa cum făcuse și tata – și nu puteam face altceva decât să accept, să învăț să accept, să mă întind în pat în fiecare noapte și să accept asta.

Mi-am închis ochii și l-am văzut pe Hugh. Mâinile, părul de pe degete, plasturii de pe degetele lui. Cât de reale erau toate astea. Cât de obișnuite. Și cât de dureros de frumoase. Îl voiam înapoi. Nu ca înainte, ci într-un fel nou, deosebit.

Voiam ceea ce urmează după ce pasiunea se stinge: iubirea imperfectă, de oameni căsătoriți.

Whit a spus:

— Eu chiar am crezut că putem continua relația asta, aș fi vrut să putem.

A clătinat din cap și și-a coborât privirea în jos, la podeaua întunecată, acoperită de covoare uzate.

— Știu. Și eu.

Nu voiam ca el să mai spună ceva. Voiam ca despărțirea să fie tăcută, rapidă.

Whit a dat din cap, cu o empatie pe care nu o mai întâlnisem sau văzusem în viața mea.

— O să-mi lipsești, a spus simplu.

— Îmi pare rău.

Nu mai puteam vorbi. Simțeam că îl sedusesem. Șezusem pe stânci precum sirenele lui Homer și îl ademenisem. Chiar și acum, când și el voia să pună capăt acestei povești la fel de mult ca și mine, simțeam că eu îl trădasem. Că trădasem promisiunile de iubire pe care i le făcusem, promisiunea unor aniversări.

— Nu vreau să-ți pară rău, mi-a spus el. Realitatea este că aveam nevoie – mi-a spus el atingându-mi fața cu mâna, *aveam nevoie* să te iubesc.

Ceea ce spusese putea să însemne un milion de lucruri, dar eu am vrut să cred că durerea provocată de moartea soției îi omorâse inima, iar faptul că se îndrăgostise de mine i-o înviase din nou. Voiam să cred că acum își oferea din nou inima mănăstirii. Va merge în stâncărie și își va face treaba, va asculta broaștele în tufișurile mlaștinii, va mirosi pâinea făcută de fratele Timothy, bucurându-se de micile bucățele de dumnezeire acolo unde apăreau.

— Ceea ce ai spus e adevărat pentru amândoi, atunci. Și eu aveam nevoie să te iubesc.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură ciudat, atât de neconvingătoare, încât am simțit nevoia de a le explica, dar el mi-a zâmbit și s-a apropiat.

— Ții minte că ți-am spus că vom fi condamnați și salvați amândoi? m-a întrebat.

Am încercat să-i zâmbesc și eu, dar mi-am mișcat buzele doar o secundă. Ne-am îmbrățișat fără să ne gândim nicio clipă că ar putea să ne

vadă cineva Nu am plâns – nu atunci. L-am ținut în brațe și am simțit mirosul fluxului de pe insulă, acolo unde făcusem dragoste. Am simțit că se deschide un loc, un loc secret în mine unde să-l port mereu. Și când el a plecat și am rămas singură, am simțit ceea ce probabil simțeau egretele când răsărea luna și ridica fluxul – că venise vremea să plec acasă.

Am mers pe plaja Curtea Osului și m-am așezat pe o bucată de lemn care ieșea din nisip. M-am uitat la ocean, unde vasele de pescuit creveți se strecurau printre valurile dese, verzi. Era flux, nu reflux, ceea ce mi s-a părut ironic și pe dos. Mi se părea că totul trebuie să plece. Că ar trebui să urmeze porțiuni de gol.

Îi pierdusem pe amândoi.

De mult, la Picnicul Fetelor, când mama, Kat și Hepzibah intraseră împreună în apă până la brâu, le urmărisem aproape din același loc. Începusem să mi le imaginez, cum râseseră și își legaseră cele trei fire și le aruncaseră în valuri. Benne și cu mine am fi vrut să mergem cu ele. Le *rugaserăm.*

„Nu, asta e doar pentru noi. Voi stați acolo.”

Cine și-ar fi putut imagina ce urma să iasă din firele înnodate în acea noapte?

Mi-am scos sandalele și mi-am suflecat pantalonii cât am putut. În pofida căldurii, apa era încă rece. Am intrat încet.

Când apa mi-a trecut de genunchi, m-am oprit și am băgat în apă bucățile de sfoară pe care le strânsesem de la mănăstire. Voiam să leg un nod care să țină pentru o veșnicie. Dar nu cu altcineva. Cu mine.

Toată viața mea, în feluri nenumite și nedefinite, încercasem să mă completez cu cineva – întâi cu tata, apoi cu Hugh, chiar și cu Whit, și nu mai voiam să fac asta. Voiam să-mi aparțin doar mie.

Am căutat printre bucățile de fir de bumbac, întrebându-mă dacă nu cumva intuisem că trebuia

să fac asta și de aceea le adunasem.

Stăteam nemișcată cu valurile spărgându-mi-se de coapse, urcând mai sus pe măsură ce se ridicau spre mal.

Jessie. Te iau pe tine, Jessie…

Vântul vuia pe lângă urechile mele și simțeam cât de singur e și el.

La bine și la rău.

Vorbele țâșneau din gura mea și le recitam parcă fără să vreau.

Te voi iubi și cinsti.

Am luat cel mai lung fir și am făcut un nod la mijloc. M-am uitat la el o vreme, apoi l-am aruncat brusc în ocean pe la ora unu în după-amiaza zilei de 17 mai 1988 și de atunci în fiecare zi mă gândesc la acel moment cu venerație și respect, de parcă ar avea însemnătatea și solemnitatea unei cununii.

Capitolul 35

În ultima sâmbătă din luna mai, stăteam pe docurile feribotului cu mama, Kat, Hepzibah și Benne, aliniate, uitându-ne la golful răscolit de vânt. Pretutindeni vedeai ibiși albi. Ne uitam cum zboară ca niște bumeranguri peste golf.

Valiza mea era lângă pasarelă. Kat adusese un coș cu tufănele purpurii de lângă plajă și cu boboci de oleandru roz pe care voia să-i arunce în apă în urma mea, cum văzuse într-un film. Ne-a turnat limonadă în pahare de unică folosință dintr-un termos și ne-a servit cu „napolitanele lui Benne". Fusese de neclintit în hotărârea de a face o petrecere de drum bun aici.

Nefiindu-mi foame, i-am dat napolitanele lui Max.

— Unde o să stai acum? m-a întrebat Benne.

M-am gândit la casa mea cea mare, umedă, la turnulețul și la ferestrele cu vitralii de la uși, la studioul meu cocoțat sub acoperiș. *Acasă* voiam să-i spun. *Voi sta acasă la mine,* dar nu eram sigură că mai pot face asta.

— Nu știu, i-am zis.

— Poți veni oricând la mine, mi-a zis mama.

M-am uitat la glamendurile de un portocaliu spălăcit care marcau locurile unde erau aruncate năvoadele de pescuit crabi și m-am gândit cât de legată eram de ea, de aceste locuri. Pentru un moment am simțit ca aș putea să rămân.

— O să revin, i-am zis și am izbucnit brusc în plâns, declanșând o întreagă reacție în lanț: Hepzibah, apoi Benne, mama și, în cele din urmă, Kat.

— Nu-i *nostim?* a zis Kat împărțindu-ne șervețele. Întotdeauna am fost de părere că nimic nu se compară cu o mulțime de femei smiorcăite pentru a da viață unei petreceri.

Cum am avut motivul, am început să râdem.

M-am urcat ultima pe feribot. Stăteam la balustradă, așa cum mă instruise Kat ca să văd ploaia de petale. Timp de treizeci de secunde a plouat cu oleandru, apoi cu iasomie și cu tufănele, dar păstrez această amintire cu mare grijă în sufletul meu. Încă sunt în stare să închid ochii și să văd ploaia de petale pe apă, ca niște artificii mici.

Am stat la balustradă și m-am uitat până când docul a dispărut din vedere și am știut că între timp se urcaseră în mașinuța de golf a lui Kat. Pe măsură ce insula se pierdea în depărtare, am păstrat totul în amintire – creșterea apei, mirosul pătrunzător al mlaștinilor, vântul care cânta pentru mine peste golf –, încercând să nu mă gândesc la ce mă aștepta.

Hugh dormea în fotoliul de piele din birou, purtând niște șosete negre uzate la călcâie, cu o carte căzută pe piept, *Jung la purtător.* Uitase să tragă draperiile, iar ferestrele din spatele lui reflectau lumina lămpii din cauza întunericului de afară.

Am stat nemișcată, bucuroasă să-l văd, și simțind că-mi tremura stomacul de emoție.

Zborul meu de la Charleston la Atlanta fusese întârziat din cauza unei furtuni și era târziu, aproape de miezul nopții. Nu îl anunțasem că mă întorc. Parțial din cauza fricii, dar și pentru că speram să-l prind cu garda jos, iar în acele momente ar fi putut uita ce făcusem, inima lui s-ar fi umplut de dragoste și ar fi depășit toate motivele pentru care ar fi trebuit să mă trimită la plimbare. Asta era speranța mea nebunească, nerațională.

Am intrat folosind cheia pe care o țineam sub una din dalele de pe aleea din spatele casei, și mi-am lăsat valiza în holul de la intrarea principală. Observând că era lumină în birou, am crezut că Hugh uitase să o stingă atunci când se dusese la culcare. Dar era aici.

Minute întregi am ascultat pufăitul buzei lui de jos, sunetul pe care îl făcea când dormea, ritmic, sonor, împlinit de trecerea timpului.

Brațele îi atârnau în jos peste brațele scaunului. Brățara pe care i-o făcuse Dee era încă la mână. Afară, departe, era furtună.

Hugh.

M-am gândit la vremurile de demult, de dinainte de a se naște Dee. Ne dusesem cu cortul în parcul național Pisgah, în munții Blue Ridge la o cascadă. Cădea vreo douăzeci-treizeci de metri de pe pietre și rămăseserăm câteva momente să ne uităm la masa de apă care plonja în gol, la felul cum spumega și reflecta soarele, în mii de picături iridiscente care formau un curcubeu care plutea ca un stol de libelule deasupra apei.

Ne-am scos hainele și le-am aruncat pe stânci și peste ferigi. Era cald, mijlocul lunii august, și apa păstra încă amintirea zăpezii în ea. Ținându-ne de mâini, am pășit peste pietrele cu mușchi până când am ajuns în fața apei care se prăbușea amenințător în fața noastră. Ne stropea de parcă ploua, iar zgomotul ne asurzea. Hugh îmi dăduse părul ud după urechi și-mi sărutase umerii și sânii. Am făcut dragoste acolo, lângă peretele de stâncă. Vreme de săptămâni am simțit ecourile apei izbind pământul reverberând în corpul meu.

Acum, privindu-l cum doarme, aș fi vrut să-l trag înapoi în nișa aceea din stânci. Aș fi fost mai mult decât fericită să-l trag cu mine și în nișa domestică pe care ne-o construiserăm împreună în anii din urmă, dar nu știam cum să revin în niciunul din aceste locuri. Cum să le fac să fie aceleași locuri.

Mă simțeam uimită de câte opțiuni avem în față, de fiecare dată, de milioane de ori în fiecare zi – să alegi să iubești, apoi să decizi asta din nou, cum să iubești și să te îndrăgostești pot fi atât de diferite.

Și-a întors capul și și-a schimbat poziția în scaun. Uneori mă gândesc că amintirea mea l-a

trezit, cascada din mintea mea l-a făcut să deschidă ochii.

S-a uitat la mine adormit, confuz.

— Ești aici, mi-a zis.

Nu-mi spusese asta mie, am înțeles, ci lui însuși.

I-am zâmbit, dar nu am zis nimic, incapabilă să articulez vreun cuvânt.

S-a ridicat. Și-a îndreptat umerii. Nu știam nici măcar ce să gândesc, darămite ce să spun. S-a uitat la mine, cu o expresie imposibil de descifrat. Pe stradă a trecut o mașină, zgomotul motorului crescând și apoi pierzându-se în depărtare.

Când a deschis gura, părea jignit.

— Ce cauți aici?

Acum mă gândesc la o mie de lucruri pe care aș fi putut să i le spun, dacă ar fi reacționat diferit în cazul în care aș fi căzut în genunchi și l-aș fi implorat să-mi ierte rătăcirea.

— Ți-am… ți-am adus ceva, i-am răspuns ridicând mâna în semn că-l rog să aștepte.

Am mers în hol, după poșetă. M-am întors scotocind prin ea. Deschizând fermoarul portmoneului, am scos verigheta lui.

— Ai lăsat asta pe insula Egretei, i-am spus întinzând verigheta către el, ținând-o între degetul mare și cel arătător și ridicând și mâna stângă, astfel ca el să vadă că și eu port verigheta și inelul de logodnă.

— Hugh, vreau să vin înapoi acasă, i-am spus. Vreau să stau aici, cu *tine.*

Nu s-a mișcat, nu a luat inelul.

— Îmi pare rău, i-am zis. Îmi pare foarte rău că te-am făcut să suferi.

Tot nu s-a mișcat și am început să simt că țin verigheta deasupra unei prăpăstii, și că dacă i-aș fi dat drumul, ar fi căzut până în fundul pământului. Dar nu puteam să-mi trag mâna înapoi. Eram înțepenită acolo ca o pisică urcată în vârful unui copac și care, văzând cu groază cât de departe a ajuns, refuză să coboare. Am continuat să-i întind

inelul. *Ia-l, te rog, ia-l!* Speram atât de mult și îl țineam atât de strâns, încât desenul inelului mi se imprimase în degete.

S-a întors și a ieșit din cameră.

După ce a plecat, i-am așezat verigheta pe birou, aproape de scaunul lui. Am lăsat-o lângă lampa pe care nu am putut să o sting.

Am dormit în camera de oaspeți, sau, dacă e să spun adevărul, am stat întinsă și trează în această cameră. Ca ispășire am continuat să mă gândesc la cum arăta când s-a întors și a plecat, la profilul lui oglindit în fereastră. De supărare, se înroșise în obraji.

Iertarea era mult mai grea decât răzbunarea. Nu puteam să-mi dau seama cât de grea vor fi lupta și renunțarea.

A plouat toată noaptea, torențial, scuturând copacii. Am văzut zorii la ferestre chiar înainte de a adormi. M-a trezit nu mult după aceea mirosul de cârnați și ouă, aroma îmbietoare a lui Hugh când gătea.

Unele lucruri nu pot fi explicate, momente în care problemele se rezolvă de la sine în moduri cu totul și cu totul miraculoase. Mirosul m-a lovit din plin.

Așa se încheiase viața noastră în comun, pe 17 februarie, Miercurea Cenușii, ziua cu cenușă și cu finaluri. Hugh pregătise micul dejun cu ouă și cârnați. Asta fusese tot înainte de a pleca. Binecuvântarea de plecare.

Am coborât. Hugh stătea în fața plitei, cu o lingura în mână. Tigaia sfârâia violent. Așezase două farfurii pe barul unde luam micul dejun.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

Nu-mi era, dar cum știam că el credea cu tărie în puterea acestor mic-dejunuri copioase, am dat din cap și i-am zâmbit, simțind tremurul tăcut al acestui nou ritm care încerca să se instituie.

M-am urcat pe scaunul de la bar. Mi-a pus o jumătate de omletă cu legume în farfurie, un cârnat și o chiflă cu unt.

— Dă-i bice! mi-a spus.

S-a oprit și l-am simțit aproape, chiar în spatele meu, respirând diferit. Mă uitam la farfurie vrând să mă întorc spre el, dar mi-era frică să nu stric momentul.

Și-a lăsat brusc palma pe mâna mea. Am rămas nemișcată și mâna lui a alunecat spre umăr și înapoi pe braț.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus, aplecându-se spre urechea mea.

I-am prins mâna aproape violent, trăgându-i degetele spre fața mea și atingându-le cu buzele mele. După o clipă s-a retras și a pus cealaltă jumătate de omletă în farfuria lui.

Am stat împreună în bucătărie și am mâncat. Prin ferestre am văzut lumea proaspăt spălată, copacii și iarba argintate de picăturile de ploaie.

Nu urma să vină o mare absolvire de păcat, numai iertări mici picurate în stropi prețioși. Îi vor însănătoși inima lui Hugh treptat, și el mi le va da înapoi, mie. Și asta o să fie suficient.

Epilog

Când feribotul se lovește ușor de docurile insulei Egretei, căpitanul sună sirena a doua oară și cobor pe pasarelă. Îmi amintesc de florile împrăștiate pe apă când am plecat de aici anul trecut în luna mai. Mica și trista petrecere de rămas-bun de pe doc. Acum îmi pare o mică bucată de istorie care începe să se prăfuiască, dar, în același timp, parcă abia s-a întâmplat. De parcă petalele încă ar fi plutit pe apă.

E februarie din nou. Mlaștinile sunt inundate de galben-auriu. Pentru mine, culoarea căldurii și a soarelui. Insula va fi mereu un punct fix într-o lume în schimbare.

Pe doc, Max latră. Mă gândesc la sirenele care atârnă de tavanul magazinului lui Kat, la egretele care zboară peste golful Caw Caw, la tufișurile de trandafiri de la mănăstire. Îmi imaginez jilțul sirenei singur în capelă. Întreaga insulă se ridică spre mine și traversez un moment când chiar nu știu dacă pot coborî din barcă. Am stat pe loc și am lăsat momentul să treacă, *știind* că acesta va trece. Toate trec.

Când i-am zis lui Hugh că trebuie să o văd pe mama, să fiu aici de Miercurea Cenușii, mi-a spus:

— Evident. Numai pe mama ta vrei să o vezi?

Nu foarte des, dar din când în când tristețea și lipsa de încredere apar în ochii lui. Atunci expresia lui se închide. Și pleacă. Corpul și mintea sunt încă lângă mine, evident, dar nu și inima și sufletul, care trec dincolo de hotarele căsniciei noastre și campează acolo. În câteva zile se va întoarce. O să-l găsesc pregătind micul dejun, fluierând, aducând mai multă iertare.

În fiecare zi ne croim drum pe un teren necunoscut. Eu și Hugh nu ne-am reluat vechea căsnicie – nu am vrut asta nici eu, și nici Hugh –, mai degrabă am lăsat-o deoparte și am început una

nouă. Iubirea noastră nu mai este la fel. O simt de parcă ar fi și veche, și nouă. O simt mai înțeleaptă, așa cum o femeie bătrână e mai experimentată după o viață îndelungată, dar și proaspătă și tandră, ceva ce trebuie să ocrotim și să protejăm. Am ajuns să fim mai apropiați, într-un fel, durerea pe care am traversat-o legând tenace noduri de intimitate, dar și de separare, punând între noi distanța necesară.

Nu i-am spus încă de nodul pe care l-am făcut și l-am aruncat în ocean. I-am povestit în schimb despre sirene. Ele își aparțin doar lor înselor, i-am spus și el a ridicat din umeri așa cum face când aude ceva de care nu este sigur. Recunosc momentele când se teme de separare, de independența mea, de felul acesta în care mă preocup de mine însămi, dar cred că va ajunge să iubească și asta la mine.

Îi spun, zâmbind, că sirenele m-au adus înapoi acasă. Adică la apa, și la noroiul, și la fluxurile din corpul meu. La insula aceea mică și singuratică scufundată de atâta vreme în mine, de care avusesem atâta nevoie. Dar, într-un fel, încerc să-i spun că această căutare mă adusese înapoi acasă, la *el.* Nu sunt sigură că înțelege asta mai mult decât reușesc eu, dar sunt sigură că faptul că îmi aparțin mie mă ajută să îi aparțin mai cu adevărat și lui. Știu doar că așa este.

— Nu, nu mi-am planificat să-l văd, i-am zis lui Hugh în acea zi. Poți să vii cu mine dacă vrei. Mergem amândoi.

— Nu-i nevoie. Tu trebuie să mergi acolo singură, mi-a răspuns. Ai nevoie să te întorci acolo și să înfrunți insula și să închei acest episod.

Acum, pășind pe insulă, mă simt întărită, simt nevoia de a aduna totul laolaltă pentru a încheia în cele din urmă această poveste.

Casa mamei e zugrăvită de data asta în albastru-cobalt. Radiază culoarea când ajung, adusă de Kat în mașinuța ei de golf. Ea claxonează în fața porții

și toate se adună în verandă. Mama, Hepzibah, Benne.

Înăuntru, stând în jurul mesei de bucătărie, mă uit la ele și văd cum totul continuă, dar în același timp se schimbă.

Mama îmi povestește că ea și Kat traversează golful în fiecare lună ca să meargă la doctor, că ia mai puține pastile acum. Degetul este încă în borcanul cu alcool pe dulap. În august a revenit la pasiunea ei veche – să gătească pentru călugări, abandonând-o pe Julia Child pentru James Beard.

— Călugărilor încă le lipsește mâncarea făcută după rețetele Juliei, mi-a zis ea. Dar vor depăși momentul.

Când o întreb pe Hepzibah despre Marele ei Tur Gullah, ea își îndreaptă spatele în rochia ei africană și îmi spune că acesta a fost trecut în revistele de turism din Charleston și că se poate să trebuiască să-l țină în fiecare zi vara.

Kat mă surprinde cel mai mult. A scris o broșură a ei, pe care o vinde odată cu broșura lui Dominic. Se numește *Câinele insulei* și povestește despre Max cel care întâmpină în fiecare zi feribotul, cu o precizie de ceasornic. Scuturând din cap și provocând prin asta dezastre coafurii ei și așa precare, mă anunță că Max va apărea la televizor săptămâna viitoare.

Benne adaugă că și Max așteaptă momentul și că e stresat.

Vor cu toate să vorbească despre picturile mele, așa că le las. Am depășit perioada în care mă sfiam să vorbesc despre ele. Kat ciripește de zor despre *Femeia în scufundare* pe care a văzut-o la galeria lui Phoebe Pember din Charleston în octombrie. *Ei* trebuie să-i mulțumesc pentru asta. Ea împachetase picturile și le dusese la proprietara galeriei.

— Știam că o să-i placă, mi-a spus.

Nu fusesem la vernisaj – nu eram încă pregătită pentru asta dar cele trei egrete merseseră acolo în locul meu. Acum lucrez la o serie de peisaje de pe

insulă. Cu toate astea, din când în când mă opresc și pictez câte o sirenă bizară pentru Kat, ca să o fac să se bucure. Ultima a fost o sirenă reală, care lucrează ca vânzătoare în magazinul lui Kat. Stă la tejghea și le vinde oamenilor bijuterii cu sirene și poartă un tricou pe care scrie: POVESTEA SIRENEI.

Când mama mă întreabă despre Dee, nu știu cât să-i spun. Adevărul e că Dee a fost foarte afectată de ce s-a întâmplat cu mine și Hugh. La sfârșitul verii a existat o scurtă perioadă de timp când ar fi vrut să se retragă de la școală, să își ia liber un semestru. Cred că voia să stea cu noi, să ne protejeze într-un fel, de parcă ar fi fost în vreun fel responsabilă de ce se întâmplase. A trebuit să stăm de vorbă cu ea și să-i spunem că totul o să fie bine, mai mult decât bine, că problemele noastre nu aveau nimic de-a face cu ea, că erau numai din cauza noastră. În final s-a întors la Vanderbilt, mai serioasă, mai maturizată. Cu toate astea, a sunat înainte de a pleca eu și mi-a spus că îi scria cântecul de ziua lui Hugh, numit *Dacă ar putea vorbi canapelele de psihiatru.*

Ce îi zisesem mamei este că Dee s-a mutat de la Limbi Străine la Medicină și că s-a decis să fie psihiatru ca Hugh. Mama vrea să știe dacă această hotărâre are ceva de-a face cu faptul că ea și-a tăiat degetele.

— Nu, îi zisesem eu. Cred că are mai mult de-a face cu ce am făcut *eu.* Râd, dar este ceva adevăr în asta.

Toate cinci stăm de vorbă până seara. Până se întunecă și palmierii pitici încep să-și lungească umbra pe ferestre.

Când să plece, Kat mă trage deoparte în curte după „grota din cadă". Îmi dă un sac de pânză pe care îl recunosc imediat. E cel pe care Whit îl purta cu el în barcă în drumurile lui prin stâncărie.

— Dominic mi l-a adus la magazin acum câteva săptămâni, îmi spune. Mă roagă să ți-l dau.

Nu îl deschid până când mama nu adoarme și eu sunt singură în camera mea.

Scot toate lucrurile și le întind pe pat. Patru coji maro de mere uscate într-o pungă de plastic. O cutie ponosită cu „lacrimile sirenei”. Pene albe de egretă. Craniul broaștei țestoase. Pipa tatei.

Lucrurile pe care le lăsasem în plasa de crabi a lui Whit din schitul lui sunt aici. În ultimul an, nu trecuse o săptămână fără să mă gândesc la ele, la faptul că ar fi trebuit să mă fi dus după ele. Scrisoarea lui Whit este la fundul sacului.

Dragă Jessie,

Îți trimit lucrurile înapoi. Le-am ținut până acum în chilia mea, gândindu-mă că ar trebui să ți le dau chiar eu când vei reveni pe insulă. Nu voiam să mă bag în viața ta din Atlanta, așa cum aș fi făcut dacă ți le-aș fi trimis prin poștă. Am simțit că atunci când vei fi pregătită te vei întoarce să ți le iei.

Eu nu sunt aici, ca să ți le pot da direct. Voi părăsi mănăstirea pe 1 februarie. Am jurat solemn în august, dar, ca o ironie a sorții, am decis de Crăciun că nu voi mai sta aici.

Vreau să mă întorc în lume. Mi-am dat seama că o mare parte din mine nu e ascunsă aici cu Dumnezeu, ci se ascunde. Am decis să mă arunc din nou în aventura vieții. Am venit aici dorindu-l pe Dumnezeu, dar, în realitate, căutam un fel de imunitate în fața suferinței vieții. Nu există așa ceva.

Și, evident, aș putea să aflu că Dumnezeu e acolo, afară. Dominic mi-a amintit că „Dumnezeu este cel al cărui centru este nicăieri și circumferință peste tot”. Plec să văd dacă are dreptate.

La început mi-a fost greu sa revin la adăpost, să mi te amintesc pe tine acolo, să-mi dau seama că nu mai e decât o amintire sau ceva după care tânjesc. Dar, în cele din urmă, am reușit să mă gândesc la timpul petrecut împreună fără regrete. Tu m-ai ancorat adânc în viață – cum aș putea regreta asta?

Aș vrea să-ți fie bine. Te rog, fii fericită.

Al tău, Whit

Stau în casa albastră a mamei și plâng în pumni. Când totul se va termina o să închei un an lung al vieții mele, știind că acesta va rămâne în sufletul meu așa cum stătuse și craniul țestoasei pe fundul mării, măcinat de apă, strălucitor și cu oasele mai albe.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus Hugh când am plecat a fost:

— De data asta *te întorci,* da? Zâmbea și mă tachina, voia să ridice tensiunea pe care amândoi o simțeam că revine.

Mă uit pe geam. Aș vrea să-i spun: „Da, mă întorc acasă, Hugh. Când o să mor o să văd fața ta deasupra mea, fie în carne și oase, fie în amintire. Nu știi? De tine am nevoie. De trăinicie. De minunata trăinicie”.

Nota autoarei

Jilțul sirenei este o operă de ficțiune. Povestea, personajele, locurile vin doar din imaginația mea.

Mi-am închipuit insula Egretei ca o parte din salba de insule frumoase de lângă coasta Carolinei de Sud, dar nu o veți găsi pe vreo hartă. Nu e un loc real. Cu toate acestea, seamănă mult cu insulele existente în Carolina de Sud în ceea ce privește plaja, flora maritimă, mlaștinile create de flux, estuare, canale, păsări și animale. M-am inspirat din numeroase cărți de științele naturii și din ghiduri; *Comorile create de flux* a lui Todd Ballantine a fost cea mai utilă. Toate plantele, copacii și flora la care mă refer în carte sunt reale, deși mi-am luat libertatea de a inventa o plantă pe care cred că, privind în urmă, v-ați dat seama care este.

Am călătorit prin multe insule din Carolina de Sud, dar insula Taurului – un loc nelocuit, neatins de civilizație – mi-a rămas în minte de cele mai multe ori când am scris. Nu numai că am poziționat geografic insula Egretei cam unde se află în realitate insula Taurului pe coasta Carolinei de Sud, dar am împrumutat și numele plajei de pe insula Taurului: plaja Curtea Osului.

Sfânta Eudoria nu este o sfântă adevărată, din câte știu eu, deși m-am bazat în povestea ei pe cele relatate despre sfinți care s-au mutilat în căutarea sfințeniei.

Legenda Sednei este o poveste a eschimoșilor inuiți care cunoaște câteva variante. În carte am încercat să o redau cu cât mai multă acuratețe.

Mănăstirea Sf. Senara nu există. În ce am scris despre ea m-am bazat pe o lungă listă de cărți – prea lungă ca să o transcriu aici – și pe ani îndelungați de studiu a spiritualității contemplative și a vieții monastice.

Cultura Gullah, la care se fac referiri în roman, este o parte distinctă a moștenirii culturale aparținând descendenților afro-americani ai sclavilor care s-au stabilit pe coasta de sud. Cultura lor conține obiceiuri proprii, feluri de mâncare, artă și o limbă proprie, unele din ele fiind pomenite în roman. Limba *gullah* este încă vorbită în unele locuri din Carolina de Sud. Sunt profund îndatorată minunatei cărți *Moștenirea culturală gullah* de Emory S. Campbell.

Ideea acestui roman mi-a venit într-o zi din vara anului 2001, când prietena mea, Cheri Tyree, mi-a povestit că a văzut un jilț al sirenei într-o vizită în Anglia. Îi rămân profund îndatorată pentru această mențiune, care m-a condus la jilțul care se află în biserica Sf. Senara din străvechiul sat Zennor, în minunatul și magicul tărâm al Cornwall-ului. Jilțul este făcut din două picioare de bancă din secolul al XV-lea, pe unul dintre ele fiind sculptată o sirenă. Sculptura este asociată cu povestea sirenei din Zennor care s-a îndrăgostit de unul din călugări și l-a ademenit în mare.

Informațiile istorice despre Sf. Senara, sfânta după care este numită micuța capelă din Cornwall, sunt foarte puține, dar am fost intrigată de o poveste care spunea că, înainte de a se converti, Senara a fost o prințesă celtă pe nume Asenora.

Înarmată cu aceste două surse de inspirație – jilțul istoric al sirenei și informațiile despre Senara și Asenora –, am început să-mi țes povestea. Mi-am imaginat un jilț al sirenei diferit pentru roman – diferit și în felul în care arăta, ca istorie și mituri care îl înconjoară –, deși am folosit o parte a mitului sirenei din Zennor. Sunt recunoscătoare și profund îndatorată bisericii Sf. Senara din Cornwall, pentru că fără jilțul ei faimos acest roman nu ar fi existat.

În cele din urmă, vreau să menționez două cărți care au devenit prietenele mele pe măsură ce m-am afundat în simbolismul, mitologia, arta și istoria

sirenelor: *Sirene* de Meri Lao și *Sirene,* colecție adunată de Elizabeth Ratisseau.

---

[1] „Nu te iubesc ca pe un trandafir de sare, ca pe-un topaz / Sau ca pe o săgeată de garoafe ce împrăștie foc; / Te iubesc așa cum se iubesc acele lucruri ascunse, /În secret, pendulând între umbra și suflet.“ (în sp. în orig.; n. red.)

[2] Ziua Tatălui este sărbătorită în SUA în a treia duminică a lunii iunie.

[3] Referire la o poveste de Frații Grimm

[4] Psiholog elvețian care a dezvoltat o metodă de evaluare psihologică proiectivă bazată pe interpretarea dată de pacienți unei serii de desene.

[5] *Shrilll* - „scârțâit“ - referire la Beverly Hills, zona cea mai selectă din Los Angeles

[6] Sfânta Inimă a Mariei

[7] Inima Speriată a Mariei

[8] În original, *St. Sin (sin* = „păcat“)

[9] Carte pentru copii, scrisă de Johann Wyss, unde se povestesc aventurile unei familii elvețiene care supraviețuiește unui naufragiu și își construiește o existență paradiziacă pe o insulă.

[10] Romancier american contemporan

[11] William Butler Yeats (1865-1939), poet, prozator și dramaturg irlandez, unul dintre cei mai cunoscuți scriitori moderni de limbă engleză. Yeats a primit Premiul Nobel pentru Literatură în 1923.

[12] Aluzie la Toma Necredinciosul

[13] *Caprimulgus europaeus Linnaeus,* pasăre cu un țipăt foarte strident

[14] Sesame Street - emisiune TV dedicată copiilor mici; Bert și Ernie sunt personaje ale acestei emisiuni și figurile lor apar pe gama de produse pentru copii Sesame Street.

[15] Prima marca de filtru de cafea cu filtre de hârtie, lansată pe piața în 1972

[16] Scoică rotundă cu desen regulat în formă floral

[17] În spaniolă înseamnă „miracol“; în Mexic sunt pandantive mici, de aur sau de argint, în formă de părți ale corpului, de animale, cu conotații religioase - îngeri. Sfânta Inimă fiind vândute în fața bisericilor.

[18] Colecție conținând viețile sfinților, scrisă în secolul al XIII-lea de Jacobus da Varagine

[19] René Magritte, pictor belgian suprarealist (1898-1967)

[20] 3.78 litri

[21] Lenox, producător de porțelan și sticlărie de lux din 1889

[22] Personaj al unei povești englezești - un ou crăpat

[23] Faimoasă balerină americană care a murit sugrumată de eșarfa care s-a prins în roata mașinii ei decapotabile.

[24] În SUA, Ziua Mamei este sărbătorită în a doua duminică a lunii mai.

Table of Contents

Mulțumiri 5
Prolog 8
Capitolul 1 11
Capitolul 2 19
Capitolul 3 27
Capitolul 4 36
Capitolul 5 44
Capitolul 6 51
Fratele Thomas 52
Capitolul 7 63
Capitolul 8 72
Capitolul 9 76
Capitolul 10 83
Capitolul 11 87
Capitolul 12 90
Capitolul 13 95
Capitolul 14 105
Capitolul 15 114
Capitolul 16 117
Fratele Thomas 118
Capitolul 17 124
Capitolul 18 133
Capitolul 19 141
Capitolul 20 155
Capitolul 21 163
Capitolul 22 169
Capitolul 23 179

Capitolul 24 188
Whit 189
Capitolul 25 195
Capitolul 26 207
Capitolul 27 217
Whit 218
Capitolul 28 224
Capitolul 29 233
Capitolul 30 241
Capitolul 31 259
Whit 260
Capitolul 32 264
Hugh 265
Capitolul 33 274
Capitolul 34 294
Capitolul 35 308
Epilog 314
Nota autoarei 320